

1

„TRANSFORMĂ-TE“

Cuvântul geniu este corect? Păi, să ne gândim ce înseamnă el în conformitate cu dicționarul. Acesta spune că geniul este puterea complet satisfăcătoare de a crea și a realiza. Folosită de discipoli, ea înseamnă forța chemării, eficace pentru scopul transformării, pentru că transformarea este obiectivul discipolilor acum a minții și a caracterului apoi a organismului. Unul dintre cei dintâi exponenți a spus odată: „Nu te conforma . . . dar transformă-te prin reînnoirea minții.“ Aceasta ar trebui să nu ne surprindă. Adevărul este că uceniciei i s-a dat o exprimare completă care poate să schimbe viețile oamenilor în mod radical și să redirecționeze energiile și aspirațiile lor.

Saul din Tars este un excelent exemplu: dintr-o persoană stăpânită de mânie și un persecutor el a devenit iubitor și un apostol. Forța pe care și-a irosit-o blestemând pe Hristos a fost redirecționată și în schimb el L-a încoronat ca rege. Paul a scris unora dintre credincioșii Corinteni: „și aș erați unii dintre voi“; și cum ei fuseseră este descris în 1 Corinteni 6:11. El a continuat spunând: „Dar ați fost spălați, ați fost sfințiți, ați fost socotiți neprihăniți în numele Domnului Isus Hristos și prin Duhul Dumnezeului nostru.“ Acesta este geniul uceniciei, forța centrală de a chema eficace pentru scopul transformării.

Probabil majoritatea discipolilor ar recunoaște că un lucru care împiedică transformarea este puterea de sine. Ea încâtușează spiritul și aduce fermitate în dezamăgiri sumbre. Omul din Tars a înțeles aceasta: „Ceea ce urâsc, aceea fac.“ Aceasta este cea mai tristă mărturisire din Biblie. Scopuri mărețe cu nici o putere; intenții bune mânuite de impotență. Conștiința poate fi defectuoasă dar ea este unde este problema. Uneori oamenii pot fi înnebuniți de chinurile date de eșecurile greu de controlat. Filozofia găsește explicații în origine și mediul înconjurător.

Aceste lucruri nu sunt fără semnificație dar necazul real este mai profund decât circumstanțele din naștere sau din viața de zi cu zi. Cumva noi ținem în adâncurile inimilor noastre că nu este din astre ci din noi înșine, din eșecurile noastre. Individul, care ar trebui să fie supus servitor, este stăpân. Nici o ocanare nu poate schimba aceasta. Nimeni de pe pământ nu poate face din negru alb. Nu există nici o oarlatanie care să aducă un remediu arhisuficient. Autotorturarea nu

este un remediu. Repararea la repezeală nu este răspunsul. Rigoarea nu purifică inima. Ajustarea exterioară este numai un expedient. Scurtăturile sunt succese mărunte. Unii caută victoria dându-și din averea lor pentru cauze bune. Dăruirea este un har binecuvântat și o parte din spiritul de misionariat dar noi nu putem să compensăm prin generozitate ceea ce ne lipsește din tăria spirituală.

Pentru ca să ajungem la problema centrală remarcăm cuvintele împărașilor: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea de fiecare zi și să Mă urmeze“ (Luca 9:23). Acest lucru este fundamental – însemnarea spune că El a spus aceasta tuturor. Dintre cele trei lucruri care au fost poruncite ultimul este foarte important – vital – de urmat. Celelalte două sunt extrem de esențiale pentru că prin esențial ajungi la ceea ce este vital. Motivația este aceasta: Tu poți să aprobi dar să nu urmezi. Tu poți înpelege și predica fără să urmezi. Tu poți să aperi Adevărul certându-te sau batându-te dar fără să-l urmezi. Poți să te obosești în lucrări care să-ți ocupe mult timp dar fără să le urmezi.

Negarea de sine

Lucrul central este negarea de sine. Este extrem de radical. Negarea de tine este un lucru din interior. A-și duce crucea zilnică este o manifestare exterioară dintr-o condiție interioară. A vorbi despre aceasta nu înseamnă că și realizezi acest lucru. Folosirea cuvântului *zilnic* subliniază că aceasta nu este numai o teorie ci ceva care este real și practic. Confruntarea directă cu fiecare circumstanță nouă; confruntarea bravă cu fiecare impediment; prinderea cu bucurie a fiecărei noi oportunități. Practic aceasta înseamnă să dai acces fără dificultăți Stăpânului în fiecare cameră și în special în fiecare colț întunecat. Să te gândești că acea posibilitate ar putea să ne facă să ne simțim rușinați dar în același timp să ne facă bine.

Consideră că a lua crucea nu este un lucru care odată fixat nu mai evoluează. Acesta poate să însemne lucruri diferite pentru oameni diferiți, la timpuri diferite. Uneori crucea omului tânăr nu este crucea omului bătrân. Principiile persistă, practicile se schimbă. Purtarea crucii nu este instituțională, ea este pe deplin personală. Este crucea *ta* care trebuie să fie luată, nu a fratelui. Este adevărat că tu poți să ajuți fratele tău în purtarea crucii precum Simion a făcut cu Hristos dar în final crucea fiecărui om este propria cruce. Nu este nici a lui Hristos pentru că el a purtat-o odată pentru noi toți astfel ca să poți să o porți pe a ta fără ezitare. Partea de geniu în a fi discipol este să recunoști crucea din viața fiecăruia și să înfrunți aceasta, dar nu în suferință ci bucuros de dragul iubirii.

Scriitorul este din ce în ce mai impresionat în discuțiile despre a fi discipol că foarte adesea bătaia trebuie dusă *asupra unui singur lucru*. Așa cum a fost cu tânărul bogat, „Un lucru îți lipsește.“ Lucruri diferite la oameni diferiți pot fi, cu toate acestea, un singur lucru în fiecare caz. Geniul în ucenicie forțează ucenicii să înfrunte un singur lucru. Fără el nu este nici o transformare. Dacă Hristos este acceptat în prim plan orice alt lucru trebuie să fie înlăturat.

Motivația cea dreaptă

Lista priorităților trebuie să fie complet rearanjată. Dacă aceste cuvinte par severe ele nu sunt așa de severe precum cuvintele rostite de Hristos. „Tot așa, oricine dintre voi, care nu se leapădă de tot ce are, nu poate fi ucenicul meu“ (Luca 14:33). Termenii sunt așa de riguroși încât ei pot avea succes numai dacă motivația este corectă. Aadar cauzele trebuie examinate amănunțit. Este interesul personal? Este ca să mulțumești o altă persoană? Este loialitatea la un anumit sistem? Este pentru ca să susții o reputație? Nici unul dintre acestea nu este suficient. Poate să sune banal dar este adevărat – stăpânirea este câștigată prin încoronarea stăpânului ca Domn și Rege. Aceasta înseamnă să căutăm să facem totul de dragul Lui. Aceasta este motivația corectă. De aceea Pavel a venit să scrie: „Sunt crucificat cu Hristos deși eu trăiesc.“

Majoritatea ucenicilor îți despre o anumită tentativă. Aceasta poate să fie descrisă prin dorința de a manipula înșelăgerea noastră în ucenicie astfel ca noi să păstrăm lucrurile care ar trebui respinse; să continuăm în maniera de viață care se cade să fie schimbată; să reținem întovărășirile care ar trebui desfăcute.

Adevărata ucenicie nu încurajează interpretarea unui rol. Toată lumea poate fi o scenă dar ucenicii nu sunt pur și simplu actori. Termenii sunt incisivi, intransigenți, categorici și imperativi. Pavel a spus: „Transformă-te prin *reînnoirea minții*.“ De aceea folosirea cuvântului geniu – forța dominantă care este creativă prin efectul său. Procesul nu este o lucrare de reparație. Nu este un aranjament de vitrină. Nu este a face tot ce se poate dintr-o situație rea. Nu este numai un mijloc de evadare. Nu este ca să ne facă capabili să îndurăm ceea ce nu poate fi tratat. Ucenicia este un lucru nou, o viață nouă bazată pe un legământ nou. Vocația este în cele din urmă să realizăm un cer nou și un pământ nou. Vechile lucruri sunt dispărute – toate lucrurile au devenit noi. Ucenicia înseamnă un om nou *creat de Dumnezeu* în sfințenie și adevăr.

Omul cel nou

„Urmează-mă,“ a spus Regele. Această chemare este așa de simplă că orice copil o poate înșelăge. Sensul său este atât de sublim că nici un filosof nu poate epuiza semnificația misterului – a geniului său. Nu este suferință, este bucurie. Nu este îndoială, este convingere. Nu este frică, este certitudine binecuvântată. Apostolii sunt slujitori curajoși dar și prieteni care îți voința Stăpânului. Ei nu trag de ei înșiși încet și fără voință în speranța că suferința le-ar putea aduce o răsplată. Ei îl urmează bucuroși de dragul iubirii. Ei nădăjduiesc că deoarece El trăiește, și ei vor trăi.

Geniul cerut de ucenicie – transformarea atinge fiecare aspect al vieții: a fi chemat, convins, încrezător, dedicat, purificat, împăciuitor, rugător și în serviciul Lui. În capitolele următoare aceste lucruri și altele vor fi prezentate mai pe larg.

IMEDIAT DUPĂ CE E^aTI CHEMAT

Nu există nici un dubiu că Dumnezeu cheamă oamenii la Adevăr. Mărturia este prea clară ca să fie disputată. Isus a spus: „Nimeni nu poate să vină la mine dacă nu-l atrage Tatăl, care m-a trimis“ (Ioan 6:44). Pavel a scris despre aceasta: „Dumnezeu care vă cheamă la Împărăția ^oi Slava Sa“ (1 Tesaloniceni 2:12). ^ai Petru despre El: „cel ce v-a chemat din întuneric la lumina Sa minunată“ (1 Petru 2:9). A spus bărbatul evreu: „Frați sfinți care luați parte la chemarea cerească“ (Evrei 3:1). Iacov a spus: „N-a ales Dumnezeu pe cei ce sunt săraci în ochii lumii acesteia ca să-i facă bogăți în credință?“ (Iacov 2:5). Iuda a spus: „Către cei chemați care sunt iubiți în Dumnezeu Tatăl ^oi păstrați pentru Isus Hristos“ (Iuda 1).

Chemarea începe când Evanghelia este auzită ^oi înțeleasă. Aceasta înseamnă că pe măsura pocăinței va fi răspunsul la constrângerea inițială lăsată de Dumnezeu asupra lor prin cuvântul Său. Prin natura lucrurilor Dumnezeu are inițiativă. Invitația trebuie să precedă răspunsul. Credința este reacția omului la revelația Adevărului, dar adevărul vine de la Dumnezeu. Deci Dumnezeu este cel care cheamă, omul este cel care răspunde. Se înțelege fără nici un dubiu că oricine este de acord că Dumnezeu cheamă oamenii la Adevăr.

Oricum opiniile variază ^oi punctele de vedere sunt divergente când se ajunge la cum ar putea fi definite, modus operandi (modul de acțiune) al chemării lui Dumnezeu. Care sunt metodele folosite de Dumnezeu în confruntarea oamenilor cu invitația? În linii mari sunt două puncte de vedere asupra acestui lucru. În primul rând este ceea ce poate fi numit modul individual de selecție. Aceasta ^oi imaginează că Dumnezeu pune degetul Său pe indivizi selectați ^oi spune de fapt, „Te chem pe tine, pe tine, ^oi pe tine“ ^oi apoi aranjează circumstanțele în așa o manieră ca să-i confrunte pe ei cu Evanghelia. Altă metodă poate fi numită modul de predicare general. Aceasta înseamnă că Evanghelia este predicată aici ^oi dincolo, acasă ^oi în străinătate sub controlul martorilor lui Dumnezeu ^oi toți cei ce o aud ^oi o înțeleg sunt chemați. Aceasta semnifică pentru scriitor că există un suport Biblic pentru ambele puncte de vedere.

Să luăm cazul selecției individuale. Dumnezeu l-a chemat pe Noe să construiască arca. Dumnezeu l-a chemat pe Avraam să părăsească Caldeea ^oi să meargă în Canaan. Isus a chemat pe cei doisprezece pe fiecare în parte. Acela ^oi

lucru poate fi spus de Saul din Tars ^oi unii ar dori să-l adauge pe listă pe Corneliu, eunucul etiopian, Lidia ^oi temnicerul filipean. S-a demonstrat că unii dintre ace^otia au fost chemați individual ^oi în mod special pentru că au avut o lucrare specială de făcut.

Cu alte cuvinte chemarea nu a fost numai o chemare la salvare ^oi a fost ^oi o alegere pentru o misiune de îndeplinit ^oi de aceea a fost individuală. Cu siguranță sunt mărturii clare că a^oa a fost.

Corăbiile alese

Noe a fost chemat să construiască; Avraam să plece ^oi să călătorească. Apostolii sunt menționați ca martori ai lui Dumnezeu ale^oi în prealabil de Dumnezeu. Pavel este numit corabia aleasă să poarte numele lui Hristos înaintea celor ce nu sunt evrei, a regilor ^oi copiilor lui Israel.

Cu privire la ceilalți de pe listă nu este nici o mărturie Biblică asupra alegerii lor ca să îndeplinească o misiune ar putea bine să fie că ei au fost cazuri speciale. Corneliu poate pentru că el a fost cel prin care u^oa spre regatul cerului a fost deschisă la neevrei – primul care nu era evreu care urma să fie botezat cu Duhul Sfânt. Noi am putea presupune că eunucul etiopian a fost ales să fie primul predicator al Bibliei printre compatrioții săi. Poate că Lidia a avut de jucat un rol special în serviciul Adevărului – lucrând cu ^oi oferind alinare celor care predicau Cuvântul. Noi nu ^otim nimic despre temnicerul filipean după convertirea sa – dar el a fost un om remarcabil. Într-o oră el apare împietrit ^oi brutal ^oi în următoarea oră el spală chingile prizonierilor săi. Care a fost scopul special pe care Dumnezeu l-a avut cu el noi nu putem să ghicim dar convertirea sa este foarte impresionantă. Un cutremur de pământ în Evanghelie în cântec ^oi apoi în predicarea Cuvântului Domnului.

Acei care favorizează predicarea generală ar putea arăta spre Fapte 2 ^oi marea companie companie a evreilor, oameni devotați din fiecare nație care au auzit predica lui Petru ^oi cărora apostolul le-a spus: „Pocăiți-vă ^oi fiecare dintre voi să fie botezat în numele lui Isus Hristos“ (Fapte 2:38). În aceea^oi zi trei mii de persoane s-au convertit. Curând după aceasta, precum cuvântul a predicat mai multe mii s-au adăugat la părătă^oia mântuiților. Versetele din Fapte 8 arată campania bunului samaritean. Aceasta spune ca Filip l-a propovăduit pe Hristos ^oi gloatele luau aminte cu un gând. Trebuie să fi fost cu mult mai mulți oameni implicați pentru ca cronicarul să spună „Samaria a primit cuvântul lui Dumnezeu“ (versetul 14). Apostolii au decis că aceasta a fost destul de remarcabil ca să necesite trimiterea lui Petru ^oi Ioan. În Fapte 14, în Iconiu ^oi alte orașe gloatele erau adunate ca să audă cuvântul lui Dumnezeu ^oi Pavel să le vorbească ca ^oi cum fiecare era îndreptățit să asculte ^oi nimeni nu era exclus.

Prevederea lui Dumnezeu

În pilda semănătorului sămânța a fost răspândită în toate direcțiile ^oi a căzut

pe diferite varietăți de soluri și cu rezultate diferite. În pilda năvodului, acesta a fost aruncat în mare și a prins tot felul de pești. În Apocalipsa noi găsim aceste cuvinte: „cine vrea, să ia apa vieții fără plată“ (Apocalipsa 22:17). Isus a spus: „Dacă cineva vrea să facă voia lui Dumnezeu, va ajunge să cunoască dacă învățătura este de la Dumnezeu“ (Ioan 7:17). Petru spune: „Domnul dorește ca nici unul să nu piară ci toți să vină la pocăință“ (2 Petru 3:9). În Fapte 10 Petru se confesează cu uimire: „În orice neam cine se teme de el și lucrează în neprihănire, este primit de El“ (versetul 35). Această mărturie este precedată de declarația că Dumnezeu nu ține seama de persoane. Aceste pasaje arată că oricine poate să vină și nimeni nu va fi împiedicat dacă aceștia acceptă condițiile.

Desigur, sunt dificultăți. Romani 8:29 este una dintre ele: „Pe aceia pe care i-a cunoscut mai dinainte și-a hotărât mai dinainte să fie deasemenea chipului Fiului Său pentru că el este cel dintâi născut dintre cei mai mulți frați.“ În acest pasaj cel mai lung cuvânt care apoi departe face referire „înapoi“ este „dinainte cunoscut“. Cuvântul „dinainte hotărât“ sau „dinainte uns“ se referă la o acțiune luat ca urmare a „dinainte cunoscut“. Observați că acțiunea este lucrarea pe care Dumnezeu a întreprins-o astfel ca acei pe care Dumnezeu îi știe mai dinainte ar putea să se asemene cu imaginea Fiului Său. Marcu simte că preungerea este la caracter. Nu este un amestec în voința oamenilor ci face posibilă voința umană să fie influențată în așa fel încât caracterul să fie asemănător cu imaginea Fiului lui Dumnezeu.

Aceasta urmează să se producă în aceea pe care El îi cunoștea mai dinainte. Cine sunt aceștia? Întreaga învățătură a Bibliei ne spune că ei sunt aceia care cred, se predau și ascultă. Principala obiecție este că cunoașterea mai dinainte a lui Dumnezeu poate crea necesitate în cazul voinței umane. Se spune că dacă Dumnezeu cunoaște în avans apoi libera voință a oamenilor este distrusă. Nu. Dumnezeu este atotputernic: El poate să facă așa cum îi place.

Libera voință a omului

În crearea omului s-a limitat în privința unui lucru dar a fost fără limite în privința altui lucru. El s-a limitat în privința voinței umane – El a putut dar el nu a constrâns oamenii. El îi lasă liberi să aleagă. Totuși, în același timp el a păstrat puterea Sa de cunoaștere mai dinainte. El nu s-a autolimitat în cunoașterea direcției în care oamenii își pot exercita libera voință. Aceasta înseamnă că deoarece Dumnezeu este fără limite el poate să se limiteze cum și când dorește. El poate să știe dinainte fără să forțeze oamenii contra voinței lor. El preunge dacă ei urmează să fie ai Lui, ei trebuie să se asemene cu imaginea Fiului Său.

Romani 1:26,28 reprezintă o altă dificultate. Dumnezeu i-a lăsat în voia unor patimi dezagățate. I-a lăsat în voia unei minți destrăbălate. Aceia care cunosc Biblia vor ști că acesta este principiul după care Dumnezeu a acționat întotdeauna. Aceasta este problema în osândă când Dumnezeu lasă destrăbălății în voia propriilor alegeri. Este același lucru și cu unii israeliți din Vechiul Testament:

„Atunci i-am lăsat în voia pornirilor inimilor lor^oi am urmat sfaturile lor“ (Psalmi 81:12). Noi ^otim că pentru Israel ca nașie scopul a fost corectarea gre^oelilor. Dumnezeu s-a lepădat de ei astfel încât să poată să-i adune în sfâr^oit.

CHEMAREA ^a I ALEGEREA NOASTRĂ

Dacă Dumnezeu dorește ca nici unul dintre noi să nu piară, atunci de ce atât de mulți nu au avut vreodată ocazia să asculte Evanghelia și să răspundă? Majoritatea sunt pierduți din cauza ignoranței. În ceea ce-l privește pe scriitor se pare că nu există nici un răspuns la această problemă. A spune că oamenii nu au nici un drept să se plângă nu răspunde la problema voinței lui Dumnezeu pe de o parte și lipsa de ocazie pe de altă parte. Noi știm cu certitudine că Dumnezeu obține din neamuri un popor în numele său Hristos a spus Apostolilor săi că ei urmau să fie martorii Lui în cele mai îndepărtate colțuri ale pământului.

Trebuie să credem că oricare este voința lui Dumnezeu noi trebuie să o împlinim. Neglijența și slăbiciunea umană nu pot înfrânge scopul lui Dumnezeu. “Tot așa ca și cuvântul Meu care iese din gura Mea nu se va întoarce la mine fără rod, ci va face voia Mea și va împlini planurile Mele” (Isaia 55:11).

Opportunitatea

Este greu să trebuiască să contemplezi faptul că oamenii care ar putea fi salvați sunt pierduți din cauza indifferenței umane. Întreaga învățătură a Bibliei constă în faptul că aceia care cu adevărat caută Adevărul pentru a se supune lui, îl vor găsi. Isus a spus: “Cere și vei primi, caută și vei găsi, bate și se va deschide”. Dacă nu este adevărat, atunci înseamnă că noi am fost profund decepționați.

Sigur, dacă cineva caută Adevărul cu o inimă adevărată Dumnezeu va garanta că ei au oportunitatea de a-l găsi. De ce oportunitatea nu vine la niște oameni pe care nu-I cunoaștem. Nu putem crede că este o problemă de oansă pură.

Din nou altă problemă. Ar chema Dumnezeu pe aceia despre care știe că nu vor izbuti? Noi știm că s-a întâmplat odată. Iuda a fost chemat ca unul din cei doisprezece. Acesta ar putea fi un caz special, dar adevărul este că atunci când semănătorul merge mai departe să semene-metodă de chemare ca să meargă mai departe-unele semințe cad pe un sol inferior pe când altele cad pe un sol bun. Să punem problema altfel folosind o figură de stil: când Dumnezeu îndreapta magnetul divin într-o direcție sau alta, după cum martorii Săi predică aici sau acolo, uneori mințile superficiale răspund la fel de bine ca mințile profunde. La început neghina și grâul răspund împreună. Aceasta este o altă probă că Dumnezeu nu se amestecă în voința umană în materie de răspuns final. El cheamă, El imploră, El invită, dar

în final oamenii sunt liberi să accepte sau să respingă chemarea.

Astfel ne întoarcem la cele două moduri (selecția divină individuală pe de o parte și lucrarea de predică generală pe de altă parte - vezi capitolul anterior) și în final se pare că ambele se bazează pe Scriptură. Noi trebuie să fim foarte atenți la utilizarea mărturiilor din Scriptură în maniere negarantate de învățările Bibliei. Noi putem fi siguri că în limitele neputinței umane voința omului este liberă și este capabilă să aleagă. Imediat ce este luminat el devine responsabil. În conformitatea cu dovezile din Biblie Dumnezeu a chemat oamenii la Adevăr. Dacă este o chemare adevărată prin selecție sau prin predicare generală, până la urmă fiecare chemare este individuală.

Convertirea

În gândirea de azi și din istoria comunității noastre accentul pare să fie pe experiența individuală. Probabil că majoritatea conversionsilor au fost făcute individual sau în grupuri foarte mici. Uneori circumstanțele par să fie foarte bine chibzuite. Un om cumpără un tablou, înlătură partea din spate a lui și găsește un text religios. Îl citește și se convertește. Într-o zi rece, umedă și cu vânt un manifest zboară în grădină, este luat și citit și grădinarul se convertește.

Sincer vorbind noi nu auzim nici despre acei care cumpără un tablou vechi și texte religioase ca apoi să le ignore, nici cum multe manifeste sunt culese și aruncate la coșul de gunoi cu dispreț. Cu toate că înseamnă că anumiți oameni sunt confrunțați cu Adevărul în maniere ciudate și deosebite și că în străfundul inimilor lor ei cred că în acele circumstanțe ciudate Dumnezeu i-a chemat la salvare.

Fratele John Thomas este un exemplu în acest sens: chemat la salvare, precum și ales pentru sarcina de a dezvălui Adevărul în zilele din urmă. Pe de altă parte grupuri ocazionale de oameni sunt chemate prin predica generală. Odată, cu ani în urmă, în eclezia scriitorului erau optsprezece oameni chemați în același timp-toți din capela locală. Mulți oameni tineri sunt chemați prin învățatură și influența părinților. Binecuvântarea unei case a lui Dumnezeu nu poate să fie subliniată prea mult. Dumnezeu folosește familia ca pe un mijloc de confruntare al copiilor cu Adevărul. Anumiți oameni au spus că Adevărul a a de natural în circumstanțele educației de acasă nu are același impact ca o conversație tumultoasă în circumstanțe emoționale. În lumina învățaturii clare din Noul Testament de a crește copii în hrana Adevărului și să-i aduci la Hristos, această estimare trebuie să fie greșită. Chemarea prin familie este bună, adevărată și originală. Este unde Isus și-a început viața prin credință. Hai să recunoaștem că nu putem să explicăm de ce unii nu sunt chemați și de ce rămân în ignoranță. Dumnezeu o tie – noi nu. Ce putem și ce trebuie noi să facem este să devotăm atenția noastră la propria chemare și alegere și aceasta de la frații și surorile noastre. Chemarea însăși este vitală. Modul în care este făcută este secundar. Sunt variații în delatiile convertirii. Singurul fapt comun este diferența în care Hristos o face. În fiecare este o nouă creație.

Oamenii înțeleg conform cu ceea ce ei sunt. Concepția lor este o proiecție a

lor în^oi. Calitatea vieții de discipol este o noua concepție a lui Dumnezeu ^oi a scopului său. Din noua concepție rezultă o nouă atitudine față de viață. Ei îi văd pe oamenii din jurul lor într-o nouă lumină. Ei fac judecățile la noi standarde. Ei acționează din noi motive-din din iubire. Ei Îl văd pe Dumnezeu oriunde. Pământul este plin de gloria Domnului. Frica încetează să mai fie groază ^oi devine venerație. Mormântul devine un dormitor lini^otit. Casele devin locuri de siguranță ^oi încântare. Biserica este o familie chemat să fie un loc al înțelepciunii, evlaviei ^oi bucuriei.

„O, adâncul bogăției . . .“

Ce lucru minunat se dovedește a fi chemarea. Ea poate fi convulsivă sau pa^onică la început. Nu contează pentru că în inima ei este pacea. Pot fi cutremure, dar când praful se a^oează, se a^oterne lini^otea. Tot binele se găsește în ea. Mulțumește Domnului că ai primit-o. Mulți niciodată nu o primesc. Alții sunt aproape să o atingă dar nu ajung la ea. Din păcate unii vor pieri totu^oi. Lasă să plece totul, predă totul, părăsește totul, ca tu să obții chemarea pe vecie.

CONVINGEREA

Convingerea este un lucru misterios. Nu există nici un dubiu asupra sursei lui. „Credința vine din cele auzite, iar cele auzite prin Cuvântul lui Dumnezeu.“ Misterul nu este sursa dar face parte din proces. Aici sunt doi oameni, ambii inteligenți, ambii oameni integri. Fiecare citește Biblia zilnic, fiecare este cunoscut scriitorului. Fiecare acceptă mărturia Apostolului Pavel despre structura naturii umane în 1 Tesaloniceni 5:23: „Dumnezeul păcii El însuși să vă sfințească pe deplin; și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi fără prihană la venirea Dumnezeului nostru Isus Hristos.“

Două atitudini ale minții

Un om este convins că omul este nemuritor prin natura sa. Se argumentează astfel: dacă nu este adevărat atunci rolul omului în scopul lui Dumnezeu încetează să mai fie rațional. El insistă că trebuie să fie forma de continuitate conștientă între viața de acum și viața care va veni. El susține că dacă nu este așa –dacă moartea înseamnă cu adevărat stingerea totală din punct de vedere al conștiinței umane –atunci o personalitate se străduie și îndură iar cealaltă este răsplătită cu viața veșnică. Se argumentează că trebuie să fie aceeași persoană în fiecare din cele două situații, acum și în lumea de apoi și că acea persoană trebuie să fie conștientă de ambele condiții altfel, răsplata nu are sens. Altfel, spune el, totul devine irațional și apoi folosește un exemplu simplu pentru a insista asupra acestui punct. Este ca și cum ai cere unui câine să-ți aducă ziarul și apoi ai da osul altui câine.

Al doilea om este convins că omul este în mod inevitabil muritor și că în eventualitatea că nemurirea vine la el ea va fi extrem de condiționată. El argumentează că moartea nu înseamnă totală necunoștință, din punct de vedere al omului, dar pentru aceia care vor fi subiecții învierii va fi un adevărat sens al continuității. Ei vor ști cine sunt și vor fi în stare să-și amintească și să aibă legătură cu viața lor de dinainte de moarte, altfel cum ar putea să dea socoteală despre ei înșiși în fața lui Dumnezeu la judecată? Cei care sunt răsplățiți sunt aceia care îndură și care cunosc aceasta. Există continuitate în mintea lui Dumnezeu și în mintea oamenilor când ei vor fi aduși la viață prin înviere.

Aici este un lucru interesant. Ambii oameni ajung la concluzii din propria

înpelegere a Bibliei-uneori din același pasaj al Scripturii. În cazul tâlharului de pe cruce. Primul este convins că atunci când Isus a spus tâlharului: „Azi vei fi cu Mine în paradis“ este o promisiune clară căci chiar în acea zi tâlharul muribund va trece în fericirea raiului. El argumentează că a spune altfel înseamnă să fii dus în necinste prin claritatea cuvintelor în sine.

Al doilea om spune că pentru a înpelege răspunsul lui Hristos tu trebuie să observi atent întrebarea tâlharului: „Doamne adu-ți aminte de mine când vei veni în împărăția ta.“ Solicitantul era nerăbdător pentru acea zi din viitor când Mesia va veni din nou în regatul Său. Răspunsul lui Hristos a fost dat în consecință: „Tu îmi ceri Mie să-mi aduc aminte de tine în ziua când Eu voi veni din nou dar te asigur că *azi*: când va veni timpul tu vei fi cu mine în paradis – în împărăția Mea.“ Omul spune că Isus a folosit cuvântul paradis pentru că El reprezenta toate lucrurile care erau foarte opuse situației grele de atunci. Grădina lui Dumnezeu – un loc al păcii, bucuriei, liniștii, al vieții în ascensiune și al vieții abundente. Hristos a promis bucurie în locul durerii, fericire în locul necazului și viață în locul morții.

Denaturarea adevărului

În mintea evreilor și chiar a tâlharilor, paradisul însemna aceasta. Primul om nu va crede nimic din aceasta. El spune politicos că este o încercare de a face ca cuvintele lui Hristos să însemne ceva ce ele nu intenționau să însemne. Oamenii simpli sunt mulțumiți de înțelegeri simple. „Azi vei fi cu Mine în paradis“ înseamnă azi – ziua care a început în această dimineață și se sfârșește cu această noapte. Astăzi vei fi cu Mine în rai după ce noi vom fi murit amândoi și sufletele noastre vor fi părăsit corpurile noastre. Deci fiecare crede că celălalt greșește.

Cercetarea noastră este legată de întrebarea de ce primul om nu împarte convingerea cu al doilea. Omul nr. 1 crede sincer că omul nr. 2 a denaturat adevărul. Convingerea este un lucru misterios. Uneori este condiționat cu mult timp în urmă. Așa și în acest caz. Din zilele tinereții și din perioada studiilor universitare el și-a format o puternică opinie că omul este o creatură spirituală. Aceasta opinie puternică s-a dezvoltat dintr-o eroare a ideii că omul este un animal. Credeți aceasta și veți avea prima scuză să vă comportați ca o fiară. Astfel el se agăță puternic de ideea că omul este o creatură spirituală.

Prin creatură spirituală el înpelege că omul este în esență spirit prin compoziția sa. Corpul este un vas, un vas pământean făcut cu teamă și minunție din care spiritul, adevăratul om rezidă. El spune că a crede în natura spirituală înseamnă a crede în nemurirea sa. Aceia care neagă nemurirea sa, neagă esența sa spirituală. El argumentează că dorința universală a omului pentru existența fără sfârșit este probabil proba în favoarea acestui fapt. În felul acesta omul vine la Biblie cu o opinie puternică și că este ca o sită prin care fiecare pasaj trebuie să treacă; o măsură prin care fiecare doctrină primește note. Natura omului, destinul celor corecți, destinul celor păcătoși, cazul păgânilor ignoranți, învierea, Împărăția lui Dumnezeu, judecata, venirea lui Hristos, botezul, natura bisericii, totul este afectat

de doctrina omului asupra nemuririi înnăscute.

Idei preconcepute

În anumite cazuri ideia este întărită de selecția capricioasă a pasajelor pe care să se insiste, în argumentarea ideii. Trebuie spus că anumii oameni trec prin Biblie ca printr-un magazin universal alegând ceea ce le place și lăsând de o parte lucrurile care nu se potrivesc cu gusturile lor. Noi credem că doctrina nemuririi sufletului este o amăgire, dar nu numai o amăgire: cea mai rea dintre toate amăgirile, o capcană, pentru că ea conduce la multe erori cu privire la scopul lui Dumnezeu.

În acest caz particular cel mai important obstacol în opinia corectă asupra adevărului este ideia preconcepută, susținută cu tenacitate și care nu va fi răspândită în ciuda argumentelor contra ei. Corect spus acest impediment este o prejudecată. După toate gândete-te ce prejudiciu este: o judecată făcută după o cercetare deformată a argumentelor înclinată în favoarea propriei tale opinii, o dispoziție a sufletului care ascunde adevărul. Un lucru este de notat: există un element de adevăr în ideia preconcepută. Omul nu este un animal. Este făcut după chipul lui Dumnezeu. Corect înțeles el este o ființă spirituală. El este o personalitate rațională, cu capacitatea de a discerne între bine și rău. El este înzestrat cu puteri care îl plasează în punctul culminant al creației. Există o mare prăpastie între un animal superior și un om inferior. Greșala fatală este să crezi că în acest caz spiritual înseamnă nemuritor.

Impedimente la credință

Sunt alte forțe care ridică bariere împotriva convingerii reale. Aici este o listă scurtă: mândria intelectuală, speculații inutile, viața mondenă, anticipația morală. Gândește-te la aceasta. Mândria intelectuală este starea minții care nu poate să recunoască faptul că ar fi putut să fi greșit; nedoritor să învețe pentru că a ceda învâpăturii înseamnă a renunța la opiniile susținute mult timp și a păstra ideile. Speculațiile inutile privesc adevărul ca pe o teorie interesantă – un subiect pentru un discurs încântător; o curiozitate. Interesul este superficial. Viața mondenă înseamnă a trăi ca și cum aceasta ar fi singura lume, o preocupare asupra laturii materiale. Minte este dominată de lucruri. Antipatia morală este un fel de antagonism autodeterminat care rezultă într-un cadru al minții rezultat din înșelarea adevărului, pentru că a capitula în fața adevărului înseamnă o interferență cu obiceiuri și imoralitate de mult înființate și fortificate; o tulburare către satisfacția carnală căreia nu-i poți face față.

Când te gândeți acestea sunt impedimente serioase. Din experiență ele nu sunt strict separate așa cum sunt în analiză. Oamenii sunt afectați parțial de una și parțial de alta. În practică ele sunt împletite. Dar ele întotdeauna sunt serioase. Adevărul nu se discerne ușor de o minte cu prejudecăți stăpânită de mândrie și prejudecăți. Realitatea spirituală nu este posibil să fie descoperită de o curiozitate inutilă. Minte saturată de influențe materiale nu este adesea atrasă de lucruri ale

spiritului. Aceia care iubesc întinericul tind foarte mult să urască lumina. Acestea sunt bariere în convingere. Nu înseamnă că ele (barierele) sunt impenetrabile dar penetrarea cere hotărâre, curaj și umilință. Aceasta selectează suspinătorii adevărului. Un lucru devine evident pe latura pozitivă a problemei. În procesul de a ajunge la o convingere este atins un punct unde lucrul esențial este o minte umilă și receptivă. Biblia insistă că adevărul este descoperit de sufletele modeste și pocăite. Să intri într-o altă dispoziție este un mare dezavantaj. Adevărul nu se bizuie pe niște întâmplări din educație sau rang. Progresul cere onestitate, respect și înțelegere. Aceia care caută o nouă senzație, un avantaj material, un paravan pentru autoavansare sunt într-un domeniu greșit.

“El învață pe cei smeriți calea sa”

Convingerea este un lucru misterios. Aceasta înseamnă că poate fi comunicat numai unui anumit fel de spirit. Isus a spus un lucru neobișnuit în Ioan 18:37: „Oricine este din adevăr ascultă glasul Meu”; ca și cum există o anumită condiție a minții și dispoziție a sufletului care este o condiție esențială pentru convingere. Omul care pentru prima dată a auzit cuvintele regelui a fost înverșunat, fără speranță și mândru. Noi am putea avea milă de Pilat pentru slăbiciunea sa dar Hristos nu se va certa cu el. Este o stare care își oprește întrebarea sinceră și o alta care o eliberează. „El face pe smeriți să umble în tot ce este drept. El învață pe cei smeriți calea Sa.” (Psalmul 25:9). Căutarea adevărului pentru a i te supune lui este cea mai bună stare sufletească.

Uneori aceia care se confruntă cu adevărul dar nu îi cedează găsesc satisfacție în asedierea lui. Uneori spiritul care nu îndrăznește să spună: „Am greșit toată viața mea” găsește refugiu în reducerea valorii acțiunii care l-a îndemnat să cerceteze. Astfel disputa se transformă dintr-o dată în opoziție. Mâniași de aceasta logică ei condamnă dovada și neagă cuvântul lui Dumnezeu. Uneori oamenii sunt mai îngrijorați în a fi fideli principiilor decât în a se întreba dacă principiile lor sunt adevărate. S-a întâmplat că pentru a fi consecvenți ei au trebuit să fie falși.

Faptul de a fi în dubiu a fost o povară groaznică întotdeauna. Incertitudinea continuă înseamnă oboseală. Un om cu mintea îndoită este ca o corabie fără cârmă. Oricum, îndoiala sinceră nu este o greșală – și dacă aceasta ne conduce la convingerea despre adevăr este o binecuvântare. Astfel noi mulțumim lui Dumnezeu că am găsit convingerea ca parte a calităților de discipol. Este un pas mare în procesul lung al vieții în credință; rădăcina din care pot crește alte lucruri. Noi acționăm după cum suntem și ceea ce suntem este orânduit după credința noastră.

În final, să anticipăm o întrebare. Ce crezi despre cei care vin la credință și apoi părăsesc adevărul? Este invalidat ceea ce am spus anterior? Nu. Eșecul secerșului nu înseamnă că germinarea a fost deficientă. Pilda semănătorului mărturisește că au fost alte cauze ale eșecului. Credința nu este salvare. Popii să pornești bine și să sfârșești rău. Un lucru este să crezi corect și alt lucru este să

trăiești după ceea ce crezi. Este posibil să mărturisești principii mărețe și apoi să trăiești în josnicie. Aceasta nu duce la principii înalte nici ca prima mărturisire a lor să fie falsă. Credința este un prim pas dar nu este totul. Aceasta va fi întărită pe când vom continua.

ÎNCREDEREA

Este interesant să observăm cum uneori lucrurile care sunt adevărate la nivelul vieții obișnuite sunt mult mai adevărate în viața unui discipol. Să ilustrăm: ca să deții autoritatea mai întâi trebuie să i te supui. Dacă vrei să exerciți controlul, mai înainte trebuie să fii controlat. Acest lucru a fost realizat la nivelul vieții obișnuite în viața sutașului Roman. A fost realizat la superlativ în viața lui Isus. Principiul acesta este adevărat mai ales în cazul încrederii. Încrederea este chiar temelia vieții obișnuite. Pe drumurile de zi cu zi noi punem la încercare încrederea. Viața ar fi imposibilă fără ea.

Când ieșim din casă dimineața noi avem încredere căci conducătorul auto cunoaște drumul și va opri acolo unde trebuie. Mai târziu cu nerăbdare luăm cupitul și furculița și avem încredere că ceea ce a fost pus înaintea noastră a fost preparat fără răutate. Noi mâncăm cu încredere. Dacă noi ar trebui să cercetăm înseamnă să testăm fiecare fel de mâncare dacă este otrăvită și am muri de foame. Întreaga lume a afacerilor este unită printr-un mare sistem de încredere mutuală. Oamenii fac comerț și dau credite pe încredere. Acumularea cunoștințelor este bazată pe încredere. Noi avem încredere în profesorii noștri. Acceptăm de la ei adevăruri despre care noi nu avem nici o ocazie să le dovedim.

Este ciudat că lucrurile de care suntem cei mai siguri încep pur și simplu printr-un act de încredere. Fără încredere nu este nici un progres în nimic. Cea mai intimă relație în viața obișnuită începe prin a crede prima oară de iubire. Casele sunt familiale din cauza încrederii. Gelozia și suspiciunea le fac locuri de chin. Încrederea aduce bucurie și credință. Prietenia este bazată pe încredere. Dacă fratele tău nu poate avea încredere în tine cum poți fi tu prietenului lui? Cel mai rău loc din lume este locul unde nu este încredere – un loc stăpânit de disperare. Toate aspectele vieții obișnuite par să dovedească că cerința universală este încrederea. Toate acestea sunt mai adevărate în viața discipolilor. Este încrederea care se transformă în convingere în credință. Este un lucru să declari că o funie este solidă; alt lucru este să-ți pui greutatea pe ea. Convingerea este esențială dar nu este totul. Un lucru este să crezi adevărul; altceva este să acționezi după el. Încrederea este acțiunea în credință. Credința uneori este o expresie teologică dar în dezvoltarea sa devine extrem de personală. Credința este convingerea că Dumnezeu este răsplătitorul celor care îl caută cu sârguință. Declarația fără silință

este calea de a fi jumătate adevărat, poate chiar jumătate fals pe buzele acelor care mărturisesc dar nu cred.

“Evidența lucrurilor nevăzute”

Chibzuie-te asupra verbelor din Evrei 11: Abel a adus, Enoh a fost mutat, Noe a fost mutat cu frica lui Dumnezeu, Avraam a plecat, Moise a îndurat. Scriitorul a auzit acestea explicate ca o problemă de simplă credință. A înșela corect că este adevărat dar predica este că credința este simplă pentru că este fără efort. Cel ce spune că este fără sacrificii a înșela greșit. Nu a fost uor pentru Noe să construiască o arcă în mijlocul unui sol sterp. Nu a fost uor pentru Avraam să părăsească o viață aezată și să se confrunte cu pustietatea în căutarea unui pământ pe care niciodată nu-l văzuse și nu-l cunoscuse. Nu i-a fost uor lui Moise să renunțe la viața de prinț și să o înlocuiască cu una plină de constrângeri. Nu degeaba Pavel ne îndeamnă să ducem lupta cea dreaptă în credință.

Discipolii ar putea fi bucuori și să lupte dar nu este uor. Ei trebuie să aibă tărie de caracter, forță și încredere. A încerca și a avea încrederea sunt complementare. Încrederea este optimismul din credință. Tuturor oamenilor li se pare că optimismul este negarantat dar pentru oamenii cu credință optimismul este o certitudine perfectă. Încrederea este ceea ce scriitorul către evrei a vrut să spună prin evidența lucrurilor nevăzute. Încrederea are ca efect atestarea invizibilului. El ne face să fim încrezători în declarație și să încercăm încrezători ceea ce ne-a sugerat promisiunea. Rezultatul este o siguranță în lucrurile pentru care am sperat. Încrederea este un risc, o încercare, o aventură. Ea are în ea un element de inspirație. Nu este oarbă, o ansă plină de gafe. Credința nu este o adoptare ignorantă – numele corect pentru aceasta este superstiție. Credința este o încredere inteligentă.

De ce a fost Avraam a de sigur de pământul necunoscut? Pentru că a fost extrem de sigur de Dumnezeu cel nevăzut. Ioan în Patmos a avut o viziune despre un oraș. Acesta este mai frumos și mai minunat decât oricare altul. Ca noi să credem în asta și să avem încredere, o tim în adâncul inimii că am fost aduși în părtăcie cu viitorul. Încrederea în lucruri nevăzute ne dă siguranța în lucrurile pentru care am sperat. Încrederea noastră nu este în autorități parlamente sau politici, altfel noi ar trebui să fim cei mai jalnici dintre toți oamenii. Nici nu ar trebui ca încrederea noastră să fie amănunțită, întâmplătoare, la mila fiecărei schimbări trecătoare. Ar trebui să riscăm la fel de mult în decembrie ca și în iunie. Încrederea în lucrurile de nezdruccinat aduc statornicie în mijlocul schimbărilor din viață. Printre contradicții, adversități, refuzuri aparente, Dumnezeu ne oferă credința. Noi nu o tim întotdeauna motivul neliniștii, dar o tim ceea ce ne neliniștește. Noi putem să avem încredere în El.

Dramul de credință

Gânde-te-te la Luca 8 și la femeia cu scurgere de sânge. În mijlocul mulțimii care se înghesuia Regele a spus: „Cine m-a atins?” Întrebarea este o revelație. O

sută de oameni l-au atins dar unul a ajuns la El altfel decât alpii. A fost o atingere din credință. Observați că – a fost o atingere la care sub constrângerea dragostei El a fost obligat să răspundă cu toate că avea treburi urgente din partea lui Iair. Prin atingerea din credință un suflet a fost separat de mulțime și a fost recunoscut de Rege. Gânte-te-te la aceea care a fost separată. Doisprezece ani de suferință, doisprezece ani de ostracizare, doisprezece ani de separare de părtășie. Ea a auzit că acest bărbat vindeca bolnavii și întărea pe cei slabi. Ea însăși era bolnavă și s-a zbatut ca să ajungă în fața epuizată și emoționată. Omul din Nazaret a trecut pe lângă și ea l-a atins. Noi putem specula că a fost mai mult decât o atingere cu vârful degetului. Urgența dată de nevoie ar fi putut să-i întărească mâna. Oamenii în agonie sunt gata să te strângă cerând ajutor, așa cum ea s-a agățat de poala hainei. Un lucru este de înțeles: ea s-a aventurat (a riscat) pe baza mărturiei pe care a primit-o despre acest bărbat. De aceea ea l-a atins plină de speranță, tremurând dar încrezătoare. Fără îndoială, o parte din speranța ei a fost că ea va fi descoperită, o femeie care a venit și a sperat să se strecoare departe.

Dar credința nu este generată ca să te ascunzi. Mărturisirea secretă nu este cea mai bună. Discipolul este așteptat să-l mărturisească pe Domnul deschis. Domnul a spus deja cu câteva zile mai înainte că nimic nu este secret din ceea ce ar trebui cunoscut. Aceia care cred ar trebui să vină la lumină. Este ceva să-l vezi pe Domnul trecând pe lângă tine dar este mai bine să-L întâlnești față în față. Încrederea ei a fost justificată. Ar fi trebuit să fie o vindecare completă. Acest medic nu-și distribuie vindecarea în cutiuțe. Ei nu i-ar fi trebuit o a doua opinie. El a spus: „credința ta te-a mântuit, mergi în pace!“ Orice a făcut El a făcut extraordinar. Dar există și o altă binecuvântare. El a numit-o „fiică“. Pentru o femeie ostracizată acest cuvânt este muzică. Pentru unul dintre adepții acesta este inelul afecțiunii. Lecția este aceasta – pentru aceia care riscă în încredere există o binecuvântare. Dacă acționezi din credință tu ai putea descoperi lucrurile secrete ale părtășiei.

A fost subliniat de mai multe ori că miracolul asupra femeii trebuie să fi avut un efect profund asupra lui Iair. Femeia a fost bolnavă timp de doisprezece ani exact atât cât fiica sa a trăit și acum ea a murit. Doisprezece ani și apoi un miracol. Isus a spus „Nu vă temeți! Credeți numai!“ Este o altă cale de a spune credeți-mă. Probabil Iair a plecat la casa sa cu un pas mai ușor – o greutate deja ridicată de pe inima sa, gata să creadă. Aceasta ne arată că credința nu este numai pentru noi înșine. Credința unui discipol poate ajuta un altul. De aceea Evrei 11 este așa de bun pentru noi. Mărturisirea credinței poate ajuta pe unii ca Iair, înfruntând adversități, îngrijorat și lovit. Uneori încrederea este transmisibilă.

Noi credem pentru că știm

Psalmistul spune: „Cei ce cunosc Numele Tău se încred în Tine (Psalmi 9:10). Motivul încrederii este în ceea ce noi știm despre Dumnezeu. Garanția credinței este caracterul divin. Pentru că Dumnezeu este drept El nu poate greși. Pentru că El este dragoste. El poate să acționeze numai cu iubire. Necredința va încerca să

nege aceasta – dar nu are nimic din ea. În ciuda chinurilor ^oi a încercărilor Dumnezeu merită încrederea. Lui îi place să fie crezut. Într-o analiză finală este ceea ce El ne cere. Nu ca noi să-i explicăm Lui, să-L apărăm sau să-l susținem – ci să Îl credem. Pentru Dumnezeu ^oi pentru credința oamenilor cel mai prețios lucru este să ai calitatea care face viața posibilă în orice sferă a existenței, înaltă sau joasă. Încrederea este un lucru puternic. Este calitatea importantă a vieții de discipol.

SUPUNEREA

Nu este nevoie de nici o definiție ezoterică. Aici cuvântul înseamnă ceea ce de obicei înseamnă. Supunerea este predarea controlului unei alte persoane; renunșarea la putere în favoarea altei autorități.

Gândește-te la aceasta astfel. Viața discipolilor este ca o citadelă. Discipolul este îngrijitorul. Regele deține controlul. Scopul Regelui este suveranitatea peste întreaga clădire. El dorește acces la fiecare cameră și fiecare coridor de la subsol până la turn. El îndeamnă la supunere dar nu constrânge. El roagă stăruitor dar nu conduce. El va folosi fiecare împrejurare ca să încurajeze și să facă din fiecare obstacol o trambulină – dacă îngrijitorul va coopera. Îngrijitorul a făcut un legământ ca să coopereze. În principiu el a făcut predarea controlului.; în practică el se împotrivesc să se supună. Anumite camere sunt închise pentru Rege. Anumite uși sunt cu meșiuinea personal. Anumite intrări spun: „Nu intrați.“ Îngrijitorul spune că el ar trebui să-și păstreze o anumită independență. Sunt anumite lucruri de care el ar trebui să se bucure; anumite zone unde preferințele sale ar trebui să prevaleze. Regele nu este un hoș. El bate dar nu încalcă drepturile cuiva. El cheamă dar nu constrânge. Regele este răbdător. Uneori el a așteptat o viață de om pentru uși ca să se deschidă. El îl cunoaște bine pe îngrijitor. Îngrijitorul are infirmități la ambele extremități ale constituției sale. El are o memorie slabă și are probleme cu picioarele. Mîntea sa bîntuie și picioarele merg într-o direcție greșită. Regele spune că există remediu pentru invaliditate dacă suferindul se va „supune“ tratamentului. Regele și îngrijitorul au întâlnire regulată ca să discute progresul în supunere. Regele este întotdeauna acolo – îngrijitorul este absent prea des. El este așă de ocupat cu treburile din afara cetății. Uneori el este închis în apartamente private prin voința sa și pentru propriile interese. El insistă să dețină operaclul. Uneori el este iritat de ciocănitul Regelui la ușă, deranjat când se gîndește la prezența Regelui, bucuros că zăvorul de pe ușă este de partea sa. Îngrijitorul spune că păstrarea în totalitate a controlului nu este rea – există numai anumite lucruri care trebuie păstrate pentru sine. Regele spune că regulile serviciului său sunt altele; măsurate prin standardele îngrijitorului chiar paradoxale. Acei care se supun sunt făcuși liberi. Acei care țin la viața lor o pierd. Acei care o pierd de dragul lui Dumnezeu, o găsesc.

Îngrijitorul consideră acest lucru o teorie fascinantă. Uneori el o discută pe

larg. Filozofia îl face să se simtă bine. Realitatea îl face ca să-i fie frică. El este susținut în rezistența sa de suspiciunea că Regele va voi să facă schimbări. Îngrijitorului nu-i plac tulburările, iar Regele este cel care le produce; El nu întreabă dacă îi convine. Îngrijitorul spune că el intenționa ca citadela să fie un loc de confort și siguranță. Regele spune că el este interesat mai mult de sănătate decât de confort. El spune că îngrijitorul trebuie să fie gata să fie tulburat pentru că aceasta este calea pentru a fi într-adevăr netulburat. Trebuie să fii pregătit și să ai lămpile aprinse. Cu aceasta îngrijitorul este de acord dar este nervos la expunerea la pericole. El se simte mai în siguranță în camera sa cu propriile lucruri și îngrijindu-se de afacerile personale. Există timpuri când el se simte rău ignorând o pretenție pe care inima sa o aprobă.

Supunerea nu este victorie uoară

Regele și îngrijitorul știu că supunerea nu este lucru ușor. Așa că Regele insistă. Cu toate eșecurile el îl ține pe îngrijitor aproape de ideal. Ușor el înlătură obstacolele sau le pune în cale – totul pentru progresul cauzei. Pe măsură ce zilele trec îngrijitorul se va eschiva mai puțin și va crede mai mult. Zăvoarele vor fi descuiate și ușile vor fi deschise. Într-o bună zi suveranitatea Regelui nu va fi provocată și citadela va fi sub un nou management.

Să lăsăm pilda și venim la viața reală – tânărul conducător din Marcu 10. El nu este un discipol când noi îl întâlnim dar cazul său este semnificativ pentru că el are de a face cu o faptă de nesupunere. El a fost un om cu un trecut fără pată și nerăbdător să găsească o viață cu mai multe satisfacții decât viața unui tânăr bogat – un om cu aspirații veritabile și un temperament fin. Hristos i-a spus: „Un lucru îți lipsește.” Acesta era faptul că el trebuia să se supună pentru că era singurul lucru care stătea în calea vieții de discipol. Este o interpretare superficială ca să spui că îi lipsea sărăcia. Numai faptul de a fi sărac nu este un păaport către viața eternă. Hristos a văzut că în ciuda aspirațiilor sale acest om era stăpânit de bogăția sa. Nimeni nu poate servi doi stăpâni. Dacă te-ai predat unei forțe nu poți fi stăpânit de o alta.

Ceea ce îi lipsea cu adevărat era adevăratul stăpân. Principiul dominant al vieții sale era aurul când de fapt ar fi trebuit să fie Hristos. El a îngenunchiat la un tron greșit. El ar fi trebuit să respingă lucrul care îl stăpânea astfel ca să devină un servitor în slujba Regelui. „Vinde tot ce ai și dă la săraci și vino și urmează-mă.” Fără primul lucru el niciodată nu ar putea să-l facă pe al doilea. Citadela sa a fost nepredată în timp ce el se îngropa sub o grămadă de aur. „Urmează-mă” înseamnă a cere supunere. A te supune înseamnă a te preda.

Un remediu drastic

Nu numai faptul că ești bogat constituie un impediment. După toate acestea bogăția este un lucru relativ. Un om sărac aici ar putea fi bogat altundeva. Bogăția a fost un mijloc de procurare a tuturor lucrurilor care să-i ajute satisfacerea

dorințelor. În măsura în care noi putem vedea că el nu a renunțat la avantajele sale. Nu este numai să ai bani care sunt a^oa de atrăgători dar ^oansele pe care banii îți le aduc: ocaziile să te bucuri de toate lucrurile pe care carnea și spiritul le cer. La acestea el nu a putut să renunțe. Leacul lui Hristos a fost drastic pentru că nevoia era drastică. Sunt anumite lucruri pe care nu le poți repara la repezeală. A vinde și a da jumătate din bogăția avută săracilor l-ar fi lăsat pe jumătate bogat fața de cum a fost înainte, dar încă bogat – suficient rămas ca să-și satisfacă toate dorințele egoiste.

În acest caz leacul trebuia să fie îndrăzneț și radical. El necesită eroism și curaj. Observați acest paradox dulce din vocea Regelui: „și tu vei avea o comoară în ceruri.“ Supusul ar fi efectuat un transfer de comoară de la o bancă pământenă la un loc unde rugina nu poate să strice și unde hoșii nu pot fura. Lasă-i să plece ca să sporească. Pierde-i și îi vei găsi. Noi nu ^otim cu siguranță ce a făcut el în cele din urmă. Dar putem fi siguri de un lucru – el nu a mai fost același. Nici un om vreodată nu vine a^oa de aproape de viața ca acesta.

Cuvântul lui Hristos către noi s-ar putea să nu atingă contul nostru în bancă. Dar el va pune degetul pe un lucru care, dacă noi nu-l abandonăm, nu vom fi capabili să ne supunem în înșelul final. Este un lucru dificil de stăpânit dar periculos să ne stăpânească. Deci el spune: „Du-te și . . .“ Scriitorul nu ^otie ce urmează dar poți fi sigur că el trebuie să ^otie pentru el însuși. Dacă bărbații și femeile își acordă cinci minute de onestitate, ei sau ele vor ^oti. Nu va fi ca o revelație dar ei vor ^oti mult mai mult. Este lucru care ^oade între noi și deplină realizare la „Urmează-mă“. Caută mărturia celor care au fost confrunțați și s-au supus. Ei îți vor spune că în realizarea acestui lucru ei și-au găsit viața. Viața neîncredințată Lui este viața în pivniță și în întuneric. Viața predată este viața în turn și în lumină

Examenul

În practică s-ar putea să trebuiască să fii drastic dacă este vorba despre afaceri. Regele ne-a pregătit pentru aceasta. „Dacă mâna dreaptă te supără tai-o. Dacă ochiul drept te supără scoate-l.“ Ar putea aceasta include mamă, tată, soție, copil? Ni^ote lucruri bune care au devenit o cursă? Satisfacere de dorințe care îți stoarce tăria? O anumită asociere care te conduce departe de Adevăr? Anumite ambiții care îți ruinează caracterul? Riscuri în tentații care te ademenesc către pierzanie? Închiderea luminii care îți sufocă conștiința? Sau iarăși poate să nu fie nimic a^oa. Poate simpla neglijare a lucrurilor care ar trebui să aibă întreaga ta atenție. O oboseală care interferă cu serviciul religios, anumite dubii care înșepenesc energia și devotamentul tău.

Oricare ar fi impedimentul Regele ne îndeamnă să ne supunem Lui fără rezerve. În această supunere noi putem găsi salvarea și adăpostul.

IERTAREA

Când totul este zis și făcut, discipolii sunt indivizi și ei diferă între ei în multe privințe dar într-o singură privință ei sunt asemănători – ei toți au nevoie de iertare. Dacă este prima iertare prin botez sau următoarea iertare din viața de zi cu zi a discipolului, principiile sunt aceleași. Acest capitol este legat în mod special de iertarea necesară și căutată la sfârșitul fiecărei zile sau al fiecărei săptămâni. Iertarea în ziua de naștere este esențială dar chiar acum ne preocupăm de necesitatea iertării în experiența mereu crescândă a discipolului.

Este la modă pentru unii oameni să spună că iertarea este deplină și liberă dar există niște condiții. Nu este o țambilă de cauciuc. Iertarea este pentru acei care se căiesc. Condițiile nu sunt arbitrarie – ele sunt o parte esențială a procesului. Este dificil să salvezi un om care se înecă dacă el nu se supune regulilor de salvare ale vieții. Analogia nu este perfectă, dar ceea ce este dificil la omul care se înecă este imposibil pentru omul păcătos dacă el nu se supune principiilor dătătoare de viață. Oamenii nu pot fi iertați împotriva voinței lor. Deci, corect înțeles, iertarea este condițională. Gândește-te la condiții. În primul rând trebuie să fie mărturisirea. Ioan spune simplu: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curățească de orice nelegiuire“ (1 Ioan 1:9). Imediat trebuie să fie o căință. Psalmistul spune aceasta într-un psalm care este numai despre iertare. „Dumnezeule, tu nu disprețuiești o inimă zdrobită și măhnită“ (Psalm 51:17). Pavel spune corintenilor: „Întristarea este după voia lui Dumnezeu, aduce o pocăință care duce la mântuire.“ (2 Cor 7:10) Rapiunea sanctificată ne învață că nu poate fi pocăință dacă nu este regret. În al treilea rând trebuie să fie un scop în această rectificare – că este o strădanie să eviți să comiți din nou păcatul pentru care cauți iertarea. Iertarea este necondiționată asupra faptului de a nu comite niciodată păcatul din nou; este necondiționată asupra intenției de a nu mai face așa comportându-te fără prefăcătorie.

Scriitorul își amintește o poveste veche despre ultimul minut de comutare a pedepsei pentru un om condamnat. Înainte să fie predat condamnatul a fost întrebat ce ar face dacă ar fi eliberat. El a spus că ar omorî pe judecător și pe martorul principal. Suspendarea pedepsei a fost anulată pentru că iertarea este pentru omul care este pregătit să nu mai greșescă, lui îi este dată șansa. Să cauți purificare cu intenția de a te întoarce la vechiul păcat este să invalidezi procesul chiar de la

început. Petru spune aceasta folosind o °ocantã figurã de stil. El spune cã este precum un câine s-ar întoace la propria-i vomã. Deci trebuie sã fie o intenþie sincerã de schimbare. Iertarea nu este un permis de a merge mai departe la fel ca înainte. În practicã trebuie sã se recunoascã cãci noi suntem constrãni sã mãrturisim aceleaºi pãcate mereu. Cu toate cã, un lucru este sã te strãduieºti pentru succes ºi sã nu izbutºti datoritã slãbiciunii, regretãnd cu amãrãciune eºecul ºi altceva este sã eºuezi cãutãnd ocazia de a pãcãtui în mod voit. Este un lucru sã greººti din ignoranþã sau lipsã de experienþã, dar altceva este sã flirtezi cu tentaþia fãrã bãgare de seamã. Nimeni nu poate fi blazat de pãcat. Deci trebuie sã fie un scop serios în schimbare.

Un spirit iertãtor

În al patrulea rând, iertarea cere un spirit iertãtor faþã de ceilalþi. Isus a spus categoric: „Dacã iertaþi oamenii greºelile lor ºi Tatãl vostru ceresc vã va ierta greºelile voastre.“ El intrã în detaliu asupra robului iertat care a fost el însuºi neiertãtor ºi judecata care a venit pe inima sa împietritã spunãnd: „Tot aºa vã va face ºi Tatãl Meu cel ceresc dacã fiecare dintre voi nu iartã din toatã inima pe fratele sãu.“ Aceastã învãþãturã este întãritã prin cazul din Matei 5 al omului care oferã un dar pe altar ºi apoi îºi aminteºte cã el este înstrãinat de fratele sãu. El trebuie sã lase darul pe altar, sã-i cearã iertare fratelui sãu ca jertfa sã fie primitã în ceruri. Atãta vreme cât nu este din toatã inima, iertarea pãcatelor tale este împiedicatã. Iertarea este condiþionalã.

Sã ne întoarcem la mãrturisire. Psalmul 32 spune: „Ferice de cel cu fãrãdelegea iertatã ºi de cel cu pãcatul acoperit. Ferice de omul cãruia nu-i þine în seamã Domnul nelegiurea ºi în duhul cãruia nu este viclenie.“ Ce este viclenia în acest context? Este încercarea de a ascunde sau a tãinui infracþiunea. Este þinerea sub tãcere atunci când noi ar trebui sã fim deschiºi ºi sinceri. Este prefãcãtorie pentru a tãinui. La prima vedere ar putea fi spus cã este imposibil sã foloseºti viclenia cu Dumnezeu, dar noi o folosim. Cât de des ne spunem cã lucrurile rele pe care le facem nu sunt aºa de rele precum par. Cât de des dãm nume frumoase lucrurilor dubioase pentru a le face plauzibile. Cât de des ne spunem chiar în confesiunile noastre cã am fãcut acest lucru dar cã aºa ar proceda o mulþime de alþi oameni în circumstanþe asemãnãtoare. Într-un mod sau altul cât de des încercãm sã justificãm greºelile ca sã facem mãrturisirea ºi greºelile mai uºoare.

Nici o ascunzãtoare pentru pãcat

Este viclenie ºi încă viclenie cu Dumnezeu. Din Psalmul 32 reiese cã unde este viclenie nu existã iertare. Citind atent se cãtigã impresia cã greºeala este fixatã mai cu fermitate când viclenia este folositã. Este un lucru sã greººti. Dar mai rãu este sã-þi justifici greºeala sau pe furiº sã cauþi sã o ascunzi sau sã o negi. Psalmistul spune cã atunci când a facut acest lucru, ceva straniu i s-a întâmplat. „Cãta vreme am tãcut mi se topeau oasele de gemetele mele necurmte cãci zi ºi

noapte mâna ta apăsa asupra mea; mi se usca vloga cum se usucă pământul de seceta verii.“ (verset 3-4). Se pare că atunci când el încerca să-și ascundă păcatul, să-l uite și să-l facă să dispară, Dumnezeu nu i-a dat liniște. Mâna lui Dumnezeu l-a tulburat. El a vrut să liniștească memoria faptelor dar conștiința lui a rămas vie în mintea sa prin Dumnezeu și nu era nici un fel de pace. Dumnezeu a făcut ca păcatul să-l bântuie pe păcătos. Dumnezeu nu îi va permite să scape prin uitare. Când el era gata să uite Dumnezeu a susținut contrariul. Să o spunem deschis, păcătosul a fost mizerabil. Observați imaginea pe care o folosește ca să descrie aceasta: „vloga s-a transformat în seceta verii.“ Imaginea este a unui pom fără sevă, ofilit și prăpădit; un lucru viu lovit de secetă. Aceasta a fost metoda lui Dumnezeu cu omul care nu își va recunoaște greșeala. Poate să pară sever – este sever dar plin de compasiune grijulie. Observați rezultatul: „Atunci și-am mărturisit păcatul meu și nu mi-am ascuns fărădelegea.“ De observat este cât de repede Dumnezeu a răspuns. Imediat ce bărbatul a făcut mărturisirea, iertarea a venit. „și Tu ai iertat.“ Nu a fost necesar ca penitentul să fie îngenunchiat într-un loc secret. Nu a fost amânată până la Serviciul religios de Sabat. Imediat ce viclenia a fost abandonată păcatul a fost iertat. Când înelătoria a luat sfârșit poluarea a fost curățată. Chiar în momentul în care atitudinea de supunere este arătată Dumnezeu acționează.

Este exact ca în parabola fiului risipitor. Când băiatul a spus: „Mă voi ridica și voi merge la tatăl meu“ și tatăl a ieșit afară îndreptându-se spre el. Nu a fost nici o așteptare până el a venit și a îngenunchiat și a cerut iertare. Chiar confesiunea sa a fost urată de dragoste. Iertarea este un har rapid când obstacolele sunt înlăturate. Într-un moment, într-o clipire de ochi, a o de repede ca lumina, și mai repede, a o de liniștitor ca prima strălucire a zorilor, este pronunțat verdictul de libertate a omului vinovat.

Locul milei

Viclenia este un impediment în iertare. Gândește-te la celălalt – un spirit neiertător. Bărbatul din Matei 5 se trage lângă altar. El trebuie să fie recunoscut dacă scopul lui de a se trage lângă altar este iertarea. Altarul este locul îndurării. Regele ne spune ceva remarcabil: altarul nu este un loc unde să te ascunzi. Este un loc de refugiu dar nu un loc de decepție. Acolo oamenii sunt în lumină. Nu este nici o precauție pentru tănuirea adevărului. Este un loc pentru confesiune dar nu pentru scuze. Isus spune că este locul unde voința este provocată să acționeze. Examinarea inimii în prezența scaunului îndurării aduce la lumină un impediment: ruptura netratată din viața penitentului. Darul trebuie să aștepte. Nu ar fi deloc bine să grăbești ofranda.

A merge înainte înseamnă a merge înapoi. Isus spune: „Lasă acolo darul înaintea altarului. Aici este misterul. Să mergi la fratele tău este ca să tragi mai aproape de Dumnezeu. Ca rezultat al mersului tu pui cruce mândriei. dar aceasta este ceea ce merită. Amintește-ți că nu numai de dragul tău mergi ci și de al fratelui tău. Spiritul

tău iertător va u^oura resentimentul lui. Iertarea lui va sfâr^oi fieberea ta. Pe când voi vă înfrunțați în spiritul toleranței iubitoare o importantă binecuvântare este pregătită. Ascultă primirea călduroasă: „Apoi vino și oferă darul tău.“ Harul lui Dumnezeu poate să curgă acum. Omul pocăit este acum deschis, onest, sincer. El este la lumină acum și de aceea este în părtă^oie cu cerurile. Iertarea îi este acordată pentru că el l-a iertat pe fratele său.

Important pentru iertare

Aminte^ote-ți ce problemă importantă este. Un spirit neiertător înseamnă că nu este nici o iertare pentru păcatele tale. Ruptura a crescut când ea ar fi putut fi tratată. Acesta este un blestem pentru viața în credință. Neglijarea oșe^ote con^oștiința. Mîntea devine morbidă și multiplică rea voința. Harul cedează și iretenia se extinde. Nevoia de iertare este chemarea fiecărui discipol să-și examineze la altar sentimentele față de alți copii ai lui Dumnezeu. Un spirit neiertător înseamnă că dezolarea din păcatul neiertat sălă^ouie^ote și cre^ote. Aici nu este loc pentru neglijență. Este prea grav și e^oecul rezultat este prea solemn. Noi nu putem să câ^otigăm iertarea. O putem primi numai bucu^ori și recunoscători. Lasă fiecare inimă tulburată să înlătore impedimentele ca să ierte, să primească iertarea bucu^ori și să-și găsească pacea.

PURITATEA

Așa cum toți discipolii sunt împotriva păcatului, ei sunt în favoarea purității. Dar toți discipolii țiu că este mai uor să denunși păcatul decât să renunși la el. Majoritatea mărturisesc că este mai uor să aprobi puritatea decât să realizezi practic. Să fii condamnat la impuritate este mai rău decât să fii condamnat la lăcomie. Nu este un mai rău de neînlăturat dar pare să fie mai rău. Este mai ocant. De ce? Pentru că în mințile multor oameni impuritatea are o conotație sexuală. Este de înpeles, pentru că toleranța sexuală chiar duce la o impuritate foarte mare.

Dar există alte comportamente trupești care sunt în afară de sexualitate: lăcomia la bani, lăcomia la mâncare, trândăvia. Este ținutul din gură, căutătura din ochi și mâna apucătoare. Este ispitirea tentației. Acestea sunt: invidia, gelozia și desfrâul. Prin aceste lucruri viața de discipol este alterată. Puritatea este o condiție scutită de contaminare și poluare. Este curată, castă, nemurdărită. Tonul absolut al acestor adjective te face să realizezi că este mai uor de spus decât de făcut. Ca un exemplu gândește-te la aceasta. Noi uneori spunem că am avut motive nevinovate. Cine îndrăznește să spună că motivele lui sunt întotdeauna nevinovate? Nici un egoism secret; nici o autoapreciere ascunsă; nici o mândrie violată? Deși am putea fi satisfăcuți că suntem lipsiți de impuritatea sexuală, înpelepciunea ne-ar putea avertiza că există alte categorii care ar putea fi recunoscute și repudiate.

Puritatea cere hotărâre

Sunt trei pasaje în Scriptură care tratează acest subiect asupra cărora ar trebui să reflectăm cu atenție. Primul este în 2. Corinteni 7:1: „Deci fiindcă avem astfel de făgăduințe prea iubitorilor să ne curățim de orice întinăciune a cărnii și a duhului și să ne ducem sfinșirea până la capăt, în frica lui Dumnezeu.“ Primul lucru pe care să-l observăm este că forța motivului în procesul de curățire nu este tăria omului ci influența divină. Având aceste promisiuni „Puterea este în promisiuni și în afirmarea că credința le face. A te strădui pentru curățirea personală și să neglijezi promisiunile înseamnă eșec. A accepta promisiunile și a neglija curățirea personală înseamnă a păstra poluarea. Care sunt promisiunile? Capitolul 6 ne dă răspunsul: „Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor; Eu voi fi Dumnezeul lor și ei vor fi poporul Meu.“ „Eu voi fi Tatăl și voi îmi veți fi fiii și fiice.“ Datorită promisiunii comanda de purificare este: “Nu vă atingeți de ce este necurat și vă voi primi“

(vezi versetele 16-18).

Este evident că discipolii sub influența Tatălui au de făcut un lucru bine definit. Având pusă credința în promisiune ei ar trebui să acționeze hotărât pentru purificarea de ceea ce este necurat, oricare ar fi el. Nu jumătăți de măsură, nu reșineri secrete, nu căi de evadare, nu reșineri pentru a reconstrui vechile legături în cazul în care noi trebuie să ne retragem. Chemarea este fermă, precisă. Trebuie să renunțăm și să negăm asocierile, obiceiurile, prietenii, satisfacerea dorințelor care sunt cunoscute că duc la lucruri necurate. Taie funia, arde fiecare pod. Întoarce-te la zilele dinainte de a fi implicat în viciu. Întoarce-te la început când viziunea a fost luminoasă și separarea de viciu completă.

„Fugi de poftele tinereții“

Pe când Regele se plimba printre cele șapte candelabre de aur el a spus celor din Efes: „Dar ce am împotriva ta este că ți-ai părăsit dragostea dintâi. Adu-ți deci aminte de unde ai căzut pocăiește-te și fă faptele dintâi.“ Aceasta înseamnă să te întorci la lucrurile pe care cândva le-ai iubit și le-ai neglijat de atunci. Este un paradox aici: să mergi înainte pe când te întorci. Cea mai ușoară cale să cazi în păcat este să cochetezi cu tentația. Cea mai bună cale de a sta departe de lucruri necurate este să le eviți. De exemplu: dacă vrei să scapi de gânduri necurate evită cărțile necurate. Fă curățenie în dulapul cu cărți și îți vei curăța mintea. Când Iosif a fost ademenit de soția lui Potifar „el a fugit“. Pavel spune în Timotei: „Fugi de poftele tinereții.“ Uneori a te amuza înseamnă ruina.

Al doilea pasaj de notat este Matei 5:13: „Voi sunteți sarea pământului. Dar dacă sarea își pierde gustul prin ce își va căpăta iarăși puterea de a săra. Atunci nu mai este bună la nimic, decât să fie lepădată afară și călcată în picioare de oameni.“ Primul lucru pe care îl învățăm de aici este că puritatea nu este perfecțiunea propriei vieți ci că influența sa este pentru binele colectiv. Scopul sării este să purifice nu să te purifice pe tine însuși. Scopul este să purifice materialul pe care este pusă sarea. Intenționează să oprească răspândirea alterării în zona unde ea lucrează. Influența este antiseptică. Puritatea discipolului este ca influența antiseptică a sării. Puritatea discipolului oprește răspândirea stricăciunii în mica lume unde el se mișcă. Acest punct de vedere este accentuat prin cuvântul *pământ*. Nu este în cer și nici în lumea largă dar „Noi suntem sarea pământului.“ Poluarea este a pământului. Pământul pe care oamenii stau și unde se corup pe ei înșiși. În lumea materială, valea unde murdăria se adună, unde duhoarea este rea și bolile abundă.

Influența purtătorului de sare

Purtătorii de sare nu sunt chemați să curețe universul, dar acea sferă limitată de influență în care ei se mișcă în fiecare zi. Nu este un marș de cruciat. Nici o lucrare de standard. Nu este suspinută de trompete. Efectul sării este modest ca al drojdiei nesfărâmate (într-un bulgăre): tăcut, nevăzut dar real. Discipolii devin sare prin ceea ce ei sunt. Gândește-te ce înseamnă în practică. Un bărbat sau o

femeie într-un grup ridică tonul conversației prin prezența lor. Grosolănia, bârfa sunt avantaje care sunt restrânse sau uneori oprite prin refuzul de a te conforma. Căminele ar putea să nu fie ceea ce ele ar trebui să fie: irascibilitate, cuvinte strigate, u^oi trântite ^oi stricarea lor se extinde. Inimile sunt agitate ^oi spiritele scoase din pâpâni. Casa devine o închisoare ^oi dragostea este pierdută dacă ni^ote suflete binecuvântate nu sunt puse la încercare acolo în lucrarea purtătorului de sare. Gânde^ote-te la recreere. Puritatea cere că nu poți consimți să te amuzi de lucruri care degradează viața aceluia care te amuză. Nici nu poți să aprobi recreerea care răne^ote fratele tău sau îi slăbe^ote viața cu adevărat. Ruinarea altora înseamnă răspândirea stricăciunii și puritatea vieții de discipol trebuie să oprească aceasta.

A te strădui pentru puritatea sării este o cercetare. Se subliniază că tu nu poți pune sarea la încercare în exterior dacă nu o ai în interior. Isus a spus: „Noi *suntem* sarea pământului.“ Ea nu este un ingredient, e^oti chiar tu. Nu poți fi pur în public ^oi impur în particular. Viața dublă este în afara legii. Oglinza nu va face nici un bine. Purtarea mănții este fără folos. Sarea trebuie să fie naturală. Poate aceasta a vrut să spună Isus prin „Dacă sarea ^oi-a pierdut savoarea unde ea va mai săra? Nu mai este bună de nimic.“ S-a întâmplat că discipolii au tăcut când ei ar fi trebuit să spună cu voce tare despre puritate pentru a avea făcut un stand care să fi scos la iveală discrepanța dintre viața lor cunoscută ^oi principiile pe care ei ar fi trebuit să le apere. Străduința pentru puritate este o cercetare cu probleme.

Ea este subliniată prin al treilea pasaj asupra căruia să reflectăm în Tit 1:15: „Totul este curat pentru cei curați, dar pentru cei necurați ^oi necredincioși nimic nu este curat; până ^oi mintea ^oi cugetul le sunt spurcate.“ Evident apostolul Pavel nu a vrut să spună că lucrurile care sunt necurate prin ele însele vor apărea curate minților curate. El spune că lucrurile care nu sunt necurate sunt văzute în curățenia lor de mințile celor curați. El accentuează acest lucru datorită faptului asupra căruia el atrage atenția că nimic nu este curat pentru acei care ei în^oi sunt necurați. Mințile necurate văd impuritatea oriunde. Imaginația bogată transformă nevinovăția în vinovăție ^oi vede dezordine acolo unde este pace. Lumea este trasformată în sălbăticie de cei cu con^oștiințe necurate.

Din fericire ^oi opusul este adevărat. Un om care caută să fie curat vede pe alții în lumina pe care el însuși o caută. Pentru că inima lui este curată el nu vrea să vadă în alții răul pe care el caută să-l evite. Este o vedere sănătoasă asupra lumii.

În final: proba care duce la curățire este parte din evanghelia crucii: „Cu cât mai mult sângele lui Hristos care prin duhul cel vecinic s-a adus pe sine însuși jertfă fără pată lui Dumnezeu, vă va curăți cugetul vostru de faptele moarte, ca să slujiți Dumnezeului celui viu“ (Evrei 9:14). Faptele moarte sunt o referire la pângărirea care urmează după contactul cu morții sub legea veche: nu prin strădania umană nici prin de^oteptăciunea umană este pângărirea purificată ci numai prin misterul sângelui vărsat. Căutarea lucrurilor curate nu este opțională este o parte esențială a procesului de pocăință. Isus a spus: „Binecuvântați sunt cei cu inima curată pentru că ei îl vor vedea pe Dumnezeu.“

SUPUNEREA

In acest caz noi nu considerăm fierul de plug, pacea cosorului dintre nașuni proclamată în Isaia și Mica mai precis acea pace a inimii la care apostolul Pavel s-a referit când a spus: „Lăsați pacea lui Dumnezeu să stapânească inimile voastre (Coloseni 3:15). Ceea ce trebuie să considerăm în acest capitol este natura păcii, ceea ce este și ceea ce nu este.

Peste paji^otea de la casa autorului este o baltă. Este un loc al păcii. Nici un pe^ote nu apare la suprafața apei, nici un pescăru^o nu deranjează vreodată papura, nici o pasăre de apă nu își cheamă perechea. Cîripitul pelicanilor nu este vreodată auzit. Pe suprafața acelei bălți este un strat subțire de ierburi verzi. În acest loc domnește pacea. Este o pace datorată stăgării. Care este echivalentul acesteia în viața de zi cu zi?

Aici este o evaluare: un om care nu este îngrijorat de anse și de schimbările de noroc. El nu este bogat dar trăiește confortabil. El nu este îngrijorat de piață. Pâinea de mâine și sărbătorile de anul următor nu-i dau o cauză de îngrijorare. El este capabil să-și satisfacă dorințele pe măsură ce ele apar. Nu își roade unghiile când se gândește la chirie, rate la locuință sau declarație la bancă. El este liniștit cu privire la nevoile de zi cu zi ceea ce noi numim că grijile vieții lui nu-i dau nici o îngrijorare. El nu este niciodată supărat de controverse pentru că el niciodată nu se implică în ele. Apărarea sa împotriva pericolelor spirituale este indiferența. Ignoră-le și ele nu își vor face nici un rău. El nu este supărat de problemele și durerile altuia pentru că nu le observă. Lui nu i se înrăutățește situația din probleme de credință. Într-un anumit sens el este în pace dar aceasta nu este pacea lui Dumnezeu, ci este pacea prin stagnare.

Apoi este pacea prin deertăciune: o viață trăită pur și simplu pentru plăcere. Fericirea constă într-un singur lucru: satisfacerea simțurilor. Liniștea vine prin fiecare dorință care îi este satisfăcută. Carnea este mulțumită – spiritul este mort prin plictiseală. Minte este atrofiată – pacea unei apatii mentale. Morții sunt în pace dar a^oa sunt și unii dintre cei vii pentru aproape același motiv. Pacea deertăciunii – dar foarte departe de pacea lui Dumnezeu.

Ideile umane de pace

Este un fel de pace care în generarea sa este foarte diferită de cea anterioară.

Scriitorul a observat la anumiți oameni un remarcabil simț al păcii păstrat prin ocuparea întregului timp cu munca. Adesea se obține prin satisfacție – satisfacția de a te apropia sau de a atinge un scop; o ambiție greu de atins devenind mai posibilă cu fiecare nou efort. Un spirit care nu se poate odihni dacă este constrâns să o facă. Urmărirea unei cauze în mod continuu și neîndurător aduce un soi de liniște. A face pauză este un reproș. Abandonarea lucrului, fie și pentru scurt timp este dezonoare. Singura cale de satisfacție este să continui să lucrezi: pacea trudei. Recomandabilă în multe privințe, dar pentru că este un devotament din toată inima al vieții către ambițiile umane, nu poate fi autentică pentru un discipol al lui Hristos. Pentru că dedicarea puterilor omenești este făcută scopurilor omenești; ea nu poate fi calea de a găsi pacea lui Dumnezeu.

Există o idee populară care a provocat o ambiție populară că o cale către pace este să trăiești la țară. Rețeta este o căsuță cu uși de caprifoi și o alee cu trandafiri. Oamenii care cred acest lucru au confundat pacea cu liniștea. Pacea este condiția minții, liniștea este lipsa de zgomot și întreruperi. Pacea este o condiție permanentă, liniștea este tranzitorie. Numai lucrurile serioase pot să perturbe pacea; lucrurile triviale perturbă liniștea.

Tu poți fi calm în ora exact ca și la țară. Nu-ți trebuie caprifoi ca să fii liniștit. Ar putea fi argumentat că odihnei îi trebuie circumstanțe corespunzătoare dar adevărul este că acele circumstanțe corespunzătoare urmează să fie găsite la țară și la ora. Ca să o spunem fără ochiuri, oamenii de la țară sunt tot așa de îngrijorați, tulburați și neliniștiți ca oricare altul, date fiind cauzele. Evident este mai multă liniște pe o alee la țară decât este la ușa de alături într-o clădire de oțel, dar dacă este cu adevărat mai multă liniște este cu semnul întrebării.

Ca să fim corecți noi nu ar trebui să subestimăm valoarea liniștei la timpul și locul potrivit. Este un lucru binecuvântat, în special în preocuparea de rugăciune și meditație. Ceea ce este accentuat în acea liniște este un lucru omenesc controlat de om. Prin ea însăși liniștea nu este un înlocuitor al păcii reale.

Pacea lui Dumnezeu

Pacea lui Dumnezeu nu depinde de circumstanțele exterioare. Dacă ar fi așa oamenii niciodată nu ar fi capabili să cânte în închisoare sau să trăiască mulțumiri de ceva. Pacea lui Dumnezeu este la fel de liniștită în ianuarie ca și în iunie. Pe timp însorit sau cu furtună ea este constantă. Nu se bazează pe condițiile exterioare, nu poate fi distrusă de ele. Rădăcinile sale sunt în lucrurile eterne, deci nu poate fi răsturnată de lucrurile tranzitorii.

O probă este amintirea circumstanțelor în care cuvintele lui Pavel au fost scrise, citate în primul paragraf. Scrisoarea către Coloseni a fost scrisă din Roma unde apostolul zăcea în închisoare, în fiecare zi și în fiecare oră așteptând o moarte violentă. A fost scrisă într-un timp de persecuție când falsă doctrină era frecventă și animozitatea religioasă era cumplită. Cuvintele despre pace erau date într-un context de controversă însetată și zeloasă. Noi trebuie să observăm că după spusele

apostolului Pavel este posibil ca un discipol să aibă inima stăpânită de pacea lui Dumnezeu chiar și la momentul morții, chiar în mijlocul pericolului, chiar în centrul controversei religioase înconjurat de amărăciune și ură. De aceea tragem concluzia că pacea lui Dumnezeu nu este circumstanțială.

Pacea care ne stăpânește inima

Propunerea este că există trei factori spirituali importanți care crează adevărata pace în inimă: (1) păcatul și moartea au fost stăpânite de Mântuitor și roadele victoriei sunt date apostolilor; prin iertare promisiune și putere noi am intrat într-o nouă viață. (2) toate lucrurile lucrează împreună pentru binele acelora care îl iubesc pe Dumnezeu și sunt chemați conform cu scopul Său; să fii acolo unde Dumnezeu vrea ca noi să fim este să fim în cel mai bun loc dintre toate chiar dacă deocamdată acesta ar putea fi locul suferințelor și dificultăților; (3) cel mai bun lucru urmează deja să fie; viitorul a început dar realizarea cea mai bună sosește; viziunea la mare distanță nu este un miraj – este cel mai sigur semn că Dumnezeu va governa; capodopera Evangheliei – regatul lui Dumnezeu – urmează curând să transforme copiii lui Dumnezeu și lumea; nimic nu poate învinge întronarea Regelui. Aici este pacea perfectă.

Să nu înpelegem greșit. Nu înseamnă că discipolul nu este niciodată îngrijorat. Un discipol trebuie să fie îngrijorat asupra lucrurilor care merită îngrijorare. Când copiii sunt bolnavi, când este termenul de plată al chiriei, când acoperișul curge, anxietatea este justificată. Este de la sine înțeles. Perspectiva corectă este grija fără panică, anxietatea fără disperare. Prin natura ființei umane uneori sufletul este zdrobit. Apoi pacea lui Dumnezeu este bastion. Ea aduce pacea inimii și odihna sufletului. Este ca apa curgătoare care răcorește căldura și alină durerea.

Pacea în acțiune

Unul din cele mai bune exemple ale acestor principii în acțiune urmează să fie sesizat într-un pasaj din scrisoarea către Filipeni: „Nu zic lucrul acesta având în vedere nevoile mele; căci m-am deprins să fiu mulțumit cu starea în care mă găsesc. ^atiu să trăiesc smerit și ^otiu să trăiesc în belșug. În totul și pretutindeni m-am deprins să fiu sătul și flămând să fiu în belșug și să fiu în lipsă. Pot totul în Hristos care mă întărește.“

Fie că a fost în abundență sau în austeritate, Pavel a fost în pace. El nu a fost plin de euforie în abundență și nici plin de tristețe în austeritate. El a putut să trăiască în mijlocul circumstanțelor și să încânte să fie mulțumit de oricare dintre ele. O metodă de a trata astfel de circumstanțe este izolarea. O altă metodă este tăria de oșel. Metoda creștină urmată de Pavel este folosirea circumstanțelor în avantajul cel mai bun – abundența sau penuria, să le folosești pe ambele și să nu fii condus de nici una, bună sau rea, astfel ca să lucreze voința lui Dumnezeu din care beneficiul să reiasă. Aceasta a fost metoda lui Pavel și prin ea a găsit mulțumirea. Ar putea să pară o contradicție, detărate prin folosire, dar chiar în această

contradicție adevărul este descoperit.

Fii sigur că pacea lui Dumnezeu nu vine peste noapte. Aceasta nu vine cu prima citire a Declarației de credință. Ea începe când povara vinovăției este potolită. Ea crește când credința aduce mărturisirea umilă. Ea se dezvoltă când teoria este realizată prin experiență. Noi avem o teorie că pacea lui Dumnezeu este mai presus decât înșelămintea. Noi avem un martor care atestă că teoria funcționează. Martorul spune: „Lasă pacea lui Dumnezeu să stăpânească inimile voastre.

Să ne întoarcem la caprifoi. Teoria este una din cele mai înmiresmate din colecția engleză. Proba că teoria funcționează este descoperită într-o dimineață de iunie într-o grădină englezească. Acesta este momentul adevărului despre caprifoi. Așa este cu pacea lui Dumnezeu, cu tot dezacordul dintre dorințele omului și norocul lui, cu toată discrepanța dintre aspirații și realizări, cu toată transformarea continuă și eșecurile vieții omului. Nu contează contradicțiile – pacea va stăpâni inima dacă omul o va lăsa.

Ea nu poate fi fabricată. Este un lucru natural, divin. Ea vine printr-o fuziune de credință și fidelitate. Există un criteriu: cu cât ascuți mai mult cu atât pacea se dezvoltă. Dacă nu ascuți, ea tinde să dispară. Isaia situează aceasta dincolo de dispute: „Cei răi nu au pace zice Dumnezeu meu.“

UMILINȚA

Este ceva dificil. Discipolii ar trebui să fie umili. Mândria este chiar antiteza calității de discipol. Deși aici este problema: în strădania pentru umilință însuși esența ei poate fi erodată. S-o spunem simplu: când tu îți câ ești umil tinzi să devii mândru. Se pare că umilința nu este chiar a o virtute pentru care tu te poți strădui și s-o atingi prin ea însăși – este mai mult decât un rezultat inconștient al altor forțe care operează în caracterul discipolului. De exemplu, la o anumită dată poți să reușești să fii iubitor toată ziua și când adormi să spui că te-ai comportat cu dragoste. Fără să faci cumva acest lucru cu umilință nu determină același rezultat. Iubirea este activă, practică și pozitivă. Dar cu umilință tu poți acționa umil fără a fi umil.

Ocuparea celui mai modest loc

Să facem un test. Presupunem că cineva te apreciază pentru munca ta. Aceasta poate fi: vorbirea, scrierea sau munca pastorală. Ca răspuns la apreciere tu acționezi umil – spui că acesta nu reprezintă nimic, este un biet efort care nu merită să fie luat în seamă. Dar presupunem că altcineva a spus despre serviciul tău ceea ce tu ai spus. Presupunem că ei spun că nu-i nimic, este un biet efort care nu merită să fie luat în seamă. Cum reacționezi? Îl respingi? Ești furios? Dacă da, aceasta dezvoltă că umila ta apreciere nu este a o de umilă precum pare. Dacă umilința este reală tu ar trebui să fii doritor ca alții să fie de acord cu tine despre valoare a ceea ce ai făcut.

Un om umil cu adevărat este pregătit ca alții să-l trateze a o cum el spune că merită. Uneori în rugăciune un om spune că cel mai modest loc este suficient pentru el și când mai târziu acesta îi este oferit el este ofensat și plânge și se plânge de lipsa de apreciere din partea tovarășilor. Uneori se întâmplă că rugăciunile și imnurile noastre ne fac să fim ipocriți. Anumiți oameni sunt gata să ia cel mai modest loc dacă există cineva pregătit să observe aceasta.

Scopul acestei argumentări este să subliniem că tu nu poți să realizezi umilința cum poți să realizezi alte virtuți. Uneori auzi oameni spunând: „în maniera mea umilă am făcut aceasta sau aceea.“ Când oamenii sunt conștienți de umilință ei sunt pe cale să o piardă. Uneori o fereastră este mai bună decât o oglindă. Un om poate fi a o de bătrân precum se simte dar el nu este niciodată a o de important

precum se simte. De aceea umilința este a'a de dificilă.

Respect și venerație

Profetul Isaia dezvăluie că omul este o măreție dar aici este o contradicție: este descoperit un spirit umil și plin de căință. Omul este umil prin realizarea măreției lui Dumnezeu: „Căci a'a vorbește Cel Prea Înalt a cărui luciuință este ve'nică și al cărui Nume este sfânt. Eu locuiesc în locuri înalte și în sfințenie dar sunt cu omul zdrobit și smerit ca să înviorez duhurile smerite și să îmbărbătez inimile zdrobite“ (57:15).

Umlința apare din respect și respectul este constrâns de realizarea a ceea ce Dumnezeu este, ce El a făcut în trecut, ce face acum și ce va face în curând. Umilința apare din recunoașterea absolutului și din absoluta suficiență a lui Dumnezeu; o recunoaștere a tronului lui Dumnezeu în lume și în viața oamenilor.

Aceasta înseamnă să ne aplecăm cu venerație în prezența superiorității lui Dumnezeu. Vine dintr-o recunoaștere a dependenței noastre absolute față de Dumnezeu. Este o mărturisire care nouă tuturor ne trebuie pentru viața noastră care urmează să fie găsită în viața lui Dumnezeu, o capitulare față de convingerea că noi suntem pe deplin incompleți cu excepția noastră care suntem aduși în relație cu El.

O semnificație a nevoilor noastre și a minunatelor Lui resurse ne provoacă resemnare. O semnificație a situației noastre penibile și soluției Sale iubitoare ne determină să mergem umili înaintea lui făcând totul într-o manieră echitabilă și cu milă iubitoare. Umilința este un act de supunere din dragoste pentru bunătatea lui Dumnezeu. Cum pot vreodată bărbaii și femeile înpelegătoare în prezența Dumnezeului timpului etern să fie mândri de spațiul nelimitat, de caracterul neschimbabil – Dumnezeuul infinit în har și neasemuit în dragoste? Este cunoașterea lui Dumnezeu care generează nașterea umilinței în suflet. Nu este creată prin hotărâri trecătoare, nici prin emiteri de reguli. Este rezultatul natural al cunoașterii lui Dumnezeu în minte, în inimă și în experiență.

Astăzi există oameni care se bucură de frumusețea lumii din jurul lor, o investighează și o studiază deși nu au nici un respect pentru Acela care a făcut-o. Ei se minunează de legile universului dar ignoră pe Creatorul lor. Ei analizează natura și îl neagă pe Dumnezeuul naturii. Ei adesea sunt simpatici, sinceri, isteți și competenți dar ei sunt oameni cu inimi neumile. Într-o oarecare măsură conducătorul lor din vechime este faraonul din zilele lui Moise. El a fost mândru din ignoranță. El și-a spus: „Cine este Domnul a cărui voce ar trebui s-o ascult?“

Cunoașterea de sine

Un alt element esențial al umilinței este corecta apreciere a propriei persoane, capacitatea de a ne vedea pe noi înșine a'a cum Dumnezeu ne vede pe noi precum suntem. Nu există un loc unde să ne ascundem. Noi am putea scăpa de vigilența ochilor oamenilor dar cine poate scăpa de privirea Lui pătrunzătoare? „Totul este

gol și descoperit înaintea ochilor Aceluia cu care avem de a face.“ Frații noștri văd greșelile noastre dar Dumnezeu știe de ce le-am făcut. Natura noastră este nenorocită. Uneori este furioasă, geloasă și amară. Prea des solicităm admirația oamenilor. Noi respectăm lucrurile care lucrează pentru confortul nostru și pentru ambițiile noastre. Uneori lucrurile rele sunt slăvite la promovarea oamenilor. Noi suntem orbiți de gloria umană, încântați să cântăgim aprobarea oamenilor. Complexitatea necinstită a naturii umane este la rădăcina obiceiurilor corupte a vieții fără de Dumnezeu. Este cum ne vede Dumnezeu când suntem de sine stătători: viața vlăguită, denaturată și deformată spiritual. Important este ca atunci când ne dăm seama de acesta să fim umiliți. Poate orice persoană care se iută la portretul din Romani 3:9-18 să fie satisfăcut de sine? Este un portret în mărime naturală. El începe cu „Nu este nici un om neprihănit“ și sfârșește cu „Frica lui Dumnezeu nu este înaintea ochilor lor.“ Prima condiție este explicată de a doua. Înseamnă că nu există umilință. Când noi realizăm aceasta ar trebui să fim transformați. Gândește-te ce schimbare ar trebui să însemne vrând să fii oriunde dacă Dumnezeu ne vrea acolo, vrând să faci orice dacă Dumnezeu vrea să facem acel lucru, mulțumiți să fim tăcuți mai curând decât să vorbim cu mândrie, satisfăcuți să fim uitați dacă a fi amintiți înseamnă alimentarea aprecierii de sine; mulțumiți să ajutăm pe alții să facă ceea ce noi am fi putut să facem pentru binele reputației noastre. Nerăbdători să servim de dragul iubirii și nederanjați de cât de mic poate fi acest lucru, capabili să facem lucruri importante fără să ne considerăm importanți. Acesta este adevăratul sens al umilinței.

Există un pasaj important în Galateni 6:1-2 despre reabilitarea celor care au greșit: „Fraților, chiar dacă un om ar cădea deodată în vreo greșală voi care sunteți duhovnicești să-l îndreptați cu duhul blândeții și ia seama la tine însuși să nu fii ispitit și tu.“ „Cu duhul blândeții“ înseamnă cu adevărată umilință. Înseamnă că greșelile altor oameni ar trebui să ne facă umili. Noi ar trebui să fim impresionați de cât de fragili ar trebui să fim.

Gândește-te la eșec – este adesea rezultatul slăbiciunii combinat cu oportunitatea, declinul deodată alături de circumstanțelor favorabile. Unii oameni stau drepti pentru că le lipsește șansa de a fi încovoiați. Înseamnă că nu avem nici un motiv să fim superiori. Dacă am întâlnit tentația față în față, am înfruntat-o, am depășit-o am trecut prin chin neatinși și triumfători. Suntem intacți pentru că până acum nu am fost puși la încercare? Împelociunea lui Dumnezeu prin Pavel spune: „Consideră-te pe tine însuși ca nu cumva și tu să fii tentat.“

În prezența eșecului fratelui nostru furia nu este bună. Este argumentul cauzelor pierdute. Cenzura în sine nu poate aduce reabilitarea. Irascibilitatea adâncește disperarea deseori. Oamenii care cară greutatea nu ar trebui să le arunce. Singura soluție este dragostea care dorește binele spiritual al fratelui nostru deasupra tuturor lucrurilor. Dragostea exprimată în spiritul blândeții. Numai aceasta va avea succes.

Umilința adevăratei măreții

Noi putem fi siguri de un lucru. Blândeșea cerută discipolilor lui Hristos nu este blândeșea din natura umană. Dacă ar fi a^o, Hristos ar fi murit degeaba. Într-adevăr este blândeșea lui Hristos comunicată discipolilor. Remarcă încă o dată: „La înfățișare a fost găsit ca un om, S-a smerit și S-a făcut ascultător până la moarte, și încă moarte pe cruce.“ Nu a fost supunere din slăbiciune. Nu a fost resemnare din lipsă de voință. El nu s-a resemnat la voința lui Dumnezeu. El a încuviințat aceasta. Umilul Hristos nu a fost pasiv, el a fost activ – activ în opoziție cu păcatul, activ pentru cauza dragostei. Umilul Hristos a fost puternic cu tăria exprimată în activitatea permanentă pentru scopul lui Dumnezeu față de umanitatea distrusă. Tăria umană este adesea încâpășănare și încâpășănarea este forma cea mai de jos a fermității.

Deci, măsurată prin blândeșea lui Hristos umilința nu este luarea unei atitudini de dare înapoi pretinzând că lucrurile nu sunt ceea ce sunt. Nu este un calcul prudent să fii modest. Este o preferință stăpânită de dragoste ca să servești lucrurile mici sau mărețe fără să te gândești la celebritate. Umilința este o blândeșe inconștientă, prea angajată ca să se îngrijoreze de reputație. Despre un om care s-a umilit el însuși este scris: „A luat chip de rob.“ Dragostea nu s-a lăudat pe sine. Bunătatea este calitatea dragostei. Lasă acest gând să fie în tine.

SFINPENIA

Sunt două aspecte ale sfinþeniei, distincte dar strâns legate între ele. Primul poate fi numit sfinþenie prin asociere. Aceasta înseamnă că ceva este sfânt pentru că este pus deoparte pentru un scop divin. Cineva este sfânt pentru motivul că a fost chemat pentru o muncă specială pentru Dumnezeu. Vasele din templu erau sfinte din cauza asocierii cu sfinþenia altarului. Marele preot era sfânt pentru chemarea sa ^oi pentru funcþie pe care o deþinea. Aceasta este sfinþenia prin asociere.

Al doilea aspect poate fi numit sfinþenie prin dobândire. Se referă la oameni. Aceia care sunt chemaþi ^oi numiþi, fiind de aceea sfinþi prin asociere, caută să asocieze sfinþenia prin asociere cu o viaþă trăită în sfinþenie activă. Prima sfinþenie este un statut social iar a doua este un mod de viaþă.

Sfinþii ^oi viaþa lor

Aceste două aspecte pot fi sesizate în scrisoarea către Efeseni. În Efeseni 1:1 apostolul Pavel scrie „sfinþilor care sunt în Efes.“ Aceasta este descrierea chemării – statutul de afânt. Un sfânt este acel om deosebit, santificat prin alegere – sfânt prin asociere. În Efeseni 5:3 Pavel îndeamnă credincio^oii Efeseni să trăiască „cum se cuvine sfinþilor“. Este o chemare pentru vieþi trăite conform statutului lor. El spune: „Deoarece voi sunteþi sfinþi trăiþi cum se cuvine sfinþilor.“

Că aceasta a fost intenþia apostolilor este probat prin declaraþia clară de la începutul capitolului 4: „Vă îndemn să umblaþi într-un chip vrednic de chemarea pe care aþi primit-o.“ Cuvintele care urmează au de a face cu o relaþie personală: soþii, copii, părinþi, stăpâni, slujitori – responsabilităþi ^oi comportamente personale. Pe scurt, realizarea chemării sfinte în experienþa de zi cu zi. Aadar scopul principal al scrisorii este să îndemne o aplicare personală ^oi practică a înþelesului vocaþiei în a^a fel ca să asigure căci credincio^oii trebuie să trăiască precum sfinþii. Aceasta este sfinþenia prin dobândire.

Ne trebuie acum o definiþie mult mai precisă a sfinþeniei. Că sfinþenia este aproape de dreptate nu poate fi nici un dubiu, dar scriitorul a ajuns la concluzia că este o diferenþă între dreptate ^oi sfinþenie. Distincþia poate fi observată în două pasaje din Noul Testament. Fiul lui Zaharia în Luca 1:74 „după ce ne va scăpa din mâna vrăjma^oilor no^otri, ne va îngădui să-I slujim fără frică, în sfinþenie ^oi în

dreptate, înalta Lui în toate zilele noastre.“ Apoi apostolul Pavel roagă cititorii săi din Efes să „se îmbrace în omul cel nou creat după chipul lui Dumnezeu în dreptatea și sfințenia Adevărului.“

Cuvântul deosebit tradus „sfințenie“ din aceste două pasaje nu se întâlnește nicăieri altundeva în Noul Testament. El are inclusă ideea de har. El are o esență puternică de compasiune – un spirit de bunățate. Ingredientul esențial al dreptății și sfințeniei este același, el se numește corectitudine, dar diferența este în sfera de operare. Este o încercare de definire. Dreptatea este corectitudinea comportării, sfințenia este corectitudinea caracterului.

Este posibil ca oamenii să facă lucruri corecte din diferite motive: interesul personal, loialitate, milă, autorealizare. Adevărata dreptate este inspirată de sfințenie, și sfințenia la discipoli este apropierea de caracterul lui Isus. Dacă aceasta ar trebui definită printr-o frază, ea poate fi bine definită în Ioan 1:17 „Că legea a fost dată prin Moise dar harul și adevărul au venit prin Isus Hristos.“ Sfințenia în cel mai înalt grad este caracterul plin de har și adevăr. În calitatea de discipol aceasta înseamnă să fii condus de adevăr și impulsivat de dragoste. Întrebarea este pusă uneori: cum putem noi să știm dacă avem sfințenie? Răspunsul în toată onestitatea trebuie să pună o altă întrebare: Cât de mult suntem în caracter oameni de duh și adevăr?

Sfințenia și rodnicia

Cercetarea poate fi urmată pe altă cale. Aplică măsura lui Hristos „Prin roadele lor tu îi vei cunoaște“. Sfințenia aduce roade. Roadele nu vin peste noapte prin magie – ele cresc. În domeniul creșterii tu ești inevitabil în domeniul vitezei mici (încetinelii). De altfel într-o oarecare măsură este imperceptibilă, deși sunt stadii distincte: mugur, floare, fruct. Fiecare stadiu este vital și adevărat și el însuși reprezintă o realizare. Fiecare stadiu are un fel de perfecțiune dacă el încurajează procesul pe mai departe către următorul stadiu. De exemplu, mugurul poate fi perfect, dar dacă rămâne un mugur perfect în stadiul de floare perfecțiunea sa se ofilește. Un copil de doi ani poate fi un copil perfect dar dacă perfecțiunea de la doi ani este încă la vârsta de cinci ani, noi o numim o dezvoltare stopată. Fructul cere creștere și creșterea implică dezvoltare din interior.

Cum este fructul recunoscut? Mai degrabă decât să se implice în anumite teorii de ereditate și mediu, scriitorul crede că este mai bine să abordeze problemele practice, să le testeze cu onestitate în lumina calității de discipol. Problemele alese sunt: dragostea de sine, dragostea de lume, dorința de lucruri, dragostea de casă și de familie.

O autoexaminare onestă

Întrebările care trebuie puse sunt:

Dragostea de sine: suntem mai puțin egocentriși decât am fost, să zicem, acum cinci ani? Este viața noastră bazată mai mult pe Dumnezeu acum? Suntem

bucuroși și doritori să servim cauza lui Hristos chiar dacă este restricționată autosatisfacerea dorințelor și implică abnegație? L-am pus noi pe tron din ce în ce mai mult pe Hristos?

Dragostea de lume: Cu cât de multă bucurie primim admirația lumii comparativ cu timpurile trecute? Invidiem în secret rangul și statutul ei? În particular dorim să avem mai mult decât lumea deși în public sfidăm strălucirea ei? Suntem nerăbdători să fim deasupra celorlalți?

Dorința de lucruri: Ne dăm acordul verbal că viața nu constă în a avea lucruri dar apoi trăim ca și cum ar consta în lucruri? Sperăm să facem mai mult și mai bine? În măsura în care noi suntem capabili să acumulăm bogăție, este ea pentru a ajutama mai mult pe ceilalți și să avansăm în cauza lui Hristos?

Dragostea de casă și familie: Dragostea de acestea este corectă și adevărată dar Isus a spus că ar putea veni un timp când un discipol să pună viața sa de discipol înaintea casei și familiei. S-ar putea ca să nu ni se întâmple niciodată, dar dacă se întâmplă cum am reacționa? Uneori oamenii pentru dragostea față de ceilalți pot face lucruri rele. Din dragoste pentru o rudă, care s-ar putea să treacă printr-o criză, am putea fi neloiali lui Hristos și cauzei sale? și dacă am fi fost neloiali în trecut, am fi și acum? Prin aceste întrebări care au fost puse și la care am răspuns cu onestitate, noi am putea fi capabili să discernem dezvoltarea sfințeniei în propriile vieți.

Noi trebuie să înțelegem căci caracterul este format din comportarea noastră. Dacă tu îți dorești un caracter iubitor, atunci începe să acționezi cu dragoste. Dacă tu vrei să devii demn de încredere atunci fii gata să primești și să respecti încrederea altora. Până la sfârșit încrederea niciodată nu este dobândită prin discuții și dispute. Să meditezi și niciodată să nu te încumești este un proces steril: binecuvântarea lui Dumnezeu zădărnicită prin indiferență. Calea către sfințenie este încredințarea voinței, intelectului și emoțiilor poruncilor lui Dumnezeu. Cuvântul dobândire. poate fi lăudăros. Trebuie să fie spus că sfințenia nu poate fi atinsă prin strădania umană ci prin încredințarea vieții lui Hristos pentru ca să-I dăm Lui intrare și parte. Aceasta implică renunțarea la lucrurile rele și repudierea forțelor care stingheresc și împiedică.

Scriitorul își amintește o poveste, auzită cu ani în urmă, care ilustrează acest punct de vedere. Un tată și fiul său cel tânăr au fost la Keble College, Oxford, examinând pictura lui Holman Hunt „Lumina lumii” – un portret al lui Hristos stând și bătând la o ușă închisă. Băiatul spune tatălui său: „De ce nu deschid ușa?” Tatăl răspunde: „Nu îți uiți fiule, poate ei nu pot auzi bătăia la ușă.” După puțină vreme băiatul spune: „Ați uita de ce ei nu pot auzi bătăia: ei locuiesc în pivniță.” Calea către sfințenie este prima ca să renunți să mai locuiești în pivniță, printre lucruri joase și de bază; apoi o mutare bună în camera de oaspeți și ușa deschisă pentru că există parte și prietenie; este lumină și puritate; acolo Hristos locuiește prin credință cu familia apropiată.

Sfinþenia este voinþa lui Dumnezeu

În cele din urmă oamenii devin asemănători Dumnezeului cărui ei se închină. Cei care se închină unui Dumnezeu insensibil devin ei înșiși insensibili. Principiul este adevărat în credință. În Leviticul 11:45 este o declarație cuprinzătoare și adevărată pe vecie. „Voi să fiți sfinți căci Eu Domnul, Dumnezeul vostru sunt sfânt.“ Este reafirmat în Noul Testament în aceste cuvinte: „Aadar Eu sunt perfect precum Tatăl vostru ceresc este perfect.“ Să nu fim descurajați de natura absolută a declarației. Este o revelație a idealului – este gândul lui Dumnezeu pentru om. Omului îi trebuie un ideal ca să-l țină pe calea strădaniei. Dacă el urmează să se străduiască, el trebuie să se străduiască pentru mai bine. Dă-i lucruri ușor accesibile, înconjoară-l cu ce este omenește posibil și el va fi satisfăcut de sine și lăudăros.

Ca discipoli și în lumina vocației și ca răspuns la îndemnul să trăim precum sfinții, mai întâi trebuie să ne întrebăm despre propriile noastre piedici. Dă-le numele corect. Scoate-le la lumină. Fie ele prieten, obicei sau satisfacerea unei dorințe, pune-le față în față. Rezolvă-le odată pentru totdeauna în sfințenie. Amintește-ți că sfințenia este voința lui Dumnezeu pentru sfinți. „După cum El ne-a ales înainte de întemeierea lumii ca să fim sfinți și fără pată înaintea Lui, în dragoste“ (Efeseni 1:4). Aleși pentru sfințenie: „ci pe aceia care i-a cunoscut mai dinainte, i-a și hotărât mai dinainte să fie asemenea chipului fiului Său, pentru ca să fie cel întâi născut dintre mai mulți frați“ (Romani 8:29). Hotărâți mai dinainte pentru caracter: aceasta este sfințenia, împlinirea scopului înalt al voinței lui Dumnezeu în acei chemați să fie sfinți.

RUGĂCIUNEA „CÂT MAI MULT TATĂL TĂU VA . . . ?“

L ocul, atitudinea și persistența sunt aspecte semnificative ale rugăciunii. Frecvența și ora sunt importante. Dar scriitorul a ajuns la concluzia că un aspect al rugăciunii în care discipolii sunt interesați cel mai mult este *scopul*. Ce intenționează cel ce se roagă să obțină? Altfel spus, care sunt posibilitățile rugăciunii?

Este straniu gândul că atenția este concentrată pe un lucru atât de fundamental. Sigur potențialul rugăciunii a fost stabilit în primii pași ai vieții de discipol? Poate ar fi trebuit să fie dar adevărul este că în practică adesea nu se întâmplă așa. Uneori discipolii maturi sunt conduși să regândească părerea asupra a ceea ce rugăciunea presupune să realizeze. Scriitorul a cunoscut cazuri în care discipoli cu stadii vechi și-au schimbat părerea asupra scopului rugăciunii.

Motivele nu sunt întotdeauna evidente dar uneori cu grijă ele pot fi deslușite. De exemplu, întrebarea dacă este corect să te rogi pentru anumite lucruri; problema rugăciunii fără răspuns; diferența dintre experiența Biblică a celui care se roagă și experiența noastră de acum. Apoi, se pare să fie multe contradicții în părerea unor discipoli. Cei slabi par să se roage bine și pe deasupra învinuiesc de tărie pe cei tari. Este clar, simplu și uneori plin de mister. Unele rugăciuni ne lasă reci și goi. Din nou, prăpastia dintre rugăciune și viața reală ne conduce la repulsie pentru rugăciune. Unii aud despre comuniune în rugăciune dar niciodată nu au găsit-o cu adevărat. Altceva: cuvintele sunt rostite prea repede. Isus a petrecut nopți în rugăciune – noi terminăm în cinci minute. Unii spun despre minunatele binecuvântări ale rugăciunii dar alții, din contră, spun că au părăsit rugăciunea triști și singuri. Acestea sunt unele din motivele pentru care discipolii întreabă despre scopul rugăciunii. Ei sunt siguri că este un privilegiu dar nu sunt siguri despre posibilitățile ei.

Două căi către rugăciune

În general atitudinile discipolilor față de rugăciune pot fi împărțite în două categorii: În primul rând acelea care cred că rugăciunea are valori obiective și subiective, În al doilea rând, acelea care cred că rugăciunea are numai valoare subiectivă. Gândește-te la prima categorie mai precis. Înseamnă că rugăciunea

poate schimba lucrurile în afară de noi în°ine precum °i înăuntru. Este o convingere că Dumnezeu va anula propriile lui legi de dragul nostru dacă este în concordanță cu voința Lui. Este credința că Dumnezeu ascultă °i împline°te cererile acelor care se roagă uneori schimbând circumstanțele °i modificând condițiile. Această categorie recunoa°te că valoarea subiectivă a rugăciunii apare din credința în valoarea sa obiectivă.

Dacă discipolii cer °i primesc, credința lor este întărită. Dacă ei cer °i primesc un răspuns nea°teptat atunci ei sunt pedepsiți. Când ei bat °i u°a este deschisă, gratitudinea lor se adânce°te. Dacă ei caută, hotărârea lor este fortificată. Când discipolii sunt convinți că rugăciunile lor sunt auzite °i au răspuns, ei tind să se roage mai mult, nu mai puțin.

Gânde°te-te la o a doua categorie – că rugăciunea este numai subiectivă. Acei care susțin această idee cred cu sinceritate că rugăciunea este bună °i esențială pentru că ea îi schimbă pe acei ce se roagă. Apropierea de venerație, mulțumire °i slavă este un important privilegiu care nu ar trebui subevaluat. Să-I cerem lui Dumnezeu să schimbe legile universului de dragul nostru este gre°it °i poate să ducă la dezamăgire °i disperare.

Noi trebuie să înfruntăm faptul căci credințio°ii sunt supu°i °anselor °i schimbărilor de viață a°a cum sunt °i alți oameni °i nimic nu poate să schimbe aceasta. Abordarea corectă este să-I ceri lui Dumnezeu să ne dea tărie să înșelegem °i să îndurăm viața nu să o schimbăm. Dumnezeu nu temperează vântul pentru mielul tuns ci îi va da mielului o haină bună °i groasă ca să-l protejeze de vânt.

Este demonstrat că atunci când oamenii se roagă obiectiv, cerând ceva, este de obicei pentru lucruri pe care ei le vor cu pasiune, chiar cu disperare. Dacă ei obțin ce au vrut, este probabil pentru că ei s-au străduit. Se spune că tu munce°ti pentru ceea ce te rogi. Era miracolelor a trecut. Creștin este să te rogi pentru îndrumare în Cuvântul lui Dumnezeu; să cauți tărie °i înșelăciune prin experiența de părtă°ie. Să ceri să găse°ti tărie °i claritate Rugăciunea este importantă deoarece omul trebuie să comunice cu Creatorul său. Astfel spiritul este purificat °i împuternicit.

Ambele categorii au problemele lor. În primul rând speranțele sunt întotdeauna expuse posibilității unei puternice frustrări. Dacă noi căutăm lucruri mărețe, putem fi dezamăgiți. În vremurile străvechi ei se rugau °i răspunsul era clar °i neîntrerupt. Astăzi nu mai este a°a. Răspunsul este uneori dificil de recunoscut. Ceea ce pentru o persoană este un răspuns, pentru alta este fără semnificație. Astăzi nu este nici o voce, foc sau tunet ca răspuns. Binecuvântările care vin la aceia care se roagă par să vină °i la aceia care nu se roagă. Apar întrebările: s-ar fi întâmplat aceasta oricum? Sperăm noi prea mult?

Problema cererii refuzate

Scriitorul își aminte°te ceva de demult, în zilele tinereții când noi am fost puri spiritual. Sora noastră era grav bolnavă. Ea a fost bună credincioasă °i fidelă. Noi ne-am rugat cu încredere, cu siguranță de sine °i insistență. Ea °i-a revenit ca prin

minune. Noi ne-am bucurat și I-am mulțumit lui Dumnezeu. Apoi aproape în mijlocul exprimării mulțumirii către Dumnezeu ea a leșinat și a murit. Acolo a fost aproape de nesuportat. Peisajul a devenit dintr-o dată întunecat și pustiu. Albastrul cerului a devenit cenușiu și părea impenetrabil. Noi ne-am uitat la moartă și am știut că Dumnezeu ne-a refuzat cererea. Sufletele noastre erau sfărâmate și credința noastră a fost încercată cu foc. Atunci și apoi s-a dovedit un lucru: că cererile discipolilor zeloși și sinceri nu sunt satisfăcute întotdeauna. În ciuda rugăciunii obiective, dușmanii par să triumfe, bolile abundă, apatia invadează sufletul și nenorocirea copleșește sfinții uneori. O altă problemă legată de rugăciunea obiectivă este că albi oameni religioși care nu dețin Adevărul mărturisesc încredători despre experiența lor legată de o rugăciune care a avut răspuns. Dovada pe care ei o citează ca probă este exact cea trăită de sfinți. Ei se referă la același fel de rugăciune și la același fel de rezultate. Aceasta îi face pe cei din a doua categorie să se îndoiască de mărturie cu desăvârșire. Îi face suspicioși asupra solidității teoriei rugăciunii obiective.

Insistența Anei

Teoria subiectivă are dificultățile sale. În general sunt duble. Prima dintre ele este discrepanța dintre rugăciunea din timpurile Biblice și rugăciunea din zilele noastre după punctul lor de vedere. Aceasta înseamnă că atitudinea lui Dumnezeu față de rugăciune s-a schimbat? Nu există nici un dubiu că în timpurile Biblice Dumnezeu a răspuns cu siguranță la rugăciunea obiectivă. Nu ar fi fost o încercare reușită să-i explice Anei teoria subiectivă. Ar fi fost o pierdere de timp încercând s-a convingă că legile naturii nu pot fi schimbate. Ea a crezut că Dumnezeul Israelului se îngrijea de legile pe care le făcuse. Ea nu a putut accepta că El era prizonier al propriului Său scop. Ana își dorea un copil. Inima sa tânjea mahnită după un copil. Chinul sufletului nu era impresionat de reguli și reglementări. Cu aceste fel de insistență nu se ajungea la bun sfârșit. Ana s-a rugat obiectiv și Dumnezeu i-a răspuns dându-i-l pe Samuel.

Îndrăzneala lui Asa

Un alt exemplu: Asa s-a găsit el însuși în circumstanțe peste puterile sale de a le controla. Deodată el s-a înfruntat cu Zara și un milion de oameni erau hotărâți să-l distrugă pe Iuda. Înfrângerea era inevitabilă. Când nevoia este urgentă nu este timp de amânare sau discuții. Asa a cerut ajutorul lui Dumnezeu în una din cele mai curajoase rugăciuni din Biblie (2 Cronici 14:11). De fapt el a pasat povara supraviețuirii direct lui Dumnezeu. „Dacă noi pierdem, aceasta va fi pierderea Ta.“ Cumva Asa a gândit că ar putea să convingă forțe supranaturale să-l ajute și a reușit. Victoria pentru Iuda a fost splendidă și completă.

Ezechia . . . Pavel

Din nou Ezechia a întrebat foarte obiectiv dacă decizia luată de Dumnezeu a

fost schimbată de Dumnezeu. Cincispezece ani în plus de viața pentru un om care a fost condamnat la moarte sunt un răspuns substanțial. Dacă acesta a fost un lucru înțelept nu este treaba noastră. Un alt exemplu: Pavel s-a rugat obiectiv pentru înlăturarea handicapului său. Răspunsul când a venit nu a fost cel pe care el l-a așteptat dar asta nu dovedește că rugăciunea sa a fost greșită. Pavel a crezut că Dumnezeu poate să aline durerea și Dumnezeu a făcut-o, chiar mai mult decât Pavel și-ar fi imaginat vreodată. Problema este: dacă aceste lucruri erau corecte atunci, de ce ele sunt greșite acum?

A doua problemă din această categorie este posibilitatea distinctă că atunci când discipolii credeau că la rugăciune nu vine răspunsul obiectiv ei nu erau tentați să renunțe la rugăciune. Este adevărat mai ales în circumstanțe disperate când un răspuns obiectiv ar fi un noroc neprevăzut. Nimic nu încurajează rugăciunea decât credința că aceasta este auzită și primește răspuns. Nimic nu descurajează mai mult pe cel ce se roagă decât ideea că rugăciunea nu este îndeplinită.

Dovada decisivă

Scriitorului i se pare că posibilitățile rugăciunii trebuie să fie evaluate considerând trei feluri de dovezi. Prima dintre ele înțelegerea noastră asupra paternității lui Dumnezeu. Nu este o figură de stil. Noi credem din toată inima noastră că El este Tatăl nostru în adevăratul sens al cuvântului. Nu este o întâmplare că cea mai bună rugăciune din toate începe cu „Tatăl nostru“. Fiecare tată credincios știe ce înseamnă paternitatea: să faci cât mai bine în toate privințele pentru binele copiilor. Isus a exprimat acest lucru cu tărie: „Dacă voi care sunteți răi și răi să dați daruri bune copiilor voștri, cu cât mai mult Tatăl vostru care este în ceruri va da lucruri bune celor care I le cer?“ (Matei 7:11). Cuvintele „cu cât mai mult“ spun acesta cu adevărat. Ele aruncă lumină asupra posibilităților minunate.

În al doilea rând învățătura lui Isus. El a fost categoric: „Cereți și vi se va da, căutați și veți găsi, bateți și vi se va deschide“ (Matei 7:7). Acum dacă noi cerem și nu primim, dacă noi căutăm și nu găsim niciodată, dacă batem și nu ni se deschide, atunci noi simțim că cel mai adevărat om care a trăit vreodată ne-a amăgit cumva.

În al treilea rând, experiența sfinților – mărturia discipolilor care se roagă în toate timpurile. Ei spun căci cuvintele lui Isus au fost justificate. Ei au primit; căutarea lor nu a fost zadarnică; ușa a fost deschisă. Poate fi totul o mare greșală? Sau a fost ca o dispensă? Ori a fost ceva de care să te minunezi de la distanță? Să ai o minte clară despre scop nu este ușor întotdeauna. Noi continuăm analiza în capitolul următor.

RUGĂCIUNEA „SĂ SE ROAGE ^aI SĂ NU SE LASE“

Mulți discipoli cred că valoarea subiectivă a rugăciunii rezultă din convingerea asupra valorii ei obiective. Dacă un om îi cere ajutorul lui Dumnezeu ^oi ajutorul vine, atunci credința cre^ote ^oi decizia omului de a servi ^oi asculta se întăre^ote. Mai mult este contradictoriu cum poate un a^oa de mare beneficiu spiritual să fie generat de o teorie care este falsă? Cu alte cuvinte nu este valoarea subiectivă a rugăciunii proba prezumtivă pentru adevărul valorii obiective a acesteia. Ei spun, pentru că discipolii sunt ridicăți ^oi înnobilați prin credință în puterea obiectivă a rugăciunii, teoria trebuie să fie adevărată ^oi practica trebuie să fie bună. Nu se poate că a^oa de mult bine să rezulte din ceva care este fals din punct de vedere teologic. Deci, beneficiul real al rugăciunii provine din credința în valoarea sa obiectivă

Un pasaj care susține cu tărie problema este Luca 18: „^ai el le-a spus o pildă că oamenii trebuie să se roage neîncetat ^oi să nu se lase.“ Observați cuvântul *oameni* pentru că în versiunea revizuită a Bibliei este dat cuvântul *ei*. Nu este o despicare a firului în patru; este important. Într-o oarecare măsură cuvântul „oameni“ pare să desprindă pasajul din context întrucât „ei“ pare să se potrivească mai bine aici. Observați că Isus *lor* le-a vorbit în parabole. Înțelesul cuvântului „lor“ este descoperit în Luca 17:22: ^ai el a spus „discipolilor“.

Apoi acolo urmează cuvinte solemne despre încercările grele ^oi dificultățile pe care le vor înfrunta ca să păstreze calea cea dreaptă spre chemarea lor. El spune că dacă ei ^oi vor păstra viața ei nu vor trebui să o piardă. El îi avertizează amintindu-le de zilele lui Noe ^oi zilele lui Lot ^oi le spune că de fapt li se va întâmpla acela^oi lucru. Ei vor trebui să înfrunte stresul ^oi încordarea ca să rămână fermi în credința lor. Intr-adevăr mai târziu el va spune despre ziua când inimile oamenilor ^oi vor pierde curajul de frică când ei vor vedea lucruri îngrozitoare care vor veni peste Ierusalim. De aceea el a vorbit în pilde la sfîr^oit, că ei trebuie să se roage ^oi să nu-^oi piardă curajul.

Gândiți-vă ce înseamnă pierderea curajului. Dicționarul spune că „a-ți pierde curajul“ înseamnă să devii slab, debil, fără tărie, să renunți. În Biblie aceasta are de a face cu oboseala pentru că Pavel spune: „Să nu obosim în facerea binelui, căci la vremea potrivită vom secera, dacă nu vom cădea frânți de oboseală“ (Galateni 6:9). Aceasta arată ca ^oi cum a nu fi obosit înseamnă să nu-ți pierzi

curajul. Noi trebuie să înțelegem ce este acest fel de oboseală. Aceasta nu este o oboseală propriu zisă, este un lucru binecuvântat care vine din muncă și care după ce ne odihnim suntem refăcuți și gata să lucrăm din nou.

Oboseala despre care Pavel vorbea este altceva – nu este o binecuvântare ci un blestem. Este pierderea curajului. Este un sentiment că lucrurile nu merită să fie făcute. Aceasta înseamnă să începi fiecare sarcină cu un oftat în locul unui zâmbet. Este să fii abătut fără motiv. Este să-ți pierzi speranța. Cuvintele lui Isaia ne pot ajuta să înțelegem pierderea curajului: „Flăcări obolesc și sunt storși de putere chiar tinerii se clatină și cad“ (Isaia 40:30). Tinerii reprezintă cea mai puternică și vigoroasă forță a națiunii, cei mai probabili să apere cetatea fidel, să-și păstreze credința și să trăiască în adevăr. Eșecul tinerilor care își vor pierde curajul este descris în aceste cuvinte: pierderea curajului și oboseală plictisitoare.

Pe de altă parte, remarcăți pe aceia care triumfă pentru că prin contrast este revelația: „Cei ce se încred în Domnul își înnoiesc puterea, ei zboară ca vulturii; aleargă și nu obolesc, umbără și nu sunt extenuați“ (versetul 31). Aici este o definiție prin contrast: a-ți pierde curajul este să fii fără aripi de vultur, nu să fugi, nici măcar să nu poți merge. În termeni Biblici este o infirmitate îngrozitoare, o paralizie care conduce la neputință, ofilită de slăbiciune și pierdută prin oboseală.

Alternativa este rugăciunea

Isus spune că dacă discipolii doresc să evite pierderea curajului ei trebuie să se roage. El pare să nu accepte o atitudine de mijloc. Ori un lucru, ori celălalt. Dacă oamenii se roagă, ei nu-și vor pierde curajul, și dacă totuși ei îl vor pierde, aceasta va fi din cauză că au încetat să se mai roage. În acest caz „ar trebui“ înseamnă „trebuie“. Este un privilegiu să te rogi, dar el a accentuat că este și o îndatorire.

Apostolul Petru a spus odată „Ar trebui să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni“ (Fapte 5:29). În versiunea revizuită a Bibliei Petru spune: „Trebuie să ascultăm de Dumnezeu mai mult decât de oameni.“ Anumitor minți „ar trebui“ sugerează ceva pe care noi îl putem face dacă ne place, ca să îmbunătățim ceva. Este permisiv, nu categoric. Dar Petru a vrut să spună că nu avem alternativă – noi trebuie. Așa cum este în Luca 18, ar trebui să ne rugăm înseamnă că trebuie să ne rugăm. Discipolii care sunt obosiți și nesatisfăcuți de progresele lor spirituale trebuie să cerceteze amănunțit obiceiul lor de rugăciune. Dacă spiritul este descurajat și viața în Adevăr pare sterilă. – gândiți-vă cu atenție la practica rugăciunii.

Examinează-ți metodele cu onestitate. Tu poți să spui că ieri ai fost prea ocupat cu munca ecezială ca să ai timp să te rogi. Săptămâna trecută ai fost atât de supraîmpovărat de grijile acestei vieți încât rugăciunea a fost dată la o parte. Tu te rogi mai ales la adunări sau când mulțumești. Actuala practică este, poate, de două minute de rugăciune înainte de culcare. Dacă cititorul gândește că scriitorul vorbește din experiență, el are dreptate. Cuvintele Regelui sunt adevărate: discipolii ajung mai aproape de a-și pierde curajul când se lasă de rugăciune.

Adevărata valoare a rugăciunii

Rugăciunea a fost definită ca o înăpăare a inimii și minții către Dumnezeu; sincera dorință a sufletului rostită sau neexprimată; comuniunea cu cerul. Include venerație și gloriificare. Veghează asupra cererii sau implorării. Discipolii pot cere și să spere că primesc; ei bat și ușa este deschisă. Dar rugăciunea merge mult mai departe. În timp ce cel ce se roagă nu-și pierde curajul el rezistă la toate lucrurile pe care pierderea curajului le reprezintă.

Prin această metodă noi putem să discernem valoarea subiectivă reală a rugăciunii. Dacă pierderea curajului înseamnă neclaritatea viziunii, atunci rugăciunea înseamnă vederea limitelor îndepărtate cu o claritate luminoasă înconjurată la orizont de credință. Dacă pierderea curajului înseamnă să simți că viața se scurge, atunci rugăciunea este să fii conștient că viața devine deplină, liberă și cu credință. Dacă pierderea credinței înseamnă slăbiciune, atunci rugăciunea este tărie. Dacă pierderea credinței este să fii obosit și fără vigoare, atunci rugăciunea este încredere și inspirație. Măsurată de Isaia rugăciunea este să zbori cu aripi de vultur, înseamnă să alergi și să nu fii obosit înseamnă să mergi și să nu te lași. În loc de dezamăgire, bucurie, în loc de frică, liniște; în loc de neliniște, pace.

Aceste calități binecuvântate în valoarea subiectivă a rugăciunii sunt determinate de convingerea că Dumnezeu Tatăl răspunde rugăciunilor copiilor Săi. Ei caută și datorită providenței Sale, ei găsesc. Gândește-te la pilda din Luca 18. Este o pildă a contrastelor. A existat un judecător nedrept, dar Dumnezeu nu este așa. Judecătorul era indiferent, nu-I păsa de nimeni. El a fost interesat numai de el însuși. Caracterul său putea fi rezumat într-un cuvânt: era nedrept. Prin contrast, Dumnezeu e drept. Lui I-a păsat de voi. El este îndurător și va face repede dreptate pentru aleșii săi.

Judecătorul a răspuns în cele din urmă numai pentru că răspunsul i se potrivea scopurilor sale egoiste. Prin contrast Dumnezeu răspunde de dragul nostru. El ne dă lucruri care ne vor binecuvânta și ne ia lucruri care ne fac rău. Motivul său este dragostea. Judecătorul a răspuns în cele din urmă datorită importanței văduvei. El a acționat pentru că era plictisit de venirea ei neîncetată. El ura insistența ei. Dumnezeu nu este așa. Rugăciunea noastră nu este importanța văduvei. Dacă discipolii fac ceea ce Isus a poruncit – întotdeauna să te rogi – nu este nici o nevoie să vorbești despre importanță.

Viața în rugăciune este veghea lui Dumnezeu și de aceea este făcută cu regularitate și deprinsă corect. Răspunsul lui Dumnezeu, conform pildei, este dat cu dragă inimă, simplu și cu milă. Răspunsul divin poate să fie nu, dar nu este amânat din capriciu. Dacă există un timp de așteptare, trebuie să fie dintr-un scop iubitor, ca să facă bine, nu pentru ca să facă rău. Pilda ne învață că cel mai slab plânset este auzit în cer. Judecătorul era sătul. Dumnezeu nu este niciodată așa. El este plin de milă, îndurător și răbdător cu copiii Săi. El este pentru ei ce a declarat

că este: un Tată. Judecătorul niciodată nu a fost a^o.

Disciplina rugăciunii

O altă cale prin care valoarea subiectivă a rugăciunii este produsă este prin disciplină. Într-o oarecare măsură modul cum ne rugăm afectează felul de a trăi. Nu este u^oor să te rogi într-un anume fel, apoi să trăie^oti vulgar. În anumite cazuri stinghereala este u^orată prin încetarea de a te mai ruga, dar mult mai adesea discipolii doresc cu ardoare să trăiască mult mai aproape de felul în care se roagă. Într-o oarecare măsură rugăciunile cu care ne rugăm stabilesc un model la care noi ne străduim să ne conformăm. De exemplu, dacă tu ceri lui Dumnezeu să te ajute să înpelegi Cuvântul Lui mai bine, tu e^oti constrâns să-l cite^oti și să-l studiezi. Acest tip de rugăciune ar trebui să te trimită la ^acoala Biblică. Cum poate un discipol să se roage cu acea rugăciune ^oi apoi să lase Biblia să se prăfuiască sau să absenteze de la oportunitatea de a o studia.

Dacă tu ceri lui Dumnezeu să-i binecuvânteze pe nevoia^oi și să-i aline pe aceia care sunt singuri ^oi izolați, tu e^oti silit să acționezi acolo unde poți. Cum poate un discipol să se roage ^oi apoi să neglijeze oportunitatea de a aduce ajutoare ^oi să ajute pe cei în nevoi. Dacă tu ceri lui Dumnezeu să te binecuvânteze ^oi să întărească eclezia, tu e^oti silit să faci tot posibilul să o sprijini în orice privință, prin prezență, prin slujire ^oi prin daruri. Cum poate un discipol să se roage ^oi apoi să lipsească din vina lui sau din egoism să fie nedoritor să slujească sau să dea? Adevărul este că anumite feluri de rugăciuni ne duc la ipocrizie ^oi pentru discipolii care se roagă ipocrizia este greu de dus. Deci, modul cum ne rugăm afectează viața noastră.

Rugăciunea este pentru fiecare credincios

Sunt anumite aspecte ale vieții religioase care nu ne sunt disponibile dintr-un motiv sau altul. Piedicile sunt diferite: condiția noastră fizică, vârsta, sexul, poziția geografică, infirmitatea, cariera, viața de acasă. Dar nu este nici o barieră ca să ne rugăm. Fiecare discipol este liber să se roage: cei mai tineri ^oi cei mai bătrâni, cei mai slabi ^oi cei mai tari, conducători ^oi condu^oi ei trebuie întotdeauna să se roage ^oi să nu-^oi piardă credința.

PERSPECTIVA

Poate să fie loialitate sau credință dar până la capăt acceptăm o perspectivă. Aceasta descrie mult mai cuprinzător echilibrul care trebuie atins între cerințele de Adevăr pe de o parte și cerințele pe care viața modernă le pune asupra timpului nostru, ideilor și energiilor noastre. Este o parte esențială a vieții de discipol. Atingerea echilibrului nu este opțională. Discipolii nu se pot eschiva de la necesitatea luării unei decizii. A sta liniștit este o expresie a perspectivei. Fie că ne place sau nu, noi trebuie să ne confruntăm cu faptul că există unele lucruri bune care sunt în competiție cu Adevărul. Modul cum reacționăm la această problemă este reglat într-o oarecare măsură de locul pe care Adevărul îl ocupă în lista noastră de priorități.

Teoria este că Adevărul are prioritatea cea mai mare dar fiecare discipol știe că practica este cumva diferită. Teoria este că noi trăim pe deasupra zăpezilor de pe crestele munților unde aerul este curat, peisajul este clar și spiritul este înveselit. În practică este mult mai probabil că noi trăim în vale unde atmosfera este uneori întunecoasă, copiii sunt bolnavi, directorul băncii nu este adevărat de prietenos precum pretinde că este, și prea adesea suntem oboseți și frustrați. Acestea sunt circumstanțele unde noi trebuie să aducem lucrurile în perspectivă.

Problemele sunt personale

Acesta este un subiect în care generalitățile vagi sunt de mic ajutor. Ca să spun adevărul scriitorul este plictisit de generalități. A da un acord principiilor înalte nu stabilește problema perspectivei. Desigur noi toți suntem împotriva păcatului. Noi toți suntem în favoarea dreptății. Noi toți credem că adevărul este lucrul cel mai important din viețile noastre. Nimeni nu poate să nu fie de acord cu aceste declarații. Dar când lucrurile devin personale, atunci devin reale. Dacă un vorbitor spune auditorilor că ei toți sunt niște păcătoși nimeni nu este ofensat și nimeni nu și mișcă un fir de păr. Dar dacă el merge la o persoană și o acuză de păcat și îi spune când și unde, reacția este foarte diferită. Când lucrurile se deplasează de la general la particular, ele deodată devin reale. Tot așa este și cu subiectul acestui capitol. Ca să fim de vreun folos noi trebuie să părăsim generalitățile și să trecem la ceea ce în limbaj modern se cheamă „concret“.

Când ne gândim să dăm Adevărului prioritatea maximă există o tendință

puternică să ne gândim la problemele mari ale vieții: niște crize probabil, unde noi trebuie să stăm în picioare și să ne declarăm învinși prin cnocaut, chinuri de naștere unde din agonia conflictului noi stăm neclintiți pentru Adevăr și suportăm consecințele. Scriitorul este silit să spună că dacă noi căutăm această ocazie să dăm Adevărului prioritatea maximă noi va trebui să așteptăm jumătate din viață. El a trăit în Adevăr aproape patruzeci și patru de ani și de două ori a fost în situația de a fi declarat învins și să fie „numărat” ca la box. Numai de două ori a trebuit să dea Adevărului prioritatea maximă și să suporte consecințele. Citiți Noul Testament cu atenție și devine evident că cerința de Adevăr trebuie să fie întâlnită în viața de zi cu zi. Forțele care sunt uneori în competiție cu Adevărul apar din lucrurile de acasă, carieră, serviciu, distracție, timp liber. Gândește-te la aceste fraze:

„Soși iubii-vă soșiile așa cum și Hristos a iubit biserica.”

„Soșii supuneți-vă soșilor voștri.”

„Lăsați-i pe ei să inerveze să arate pietate acasă.”

„Îndeamnă slujitorii să fie supuși stăpânilor lor.”

„Stăpâni, abțineți-vă să amenințați fiind că stăpânul vostru și al lor este în ceruri.”

„Vezi că și tu să abunzi în acest har” („acest har” este aici să dai bani).

„Harul lui Dumnezeu a apărut aducând salvare tuturor oamenilor și instruindu-ne cu intenția că lipsa de evlavie și pasiunile lumești trebuie să le trăim sobru, drept și pios.”

Deci perspectiva nu înseamnă ceva amânat pentru ziua unui cutremur sau al unei bătălii finale. Echilibrul trebuie să fie realizat în fiecare zi. Cerințele Adevărului sunt recunoscute în serviciul nostru față de eclezie și în relația noastră cu ceilalți membri ai familiei ecleziei. Este ceva care este realizat în fiecare zi, fiecare săptămână și pe parcursul fiecărui an. Problema cu care ne confruntăm este ce fel de prioritate vrem să dăm acestor lucruri: nu numai în teorie dar și în practică.

Ca un exemplu: să dezbatem problema sprijinului la adunările ecleziale; cu ce suntem pregătiți ca să intervenim la participarea noastră? Sau gândește-te la serviciul în folosul ecleziei: cu ce suntem îndreptățiți să renunșăm la serciu? Sau în relația noastră cu alții copii ai lui Dumnezeu. Ce limite punem la compasiune și îngrijorare? Sau la harul de dăruire: care este concepția noastră despre generozitate? Este sigur că în aceste lucruri perspectiva este așa de importantă.

Teoria și practica

A face lucrurile într-o perspectivă corectă nu este ușor și în teorie este ușor. Teoria este că noi trebuie întotdeauna să punem Adevărul pe locul întâi în termeni practici revendicările Adevărului, zilnice sau săptămânale, trebuie să ia locul a zece de alte lucruri care cer timpul și energia noastră. Sunt situații când lucrurile de acasă și de la serviciu trebuie să preceadă lucrurilor din Adevăr. Dacă lucrurile legate de recreere și timp liber trebuie să aibă prioritate asupra lucrurilor legate de Adevăr este o altă problemă. Unii ar spune Da – uneori; alții ar spune NU –

niciodată. Situația devine tristă când trebuind să ne confruntăm cu o alegere, decizia este întotdeauna în favoarea casei, familiei, carierei. În aceste circumstanțe Adevărul este favorizat numai când nu este altceva în competiție cu el.

Să nu înșelegem greșit. Nu este cazul cuiva care neglijează treburile ecleziei când, fără impediment, el poate u'or să servească, u'or să meargă sau u'or să dea. Aceasta este o problemă diferită. Este cazul unui discipol care, găsind cererile ecleziei în competiție cu cererile vieții temporale, declară că Adevărul trebuie să ocupe locul doi. Ca rezultat locul este gol, munca nefăcută, darul este anulat.

Răbiunea sanctificată ne învață că sunt ocazii când cerințele vieții temporale trebuie să fie pe primul loc la acest nivel: de exemplu, boala, solemnele datorii ale vieții de familie, angajamentul contractului de muncă, sfatul medicului, porunca să nu fii dator nimănu. Aceste lucruri sunt importante și nu pot fi neglijate. Dar viața este foarte rar neagră sau albă. Adesea ea este între acestea și conflictele și competiția dintre temporal și spiritual poate fi rezolvată dacă discipolul este gata să treacă necazul și să aibă grijă. Aceasta poate să însemne un inconvenient sau oboseală, poate să însemne să renunși la plăceri și la timp liber, poate să însemne pierderea unor avantaje temporale. Este unde perspectiva corectă poate duce la rezultatul cel mai bun.- pentru discipol și pentru Stăpân.

Echilibrul propriu

Ideia de a atinge echilibrul sugerează o cursă de mijloc unde ambele părți sunt egal poziționate. O rezonabilă alocare a ambelor cerințe, o moderare judicioasă, liberă de extreme dezechilibrate. Înaintea de a stabili fericiri această concluzie noi trebuie să examinăm predica lui Isus din Matei 12. Regele alungă un demon și este acuzat că face aceasta prin puterea lui Beelzebul. El atrage atenția în mod logic că dacă regatul lui Satana este divizat împotriva lui însuși, va pieri. Apoi el adaugă aceste cuvinte semnificative: „Cine nu este cu mine este împotriva mea și cine nu strânge cu mine risipește.” Noi trebuie să reflectăm asupra acestor cuvinte cu mai mare atenție pentru că aici avem ceva important despre perspectivă. Isus se pare că nu și-a luat nici o măsură de precauție pentru poziția confortabilă de mijloc. Nu există nici un loc pentru a fi neutru. El spune că dacă tu nu aduni cu el, tu de fapt risipești prin desprinderea față de el. Noi nu trebuie să facem aceste cuvinte mai riguroase decât ele sunt dar, pe de altă parte noi trebuie să le tratăm în funcție de situație. Noi am putea greși foarte mult dacă spunem că fiecare discipol care înclina balanța în favoarea temporalului este un risipitor. Dar noi ar trebui să spunem că fiecare discipol trebuie să ia în considerare perspectiva pe care Hristos o dezvoltă. Singura cale de a nu fi în pericolul risipirii este ca să ne asigurăm întotdeauna că suntem cu totul în favoarea adunării.

Declarația lui Hristos dezvoltă că adevăratul echilibru nu este strict în poziția de mijloc, egal de ambele părți. Ne spune că echilibrul trebuie bine cântărit în favoarea lui Hristos și a cauzei sale. Inegalitatea în favoarea lui este prin măsurarea cerului în balanță. Înseamnă, în practică, că în strălucirea clară a celor două căi

spiritul vieții de discipol trebuie să ne conducă la a fi puternic influențați pe partea Adevărului chiar dacă acesta înseamnă inconveniente, dificultăți, încercări grele. Dacă acesta pare exagerat, cititorul trebuie să înțeleagă că obținerea perspectivei corecte poate fi un proces dureros. Înseamnă să nu ne uităm critic la importanța pe care o dăm carierelor noastre, familiilor noastre, căminelor noastre, prietenilor și timpului liber.

Dar când totul este spus și făcut, motivul adevărat pentru a aborda lucrurile într-o perspectivă corectă este să nu ne fie frică, groază sau constrângere oarbă. Este principiul cel mai important al dragostei. Oamenii dau Adevărului prioritatea cea mai mare pentru că îl iubesc. Orice alt motiv va cădea și discipolii devin nemulțumiți sau cu inima îndoită. Dar când ei sunt impulsionați de dragoste și inspirați de ceea ce Regele a făcut pentru noi, ei favorizează cauza lui bucurându-se, fericiți să fie slujitori credincioși și puternic înclinați în favoarea lui. Ei nu se târăsc după el revoltați și lipsiți de entuziasm. Ei îl urmează cu bucurie și sunt supuși fără ezitare la lucrurile de zi cu zi ale Adevărului. Loial din considerație pentru dragoste: aceasta este adevărata perspectivă.

PERSONALITATEA

Începe cu un paradox: toți discipolii adevărați caută să devină precum singurul lor Stăpân. Chiar după modelul binecuvântat al Domnului lor, personalitățile lor esențiale rămân neschimbate. În timp ce ei reușesc, ei devin asemănători cu toate că personalitățile lor distincte sunt intacte. Caracterele devin asemănătoare dar caracteristicile disparate rămân. Nu este numai o teorie, este probată prin observație. Petru și Pavel sunt amândoi iubitori, credincioși și sinceri dar Petru nu este Pavel și Pavel nu este Petru. Este o parte a caracteristicii vieții de discipol că în mijlocul unității sanctificate, personalitatea rămâne. Dar aici este o problemă reală: paradoxul devine o problemă. Cât de departe în unitatea de credință individualitatea trebuie să fie exercitată.

Fiecare discipol este unic

Primul lucru de care să ne amintim este că fiecare discipol are o relație directă și individuală cu Dumnezeu Tatăl. Precum Ioan spune, nu din dorința cărnii, nici din voința omului, numai a lui Dumnezeu. Alături de părtăvia ecleziei, fiecare persoană stă singură. Chemarea face fiecare persoană diferită de cealaltă. Deci nu s-ar cădea ca noi să fim surprinși când citim că fiecare persoană trebuie să dea socoteală de el însuși în fața lui Dumnezeu. Sunt multe lucruri pe care noi le putem face să ajutăm pe pelerinii confrăți pe căile lor de pelerinaj dar la sfârșit noi suntem apreciați ca persoane distincte. Este corect pentru că așa suntem noi. Este un mister, fiecare om este o personalitate unică. Să nu înșelăm greșit – oamenii sunt asemănători în multe privințe și diferențele pot fi numai parțiale dar ele sunt totuși precise.

Înseamnă că există calități, potențiale și particularități care te fac unic. Printre altele acest fapt este recunoscut în Proverbe 22:6: „Învăță pe un copil pe calea care trebuie s-o urmeze și când va îmbătrâni nu se va abate de la ea.“ În versiunea revizuită a Bibliei este o mică diferență care în opinia scriitorului este esențială. „Învăță pe un copil conform cu calea sa și chiar atunci când va fi bătrân nu se va abate de la ea.“ Concluzia este că tu nu-i poți trata pe toți copiii în același mod pentru că fiecare copil este diferit. Cuvintele „conform cu calea sa“ sunt o recunoaștere acestui lucru. În cele din urmă lucrurile pe care ei trebuie să le învețe sunt aceleași pentru fiecare dintre ei dar accentul, cerințele și metodele folosite

trebuie să varieze în funcție de temperamentul copilului.

Majoritatea părinților au învățat aceasta pe măsură ce experiența lor de părinți s-a dezvoltat. Cât de des au fost ei confuzi: „noi avem cinci copii și fiecare este diferit.“ Numărul copiilor variază dar faptul rămâne. Poate unul este cu un temperament sanguin, niciodată supus. Altul are tendința să fie descurajat și trebuie să fie încurajat. Altul este sceptic, întotdeauna pune întrebări și pentru el trebuie o răbdare nemărginită. Altul este credul și trebuie atenționat asupra durității vieții. Un altul pare să fie fără de credință religioasă și îi trebuie o puternică îndrumare și o supraveghere atentă. Fiecare este un individ și fiecare trebuie să fie învățat conform cu modul său de a fi, așa cum înțeleptul a indicat. S-a spus că să instruiți înseamnă să închiștezi și să educi înseamnă să-l faci să vorbească. Ca să ai succes trebuie să știi cum este copilul pentru că fiecare este un individ aparte.

Limitarea libertății

Același adevăr este dat în Noul Testament pentru adulți „să veghem unii asupra altora ca să ne îndemnăm la dragoste și fapte bune“ (Evrei 10:24). În Noua Biblie Engleză este următorul verset „Noi trebuie să vedem cum fiecare din noi poate mai bine să-i ridice pe ceilalți la dragoste și bunătate activă“; o recunoaștere că la oameni diferiți trebuie aplicate tratamente diferite pentru că ei sunt diferiți.

Oricine cu o mică experiență ecleziastică știe că este adevărat. Dacă ai dubii întreabă orice frate cu mai multă experiență. Unora le place sincer, pot să respecte aceasta cerință și să se străduie. Alții nu pot, și acest fel de tratament este ca și cum s-ar merge peste sentimentele lor cu bocancii cu pînte. Unii sunt combativi și puternici, alții sunt retrași și emoționali. Unii sunt întotdeauna încrezători, alții nu. Unii sunt extrem de puternici alții sunt sentimentali. Unii găsesc ușor credința, alții caută încurajare. Unii sunt ușor satisfăcuți, alții întotdeauna au probleme. Unii sunt ca Petru, alții sunt ca Toma. Unii sunt ca Pavel – toți vor să fie precum Hristos la sfârșit. Biblia ne învață ca personalitatea în religie este un fapt care trebuie înfruntat. Poate să fie o binecuvântare sau ceva care să te bucure dar care prezintă probleme. Fii atent să înțelegi corect. Exercițiul individualității nu ne dă nici un drept să disputăm sau să fim neloyalii articolelor fundamentale ale credinței. Acestor lucruri noi ne-am amănătat cu bucurie inimile și mințile. Nu este nici o măsură de precauție să ne prefacem sau să nu o practicăm.

Individualitatea nu este un pretext pentru aceia care susțin că cred. ceva în care ei nu cred. Nici nu este un procedeu care să permită ca învățăturile false să se răspândească imperceptibil. Pentru această situație există un cuvânt mai dur cu consecințe mai dure. Această arie a individualității nu trebuie să furnizeze nici o oportunitate care să submineze unitatea credinței. Dar există alte nivele unde forțele individualității pot fi exercitate corect: perspicacitatea, ideile, talentele, darurile, căile, metodele în diversitatea fidelității folosite în serviciul Adevărului fără a strica uniformitatea proprie. Dar chiar într-o corectă exercitare a individualității sunt responsabilități care trebuie respectate.

Noi nu putem trăi numai pentru noi înșine

Eclezia nu este un grup de persoane care să trăiască singure. Unitățile sunt părți ale întregului. Eclezia este o relație a sufletelor credincioase. Calitatea de discipol nu poate înflori într-o viață izolată. Ei îi trebuie ca alții să completeze circuitul. Un lucru este să crezi în principiul dragostei, dar ca acesta să fie real îi trebuie o relație de iubire cu ceilalți. De aceea eclezia este numită o familie și o comunitate. Apostolul Pavel ne învață că dacă un membru suferă, fremătul este simțit prin toți membrii. Dacă un membru se bucură, veselia se răspândește în fiecare inimă (1 Corinteni 12:26). Deci este evident că relația individuală pe care un discipol o are cu Dumnezeu nu este numai pentru el însuși. Are de a face și cu includerea discipolului ca individ într-un organism unit de credință.

În consecință, individualitatea legitimată în credință trebuie să aibă limitări. Noi nu putem să ne exercităm individualitatea dacă acesta stingherește sau face rău fratelui nostru. Fără a intra în detalii Romani 14 este măsurătoarea, Pavel spune că nici un om nu a trăit pentru sine și nici un om nu a murit pentru sine. El argumentează că mărețele obiective ale relațiilor dintre discipoli este să se educe moral și religios unii pe ceilalți. El ne îndeamnă să fim foarte atenți când ne judecăm unul cu celălalt. Acesta nu înseamnă că să nu ajungem niciodată la judecată, dar înseamnă că nu trebuie să-i condamnăm pe alții pentru particularitățile lor. Desigur, noi toți suntem de acord cu acest principiu, dar este onorat mai mult în principiu decât în practică. Dacă punem Romani 14 în practică, înseamnă că noi trebuie să ne judecăm noi înșine în interesul fraților. Alegerile noastre, cuvintele noastre, reacțiile noastre, temperamentele noastre, faptele noastre ne reprezintă pe noi în individualitatea noastră exprimată în aceste lucruri, ajutând sau împiedicând frații noștri pentru care Hristos a murit?

Folosirea neîngăduită a lucrurilor îngăduite

Un alt lucru care este semnificativ în materie de personalitate este în 1 Corinteni. În primul rând apostolul Pavel spune: „Toate îmi sunt îngăduite dar nu sunt de folos; toate îmi sunt îngăduite dar nu mă voi lăsa stăpânit de ceva“ (6:12). Apoi „Toate sunt îngăduite, dar nu toate sunt de folos. Toate sunt îngăduite, dar nu toate zidesc“ (10:23). Expresia „toate sunt îngăduite“ promovează o măsură de precauție completă pentru exercitarea personalității. Cuvântul permis are de a face cu cel mai scurt drum către Rege. Opusul lui a fi îngăduit este a fi întemnițat. Este libertatea de a progresa prin orice metodă pe care tu o poți alege legal.

Apoi Apostolul intră într-o limitare, „dar nu toate lucrurile sunt folositoare“. În mod trist cuvântul folositor a fost depreciat. Astăzi a ajuns să însemne ceva profitabil fără prea multă referință la principiu. Dar în primul său scop a avut de a face cu calea regelui. Se referă la libertatea de a avansa de-a lungul drumului. (Cuvântul folositor în engleză este „expedient“. Nota Traducătorului) Observă că în centrul cuvântului este silaba ped și apoi gândește-te la pedala care este o

pârghie mînuită de picior, un pieton este un călător pe picioare și un pedometru este un instrument pentru măsurarea distanței parcurse de pietoni. „Nu toate lucrurile sunt folositoare“ înseamnă că nu toate lucrurile ajută călătoria să meargă înainte. Nu toate lucrurile dau aripi la picioarele pelerinului. Deci când ajungem să exercităm personalitatea noastră noi trebuie să punem în practică testul progresului personal pe calea pelerinului – al nostru sau al celorlalți: ne ajută sau ne trage înapoi?

Apoi Apostolul spune: „Nu mă voi lăsa stăpînit de ceva.“ Aceasta înseamnă că exercitarea personalității poate fi periculoasă. Înseamnă că un discipol nu trebuie stăpînit de lucruri îngăduite pe care el le permite și de care el se bucură. Libertatea de a folosi orice încetează când ea te jubjugă. Păstrează perspectiva corectă și tu vei fi în siguranță. Dă-i prioritate și vei fi în pericol. Un lucru inocent nu mai este inocent dacă nu îl poți controla. În exercitarea personalității trebuie să folosim testul stăpînirii.

Apoi apostolul spune: „Nu toate zidesc.“ Observați asemănarea dintre a zidi adică a edifica și edificiu. Un edificiu este o clădire și a edifica este a construi, a zidi. Aceasta are de a face într-o oarecare măsură cu paragraful precedent, dar este ceva de adăugat. Observați că actul de a edifica este un act pozitiv. Nu este nimic calm și neutru. Scriitorul este gata să facă o confesiune. De mai multe ori în folosirea unor hobby-uri sau a timpului liber, în exercitarea propriei personalități, el a spus că acest lucru nu face rău nimănui, de aceea este permis. El se întreabă acum dacă este destul de bun. Ar fi trebuit mai degrabă ca el să fi spus: face cuiva bine aceste lucru? El este încă nesigur și întotdeauna caută motive să facă personalitatea sa plauzibilă. Deoarece noi nu putem să trăim singuri, trebuie să folosim testul de relație frățească în exercitarea personalității noastre.

În încercarea de a rezuma, personalitatea în credința corect înțeleasă este un lucru binecuvîntat și aduce diversitate în munca din eclezie, varietate în talentele celor chemați să fie sfinți și recreerea corespunzătoare a corpurilor și minților. Dar aduce responsabilități solemne. Noi trebuie să observăm lărgimea și strâmtoarea acțiunii sale. Mulți dintre noi, în exercitarea limitării convenabile a libertății individuale, trebuie să găsim libertatea prin care Hristos ne-a făcut liberi.

BUCURIA

Recunoaște cititorul această situație? Ceva s-a pierdut acasă. Hai să spunem că este un plic și conținutul său este important. Toată lumea spune că trebuie să fie într-un anumit loc dar nu este găsit acolo. Căutarea continuă prin toată casa dar fără succes. Apoi în sfârșit este găsit. Chiar în locul unde s-a presupus a fi de la început. S-a trecut peste el de zeci de ori, nerecunoscându-l. Nu a fost recunoscut pentru că cel ce căuta avea o idee greșită despre forma și culoarea plicului. Cu timpul el uitase cum era de fapt și așa nu a fost descoperit. Aceasta este o pildă.

Una din criticile ridicate împotriva noastră este că nouă ca și comunitate ne lipsește bucuria. Dar s-ar putea să fie acea bucurie nedescoperită pentru că este nerecunoscută. Este cum s-ar zice căci criticul are o idee greșită asupra a ceea ce caută. El poate a confundat veselia cu bucuria. El spune că serviciile noastre sunt formale; că imnurile noastre sunt proaste; că metodele sunt de mântuială și de aceea nu este bucurie.

Noi susținem că oamenii se pot bucura fără să strige, să danseze sau să râdă. Hai să nu facem o greșală aici. Nu este nimic greșit în veselia de acasă sau de la biserică. Scriitorul trebuie să mărturisească că el preferă persoana care vine să-l înveselească persoanei care vine să-l atenționeze despre necazuri. În anumite condiții veselia este excelentă dar nu este același lucru cu bucuria. Înpeleaga că uneori bucuria și prin cântece, dansuri și fețe strălucitoare. Dar dacă acestea lipsesc noi nu trebuie să tragem concluzia că bucuria nu mai există. Bucuria poate fi exprimată în mod obișnuit și în sensul strict al religiei (ortodox). David a dansat și așa a făcut și Habacuc. Maria a cântat un cântec important. Discipolii lui Emaus au mers înapoi fără întârziere și Ana a mers acasă cu cadența versurilor în pașii săi. Să anticipăm o întrebare. Nu a spus Isus „Bucurați-vă“? Răspunsul este că el a spus aceasta de cinci ori întotdeauna oamenilor într-un necaz: paralizicului care a fost coborât prin acoperiș, apostolilor în pericol pe mare, femeii cu pierdere de sânge, discipolilor despre pierderea Stăpânului lor, lui Pavel în închisoare la Ierusalim. Necazurile lor au fost diferite dar la fiecare a venit același răspuns: „Bucurați-vă.“ Putem fi siguri de un lucru: Regele nu le spunea lor să se bucure. La suferința oamenilor în necaz acesta este doar un mic expedient. Beneficiul durează o ora după care vechiul necaz se întoarce.

Nu acesta a fost metoda Domnului. Caută în Dicționarele Biblice ȳi vei vedea cã el de fapt spunea. „Fii de un bun curaj“ a fost cuvântul lui de consolare. Acest apel la curaj nu a fost doar un sfat fãrã raþiune. Raþiunea curajului a fost descoperitã în însãȳi faptele lui Hristos, ce el a fãcut ȳi va face pentru el acum ȳi pururea. La omul paralizat, iertarea ȳi vindecarea. La femeia îndureratã, consolare ȳi alinare. La marinarii înfricoȳaþi: „Eu sunt, nu vã temeþi.“ La discipolii uluiþi: „Fiþi curajoȳi, am învins lumea.“ La apostolul din închisoare arestat ȳi frustrat, o promisiune cã va fi eliberat ȳi cã va mãrturisi la Roma. Ei au fost îndemnaþi sã aibã curaj în fiecare caz din cauza lui Hristos ȳi a puterii sale.

Bucuria la sfârȳit

Scopul nostru este sã accentuãm cã bucuria este bunã dar circumstanþialã. Veselia existã când condiþiile sunt favorabile, dar dacã condiþiile sunt contrare veselia este absentã ȳi cu adevãrat inadecvatã. De aceea Hristos nu a spus oamenilor necãjiþi sã se înveselescã ȳi de aceea el I-a îndemnat în timpul necazului sã aibã curaj pentru cã în acea direcþie ei vor avea la sfârȳit bucurie. Când inima este grea ȳi spiritul este trist ȳi întunericul de lungã duratã, atunci veselia, deȳi bunã, nu va fi posibilã. Misterul este – unde veselia este imposibilã, bucuria rãmâne. Propunerea este cã bucuria trece ȳi condiþiile neprielnice poate sã le transforme. Aminteȳte-þi cuvintele lui Pavel „ca niȳte întristaþi dar întotdeauna bucurându-ne“ (2 Corinteni 6:10). Urmând sugestia propunerii gãnteȳte-te la Fapte 16. Doi oameni sunt în închisoare. Spinãrile lor erau bătute ȳi ei erau în lanþuri în cea mai joasã ȳi întunecoasã închisoare, cu picioarele strãnse în butuci ȳi ei cântau. Suntem siguri cã ei aveau calitatea de discipol la cel mai înalt nivel. Ei nu cântau numai pentru ca sãȳi þinã moralul ridicat: ei cântau de bucurie. Cântecul a fost rezultatul bucuriei. A fost un cântec de reînviere. Butucii îi rãneau. Spinãrile sãngerãnde îi dureau, dar din anumite raþiuni ei erau îndemnaþi sã-I laude pe Dumnezeu. Cumva bucuria din inimile lor a trebuit sã gãseascã expresie în cântec, ȳi nu durerea sã le impunã tãcere. Ceilalþi prizonieri auzeau pentru cã nici o barã nu-i putea încãtuȳa.

Bucuria în suferinþã

Mai târziu unul dintre acei oameni va scrie niȳte cuvinte strãinii ȳi minunate. „Hai sã ne bucurãm în suferinþã pentru cã suferinþa a meritat rãbdare.“ Cumva nenorocirea a fost folositã pentru un lucru bun. Vrãjmaȳul devine un aliat. De aceea, poate, el va scrie Corintenilor: „Mã umplu de bucurie în mãhnirea mea.“ Sau din nou, „Mãhnirea a lucrat pentru noi chiar mai mult.“

Adversitatea este transformatã în forþa victoriei. Sigur sufletul omului se strãnge de suferinþã? Sigur durerea aduce necaz? Dacã ȳi unde aceste lucruri trebuie sã le înfruntãm, oamenii se cãlesc ȳi cu un stoic fatalism îndurã durerea ȳi se apleacã la adversitate. Sã nu minimalizãm. Este curajos ȳi eroic cum oamenii se supun suferinþei. Ei spun: „Ce nu poate fi tratat trebuie îndurat. A fost filozofia pãgãnismului stoic, dar nu este filozofia lui Pavel, slujitorul lui Hristos.

Din propria sa experiență el ne învață într-o manieră misterioasă că adversitatea face parte din cură: căci chiar din slăbiciune tăria lui Dumnezeu va fi făcută perfectă. În mâna lui Dumnezeu este vindecarea chiar în suferință. De aceea bucuria este posibilă chiar în circumstanțele unde veselia dispare. Acești oameni erau în întuneric, dar întunericul nu a contat pentru că ei erau copiii luminii. Acești bărbați erau în închisoare dar închisoarea nu a contat pentru că în același timp ei erau copiii lui Hristos.

Să nu tragem o concluzie greșită. Nu înseamnă că noi nu putem avea bucurie dacă nu suferim. Este fals, dar înseamnă că atunci când suferința vine, bucuria poate să rămână și să fie făcută mai mare. Regele odată a spus: „Durerea ta poate fi transformată în bucurie.“ Nu este simplu ca o condiție să fie schimbată cu alta numai ca durerea însuși să aibă un fond de bucurie. Despre Salvatorul în suferință s-a scris: „Cel care pentru bucurie a suferit crucea sfidând rușinea.“ Putem greși gândind că bucuria a fost amânată în ziua învierii. Pentru că El își îndrepta voința către agonie de pe cruce și confruntarea cu păcatul noi putem crede că a fost o bucurie în realizarea căreia a înfrânt inechitatea și a mântuit oamenii de moarte și putrezire. El a fost capabil să sfideze batjocura pentru că în momentul celui mai rău asalt asupra lui el a avut cunoștință de bucuria finală a salvării. În marea rugăciune redată în Ioan 17, Isus a spus Tatălui despre discipoli: „Aceste lucruri le spun în lume, pentru ca să aibă și ei bucuria mea deplină“ (versetul 13). Acești rugăciuni i s-a răspuns în Filipii. Oamenii care de bucurie cântă în închisoare nu pot fi întemnițați.

Un rod al duhului

Cele de până acum trebuie să ne convingă că bucuria nu este un moment de mare extaz care vine în criză, durează o zi și apoi pleacă. Lucrul pe care noi îl accentuăm, este independent de circumstanțe. O dovadă este că în Galateni 5:22 Pavel spune: „Roada duhului este dragoste, bucurie, pace.“ Nu contează dacă voi credeți căci calitățile enumerate sunt mai multe roade sau un singur rod, dragostea, și că tot ce decurge sunt: savaoarea, culoarea, șesutul unui singur fruct.

În oricare mod privești aceasta, bucuria este parte a rodului spiritului. Rodul nu este un lucru de moment. El este permanent, solid, cu substanță. Creșterea este reală dar uneori imperceptibilă. Încetineala nu este un eșec. Există zile proaste, precum și zile înșorite. Dacă bucuria cântă ea niciodată nu obosește. Este un cântec pentru iunie și un cântec pentru ianuarie. Cuvântul pentru bucurie este același. Nu este un cuvânt scris cu litere roșii, înflăcărat de pasiune. Este ceva neclintit, tăcut, o minune cerească precum rodul. Înseamnă bucurie, încântare, un fel de certitudine tăcută.

Acei oameni din Filipii aveau dincolo de orice dubiu că ei nu erau singuri. Ei aveau în adâncul inimilor lor că toate lucrurile lucrau împreună în slujba binelui sub mâna providențială a lui Dumnezeu. Și trupurile erau în mâna temnicerului, dar ei aveau că spiritual erau în mâna lui Dumnezeu. S-a dovedit că însuși temnicerul

era o parte din scopul marelui: foarte curând el le spală rănilor. Ei aveau o convingerea neschimbată că nimic nu-i poate separa de dragostea lui Hristos. Ei credeau în secret că cetatea se construia și că într-o zi ea va veni jos de la Dumnezeu din ceruri. Ei știau că nici o putere pe pământ nu putea preveni această lucră, și că ei erau o parte din el. Păcatul a fost învins. Iertarea era completă și gratuită; moartea era buruită. Regele era viu pe veșnicie. Aceasta constituie cauza bucuriei și bucuria dă motiv pentru cântec.

Desfătarea din a face voința domnului

O altă cauză de bucurie este ascultarea. Aminte-te-ți cuvintele despre Mântuitor. Desfătarea mea este să fac voința ta, Dumnezeu meu“ (Psalmul 40:8). Desfătarea este bucuria și bucuria vine din facerea voinței lui Dumnezeu. Întrebă orice om care flirtează cu păcatul, care face pe nebunul cu statutul de discipol și îți va spune că în partea cea mai profundă a lui nu este nici o bucurie. Conștiința nu-i dă pace, neglijența îi strică liniștea. Pentru moment el se poate bucura de plăcerea carnală, dar după remuocarea îi aduce numai suferință. Nu este nici o bucurie în nesupunere.

O probă este viața regelui Saul. Există un tablou mai trist în întreaga Biblie decât Saul târându-se prin întunericul nopții căutând o vrăjitoare în încălcarea propriului său edict? Un rege, ales cândva de Dumnezeu intrând pe piața neagră a răului. Întregul tablou este plin de frică și de prevestire și un singur lucru nu este – bucuria. Bucuria vine din nesupunere. Isus a spus: „Binecuvântați sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl respectă.“ Aceasta binecuvântare este plină de bucurie. Unii obiectează la acest punct de vedere pe motiv că vor fi automulțumiți și superiori. Ei confundă bucuria cu automulțumirea. Căci credința pot ajunge automulțumiți nu este nici un dubiu dar este improbabil să rezisti supunerii credincioase la cuvântul și voința lui Dumnezeu. Este mai probabil să treci la o activitate febrilă încercând să suplinești lipsa de supunere spirituală.

În final să ne gândim la impedimentele către bucurie. Dubiul este unul – că spiritul este întotdeauna fără o convingere completă; întotdeauna îngrijorându-se de probleme; ridicându-se o voce interioară care în fiecare zi abuzează de o latură a scepticismului. Iuda spune că noi trebuie să fim foarte îndurători cu aceia care găsesc credința greu și îndoiala ușor. Bucuria este dificilă pentru ei. Alt obstacol este frica. Adesea este frica de scaunul de judecată: nu frica reverențială care este partea esențială a închinării și slujirii ci cea parte care tinde către spaimă. Aceia care au această povară adesea văd ochii de foc și rar aud vocea dragostei. Judecata este un lucru solemn care nu intenționează să ne fure bucuria. Dumnezeu nu este un câpcăun care încearcă să ne atragă la pierzanie. Este un Tată iubitor care a mers pe de-a întregul să ne salveze pentru El însuși. El vrea ca noi să reușim. Pentru aceia care caută bucuria lăsați-i să arunce povara lor pe Domnul. „El niciodată nu vă va lăsa nici nu vă va părăsi.“

DRAGOSTEA „O NOUĂ PORUNCĂ PE CARE V-O DAU“

Dacă citirea cârþilor de dragoste ne poate face iubitori, atunci căutarea ar fi terminată și problema ar fi rezolvată. În lumea religioasă este probabil că s-a scris despre dragoste mai mult decât despre alt subiect. Aceasta arată cât de importantă este dragostea. Pentru discipoli este ceea ce aerul este pentru respirație. Unul fără altul nu are nici o realitate. Acesta este argumentul apostolului Pavel în 1 Corinteni 13. El face o listă a expresiilor eminente discipolilor – spunerea adevărului cu voci inspirate; înþelegerea lucrurilor lui Dumnezeu cu o pătrundere spirituală; să ai credința astfel încât să acționezi cu curaj pentru cauza lui Hristos; să fii prompt în sarcina pastorală; să te faci pe tine însuși sărac pentru săraci; gata să sacrifici totul, chiar însuși viața pentru Evanghelie.

El le expune pe toate cu fraze elocvente și apoi spune că fără dragoste ele nu reprezintă nimic. Aceste lucruri bune pot ajuta pe ceilalți după cum ele sunt făcute. În execuție poate fi un beneficiu pentru cealaltă parte. Obiectiv vorbind, ele pot fi prețioase. Dar pentru discipolii care le fac fără dragoste, statutul de discipol nu este ajutat nici un pic. Ca o trompetă răsunătoare și un talger țiuitor – un sunet fără semnificație. Dacă judecata pare dură aminte-te-ți că este judecata unui apostol inspirat. Pentru discipolii înconjurăți de tot felul de haruri și daruri, sfatul său solemn este acesta – urmași dragostea. Acesta este cea mai bună ambisie spirituală.

Înainte de toate să urmărim mărturia lui Isus în Ioan 13:34-35: „Vă dau o poruncă nouă: Să vă iubiți unii pe alții; cum v-am iubit Eu, așa să vă iubiți și voi unii pe alții. Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții.“ Fără a ține seama de toate celelalte repere importante ale vieții de discipol, conform lui Isus, acest exercițiu de dragoste este distincția supremă. Acesta este un test incisiv.

Apoi mărturia lui Ioan în 1 Ioan 2:7-8: „Preaiubiților nu vă scriu o poruncă nouă, ci o poruncă veche, pe care ați avut-o de la început. Porunca aceasta veche este cuvântul, pe care l-ați auzit. Pe de altă parte vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat în El și în voi căci întunericul se împărtășește și lumina adevărată chiar strălucește.“ Observă că Ioan nu spune precis ce este noua poruncă. El continuă, desigur, că dacă tu urăști pe fratele tău, tu ești în întuneric și dacă tu iubești pe fratele tău ești în lumină – așa că tu poți bine să deduci la ce se referă

noua poruncă.

Dar speculația nu este necesară ca să alături cuvintele lui Isus la cuvintele lui Ioan. Este ca să ții sigur că noua poruncă în ambele cazuri este o poruncă de iubire a aproapelui. Întoarce-te la prima epistolă a lui Ioan și observă atent expunerea lui Ioan despre istoria epistolei. Primul lucru pe care îl spune despre noua poruncă este că este veche. El spune că vorbește despre ceva care nu a fost auzit de la început. Prin început el nu poate să înpeleagă începutul Evangheliei pentru că în Evanghelia lui Ioan porunca este evocată ca fiind nouă. Vechimea ei este aceasta: cuvintele care cheamă Israelul la dragoste se află în pergamentele unde se află Deuteronom 6 și Leviticul 19 și sunt bine cunoscute tuturor evreilor. Așa că a avut dreptate: acest pescar evreu că a fost o poruncă veche și a fost chiar de la începuturile nației lui Israel.

Noutatea din vechea poruncă

Aici este încă următoarea problemă: Isus o numește ca nouă și așa face și Ioan în continuare. De ce și în ce constă noutatea de descoperit? Mai întâi așa cum este dezvoltat de Domnul și este confirmat de Ioan, a fost nouă prin întinderea sa. Diferența dintre vechi și nou va fi descoperită printr-o înpelegere despre persoana căreia să-i fie acordată dragostea, altfel spus, cum cuvintele „unul pe celălalt” urmau să fie măsurate. Pentru evrei a însemnat numai alți evrei, ei nu aveau nici cea mai mică legătură cu neamurile. Apoi a fost îngustat ca să însemne evreii care sunt prietenii tăi. Până la timpul când Isus a venit să anunțe noua poruncă, cea veche putea să însemne așa cum el a spus „Iubește-ți vecinul și urâște-ți dușmanul.” Acum noua poruncă spune un lucru exagerat: „Iubește-ți dușmanul.”

Se resping cu violență frontierele și se sparg barierele. Nu numai aceia pe care tu îi plăci și care te plac pe tine. Nu este nimic nou în aceasta – așa a fost de două milenii. Nu: la cuvântul „vecin” Isus cu o satiră dulce a dat o nouă interpretare. Ca exemplu de vecin el a ales pe cineva pe care evreii l-au disprețuit – un samaritean. Iubiți-l a spus Isus. A fost ceva nou – o chemare la dragoste care a trecut prin pozițiile fortificate ale rabinilor și judecătorilor. Vocea imperioasă a lui Mesia a căutat să provoace pe cei mai mărginiți și izolați oameni din lume la un spirit al compasiunii universale. Și aceia care au răspuns urmau în cel mai adevărat sens să devină oameni însemnați. Lumea îi va cunoaște ca pe niște oameni ciudați care se iubesc unii pe ceilalți fără deosebire și fără părtinire. Adepții Omului din Nazaret, născut din fecioară și cu viață veșnică. Acest om a fost prima măsură a acestei noutăți – amploarea ei.

Dragostea ca principiu

Următoarea definiție a noutății ei va fi principiul său. Până la timpul când Mesia a vorbit poporului Său supunerea a fost cerută și reglementată de lege. Dacă încâlcai legea sufereai pedeapsa – de aceea tu nu încâlcai legea dacă erai rațional. Probabil și-ar fi plăcut să încalci legea dar pentru că îți era teamă de

consecințe respectai legile.

Acceptă o ilustrare. Imaginează-ți că un ucenic este dureros provocat de un altul. În interior pasiunile se dezlănțuie. Dar în provocare cel jignit nu face camaradului nici un rău. De ce? Ce controlează abținerea sa? Este pentru că el ți e că dacă va replica ei îl vor închide pentru timp îndelungat? Este cazul „a face, dar nu îndrăznesc”? Nu: este pentru că relația lor este condusă de dragoste. Lui nu îi trebuie o lege care să-l oprească să fie un criminal sau un păgubitor, pentru că sub impulsul dragostei omul este eliberat de frica legii.

Gânde-te-te la aceasta: de ce ești supus? Este spaima de a descoperi că nu ești sau este ceva mai înalt? Dacă ești condus de dragoste atunci legea, într-un sens, este de folos. Astfel într-o zi un om va scrie: „Dragostea este respectarea legilor.” Aminte-te-ți aceasta din 1 Timotei 1:9 „știind că legea nu este pentru cel drept ci pentru fărădelege și nesupuși, pentru cei nelegiuși și pentru păcătoși, pentru cei fără evlavie și pentru necurați, pentru ucigătorii de tată și ucigătorii de mamă, pentru ucigătorii de oameni, pentru proxeneti.” Principiul este acesta: să manifesti cât mai multă dragoste și vei fi liber de restricțiile legii. Așa nu va mai trebui să spui: „A face, dar nu îndrăznesc.” Acum este cazul să spui: „A putea să fac un lucru dar nu îl voi face” din considerente de dragoste. Cu alte cuvinte, din cauza dragostei care te conduce ca o lege tu nu poți face rău fratelui tău, nu poți înjosi unul dintre ceilalți copii ai Tatălui. Noul om, cel nou născut, cu spiritul dominat de dragoste nu va face nici un rău confrăților săi. El se ridică deasupra legii și pune preț pe binecuvântatul principiu al dragostei. Este o proclamare a acestui principiu în simpla realitate a noii vieți.

Iubirea este oferită ca un sacrificiu

În final, dar preeminent, ea a fost nouă în intensitate. Întoarce-te la 1 Ioan 2:8 și observă cu atenție cuvintele: „Pe de altă parte vă scriu o poruncă nouă, lucru care este adevărat în El și în voi, căci întunericul se împărtășește și lumina adevărată chiar strălucește.” Se pare că Ioan spune că realizarea noii porunci a fost cu adevărat revelată în Isus Domnul nostru: „lucru care este adevărat în El”- el a servit drept dovadă la semnificația ei.

Când te întorci la Evanghelia metoda servirii drept dovadă este dezvoltată: „O nouă poruncă vă dau vouă, să vă iubiți unul pe celălalt precum v-am iubit eu.” Ioan a spus: „Lucru care a fost adevărat în El.” Dacă ai și ai înțelege caracterul real al noii porunci, atunci semnul distinctiv este viața sa impulsivă de dragoste.

Înțelege că: dragostea lui Hristos nu a fost superficială, a fost de sacrificiu. „nici un alt om nu a avut o dragoste mai mare ca aceasta, să-și dea viața pentru prietenii Săi.” Fără discuție așa a făcut. Chiar și adversarii săi au afirmat că a fost adevărat. Ei au spus-o zeflemisindu-l în ceasul agoniei sale; „El a salvat pe alții și nu se poate salva pe sine.” În dorința fierbinte de a-l condamna ei au recunoscut că l-a salvat pe alții. Mai departe, ca să facă aceasta, El nu s-a salvat pe sine. Deci când El a spus „precum v-am iubit eu” l-a costat viața ca să dea declarației un

caracter real. Aceasta ne învață că dragostea măsurată prin exemplul lui Hristos este de sacrificiu.

De aceea această nouă poruncă, tradusă în viața Sa, ne spune nouă un lucru care ne provoacă. Iube-te – de^oi te poate costa scump. Iube-te – cu toate că s-ar putea să nu fie niciodată împărtășită. Iube-te – cu toate că s-ar putea să nu fie niciodată răsplătită. Iube-te- de^oi bărbajii s-ar putea să-ți rănească inima. Iube-te – ^oi protejează-ți spiritul de la a fi împietrit ^oi înveninat. Dragostea lui Isus a fost dragoste încrezătoare. De^oi discipolii erau slabi, speriați ^oi nedemni de încredere, el a continuat să creadă cu stăruință că în cele din urmă ei vor răspunde ^oi vor fi tot ce el a intenționat – ^oi ei a^oa au fost. Aceasta dezvăluie intensitatea noii porunci: este de sacrificiu. Această revelație a fost nouă.

„Iubirea nu dă gre^o niciodată“

„Să ne gândim la aceasta. Dragostea ^oi ura au ceva comun. Amândouă duc la un sentiment combinat. Dacă tu încerci să-i faci bine cuiva, curând vei ajunge să-l vezi altfel. Spiritul iubirii îți va înnobila relația ta cu acea persoană. Acționează cu dragoste ^oi vei ajunge să iubeți chiar ^oi pe cei mai neplăcuți oameni. Cei neiușiți, cei introvertiți – aceia pe care Isus I-a numit *cel puțin* din acești frați.

Aici este un gând solemn. A^oa cum tu iubeți cel mai puțin, poți în cele din urmă să decizi asupra răsplatei finale. Dragostea ^oi ura sunt cumulative în efectul lor. Fiecare act de ură te face mai dur, mai suspicios, ^oi mai egoist. Fiecare gest de dragoste te face mai milos, mai altruist, mai iubitor, mai plăcut în vederea lui Dumnezeu. A^oa cum un act de supunere Tatălui te face mai degrabă un fiu al Său sau o fiică, tot a^oa o faptă de dragoste te face mai asemănător lui Hristos.

Lucrul important este să ne amintim că ceea ce credem despre dragoste are de-a face la sfârșit cu întruparea, dacă dragostea va fi reală. Nu este bine să avem gânduri înflăcărâte ^oi spirite reci. Dragostea, în realitatea finală, este un lucru practic. Vom dezvolta aceasta în capitolul următor.

DRAGOSTEA „RODUL SPIRITULUI“

Prin consens general cea mai bună analiză din Biblie a dragostei este în 1 Corinteni 13. De ce a fost revelată pentru prima dată credincioșilor din Corint, nu putem spune – poate că lor le-a trebuit cel mai mult. Dar pentru toți discipolii este o capodoperă. Dragostea s-a împărțit astfel ca să fie completă; o apocalipsă a vieții spirituale trăită pe fond permanent de nevoi și slăbiciuni omenești. Iubirea pe pământ în confruntare permanentă cu lucruri neplăcute. Dragostea dăsește viața. Fiecare virtute este impregnată. Nici o parte din viața de discipol nu scapă de influența dragostei.

Acum planul este să examinăm frazele din 1 Corinteni 13 și să căutăm să identificăm căile dragostei prin cuvinte simple, comune vieții în credința, o analiză scurtă a forțelor de fiecare zi din viața de discipol.

1 Corinteni 13

Versetul 4	„Dragostea este îndelung răbdătoare, este plină de bunătae, „nu este invidioasă. Nu se laudă, nu se îngâmfă“	<i>Răbdare Amabilitate Supunere</i>
Versetul 5	„Nu se poartă necuviincios“ ceea ce înseamnă comportament controlat cuvântul diabolic pentru autocontrol este: „nu se gândește la rău“ la afirmativ înseamnă că „se gândește la bine“	<i>Cumpătare Bunătae</i>
Versetul 6	„Nu se bucură de nelegiuire, ci se bucură de adevăr“	<i>Bucurie</i>
Versetul 7	„Suferă toate lucrurile, credem toate lucrurile, nădăjduiește toate, răbdă toate“ o notă de liniște, de normalitate. Pune aceasta lângă „nu se aprinde la mânie“ din versetul 5 și vei avea pacea sufletului.	<i>Pace</i>

Versetul 8 „Dragostea nu piere niciodată“. Ceea ce nu piere este constant. Cuvântul Biblic pentru constanță este:

Fidelitate

Pune împreună cuvintele: răbdare îndelungată, amabilitate, supunere, cumpătare, bunătate, bucurie, pace, fidelitate. Cuvinte familiare? Rearanjează-le și ele vor deveni mai familiare, cum ar fi: bucurie, pace, răbdare îndelungată, amabilitate, bunătate, fidelitate, cumpătare. Pe măsură ce citim cuvintele, locul lor ne amintește de Galateni 5:22, rodul spiritului. Mai înainte ni s-a sugerat că sunt oameni care cred că este numai un rod al spiritului, aceasta este dragostea și toate cuvintele care urmează în Galateni 5:22 sunt culorile, compoziția și aromele unui singur rod. Înseamnă că toate aceste virtuți binecuvântate sunt într-un mod sau în altul o expresie a dragostei în acțiune: dragostea, rodul spiritului în cele mai diferite forme, farmecul multiplicat în diversitate iubitoare. Să examinăm cu atenție și să descoperim forța dragostei în rodul spiritului.

Bucuria: odată înainte am accentuat că bucuria nu este o lumină orbitoare a unei fericiri extaziate care vine pe neașteptate și apoi dispare. Este o forță constantă a unei încântări obișnuite care este neinfluențată de circumstanțe, bune sau rele, într-o manieră detașată de valorile vieții dar întotdeauna sensibilă la nevoile pe care „valorile“ le crează. Aceasta înseamnă că de bucurie nu te poți bucura în izolare. Bucuria nu poate să fie pusă deoparte. Când bucuria este adunată, este adunată ca să fie răspândită. Nu bem din râu ca să ne stingem setea singuri. Se bea pentru bogăția comună, este să bei apă și nu deșert pentru sufletele însetate. Înseamnă să punem puțină dulceață în ziua întunecată a cuiva. Bucuria activă este pusă în mișcare din imboldul dragostei pentru sufletele celorlalți.

Pacea: Ne-am referit înainte la pacea unui lac liniștit acoperit cu buruieni. Dar acea pace a stagnării nu este pacea dată de dragoste. Adevărata pace Biblică este armonia forțelor contrare, armonie unde de fapt poate să fie un conflict. Nu înseamnă să îngropi securea războiului pentru liniște. Securile pot fi dezgropate și încă prea des. Pacea prin dragoste înseamnă terminarea conflictului și aducerea armoniei datorită dragostei pentru cei ce sunt înstrăinați, împacându-se din dragostea pentru acela care a spus: „Ferice de cei împăciuitori.“ Pacea este lucrarea vindecării. Nu este ușor întotdeauna, dar să știm că la conducerea ei este un șef care este numit „Prințul Păcii“.

Răbdarea îndelungată: Este un cuvânt demodat. Un echivalent mai modern poate fi: „Temperare îndelungată.“ Înseamnă să ai răbdare infinită. Unii oameni spun: „Sunt iute la mânie. Nu pot să mă abțin.“ Scriitorul are compătimire pentru ei dar știe că noi trebuie să încercăm să ne stăpânim la mânie. Ne cheamă să rezistăm tentației, adesea înfruntate când noi spunem: „Am suportat destul.“ Singura forță care transformă oamenii irascibili în îndelung răbdători este dragostea. Cât de des am auzit acest lucru. Noi spunem: „De ce ea rabdă atât, eu nu pot să-și spun.“ Explicația este că ea este îndelung răbdătoare. Nu fii prea aspru cu ea.

Aminte^o-ți „Dragostea suferă îndelung ^o și apoi vorbe^ote mintea „dragostei“. Aceasta trebuie să fie o altă Biblie. Aminte^o-ți mai curând „Dragostea suferă mult ^o și este bună.“ Auzi din nou; „dragostea suferă toate lucrurile, crede toate lucrurile, speră în toate lucrurile, îndură toate lucrurile“: nu ni^ote lucruri, ci toate. Aceasta este temperarea îndelungată.

Amabilitatea: Dicționarul lui Vine spune că acest cuvânt are ideia bunătații cu referință specială la un ajutor sau serviciu. Este mai mult decât a avea gânduri bune – este un cuvânt practic. Lui Iacov i-ar fi plăcut. El ^otia că păturile sunt mai bune decât discuțiile. Lucrurile mari nu se fac ocazional, se fac lucrurile mici cu regularitate, fără să conteze că ele par a^o de mici. Este să ai un ochi pătrunzător, dar o capacitate neplictisitoare de a discerne nevoia cuiva ^o și să-l sluje^oți cu dragoste. Faima ^o și răsplata nu au loc aici. Pur ^o și simplu, amabilitatea este comunicarea dragostei.

Bunătaatea: Scriitorul ^oși aminte^ote că a citit odată căci copiii sunt buni ^o și adulții sunt drepți. Poate să fie a^o, dar prin aceasta ^o și adulții sunt chemați ca să fie buni. Este un cuvânt divin. Dumnezeu a spus lui Moise „Voi face să trecă pe dinaintea ta toată bunătaatea Mea“ ^o și a dezvăluit slava lui Dumnezeu. Înseamnă să faci lucruri bune ^o și să refuzi să faci lucruri rele. Iosif este un exemplu bun: „Cum pot face acest mare rău ^o și păcat împotriva lui Dumnezeu?.“ Este dragostea față de ceea ce este bine ^o și ura față de ceea ce este rău. Să faci bine pentru dragostea lui Dumnezeu ^o și pentru dragostea aceluia pe care îi iube^oți, să refuzi răul pentru că el ar putea răni inima cuiva. Bunătaatea pentru ca să fii respectat este un lucru – bunătaatea de dragul iubirii este altceva. David odată a venit la Ierusalim ^o și a spus: „A mai rămas cineva din casa lui Saul ca să-i arăt bunătaate din pricina lui Ionatan?“ ^o și ei l-au adus la el pe săracul Mefib^oet care era schilod de ambele picioare ^o și trăia în obscuritate. David l-a a^oezat la masă ^o și a avut grijă de el. Aceasta este bunătaatea: să faci bine din iubire.

Fidelitatea: Aceasta are de a face cu integritatea. Este un alt cuvânt pentru loialitate. Înseamnă să fii loial cuvântului tău: adevărat pentru responsabilitățile acceptate fie în afaceri, căsnicie sau eclezie. Proscris este gândul de a te eschiva sau de a te lepăda de datoriile tale, chiar dacă motivația este câteodată plauzibilă. Înseamnă să fii foarte atent asupra promisiunilor ^o și asupra relațiilor cu ceilalți. Aceasta înseamnă să fii gata să renunși la preferințele tale deosebite, la scrupulele tale, la opiniile tale cele mai puternice, dacă ele împiedică pe fratele sau sora ta sau îi face să păcătuiască. Înseamnă loialitate față de Adevăr, chiar dacă acesta înseamnă diminuarea drepturilor tale, o interferență cu progresul, riscându-ți reputația. El va trimite un discipol să îl apere de posibilitatea de a i se umple gura de gre^oelile celorlalți pe când el ar trebui să-^oși cântărească propriile gre^oeli. Cum oamenii se vor comporta cu loialitate în fața acestor tentații? – numai prin dragoste, iubire față de Dumnezeu, iubire a celorlalți copii ai lui Dumnezeu.

Blândețea: Un vorbitor odată a spus că pentru a fi blând trebuie să fii inconștient. Probabil că el a avut dreptate.

Umilința conștientă tinde să fie aranjată. Nu este ușor. Anumite virtuți pot fi practicate dar nu blândește. Așa cum omul a spus, este inconștientă. Facerea de bine face pe oameni să devină încrezuți. Cel mai bun sfat este să faci lucrarea ta pentru Hristos cu loialitate și să încerci să nu te gândești la tine însuși. Nu căuta ocazii pentru lucruri mărețe – s-ar putea să ațepți jumătate din viața ta. Fă lucrurile banale bine și cu loialitate. Să nu te supere că ele par banalități. Nu este nimic josnic în slujba Regelui. Scriitorii Noului Testament continuă în credința că forța conducătoare pentru lucrarea noastră de iubire este dragostea Mântuitorului. – înțeleasă și realizată. Ei spun: „Dragostea lui Hristos ne determină.“ Dacă noi credem cu adevărat nu vom fi așa de încrezuți. Noi vom deveni supuși.

Cumpătarea: Aceasta descrie, sau a ajuns să descrie un fel special de abținere: abținerea de la băuturile alcoolice. Problema este că natura absolută a abținerei poate fi nestăpânită. Adevărata semnificație a stăpânirii în acest pasaj este autocontrolul. Este un lucru greu de realizat dacă ești pus pe lucruri rele. Controlul din frică este un efort care este posibil să sfârșească printr-un eșec. Controlul pentru a fi respectat sau din grija de a nu fi descoperit este fragil. Uneori dacă circumstanțele se schimbă controlul poate fi abandonat. Când totul este zis și făcut, cel mai bun motiv pentru autocontrol este dragostea. Dacă avem grijă de comportamentul nostru, ceea ce înseamnă că folosim libertatea cu atenție, având în considerație frații și surorile, acesta este motivul suprem și cel mai probabil ca să reușească. Dragostea față de frații noștri, dragostea care dorește progresul lor, dragostea care caută salvarea lor – ce binecuvântare este ca să îți trăiești viața astfel ca nici o familie a lui Dumnezeu să nu fie neîndreptățită ci mai degrabă binecuvântată și încurajată, întărită și provocată la dragoste și lucruri bune. Discipolii mișcați de cumpătare și-au aruncat pintecele de la bocanci. Ei se plimbă circumspecți și ușor din pricina iubirii. Cumpătarea este triumful dragostei.

Rodul spiritului este dragostea – și dacă tu o poți primi acestea sunt: arome, conținut, culori: diferite și detectabile, dar toate sunt părți ale aceluiași fruct. Amintește-ți un lucru: fructul nu este magie. El nu apare peste noapte: creșterea este reală dar înceată. Protecția și cultivarea sunt vitale. Nereușite vor fi. Așteptarea și munca nu sunt mereu contradictorii. Să nu ne pierdem. Este după toate un rod al spiritului. Rodul este de Dumnezeu creat, nu de om.

PRINCIPIILE PROGRESULUI „DAR UNA FAC“

Progresul se dezvoltă fără să spună că este o parte integrantă din calitățile discipolului. Este o înaintare pe o cărare îngustă, fie ea și înceată, dar trebuie să fie o mișcare înainte. La urma urmelor noii născuți trebuie să crească și dacă ei nu cresc, noi o numim dezvoltare oprită. Fiecare discipol trebuie să fie preocupat de a avea un progres spiritual. Uneori progresul este imperceptibil dar nu este eșec. Magia este ceva, progresul sigur în modul de viață spiritual este altceva. Fiecare supărare, fiecare bucurie, fiecare înțelegere profundă a scopului lui Dumnezeu, fiecare tentajie înfruntată și învinsă trebuie să fie o piatră mai sigură pe care să călcăm în ascensiunea spirituală.

Trebuie să admitem că nu întotdeauna este așa. Uneori, în special când tentajia nu este învinsă, aptitudinile fizice și mentale par paralizate și voința este încătușată. Dar să cazii nu înseamnă să te predai. Dacă soldații abandonează lupta pentru că uneori ei sunt opriți, nici o bătălie nu ar fi câștigată. Din noua poziție ei iau provizii și fac planul pentru următoarea înaintare. Uneori înainte, alții înapoi, dar când soarele asfințește ei sunt mai departe de unde erau când a răsărit, fie avansul cât de mic. Tot așa este și cu viața de discipol. Acestea fiind acceptate, acest capitol se preocupă de unele din principiile care reglementează progresul, și primul principiu de luat în considerare este: *uită trecutul*.

Prima reacție posibilă este că trebuie să fii pregătit, și așa este. Nu o dată Biblia ne îndeamnă să *ne amintim trecutul*. Pe când oamenii lui Dumnezeu înfruntau o cale nestrăbătută anterior Moise a spus: „Adu-ți aminte de tot drumul pe care Domnul Dumnezeuul tău te-a condus.“ Amintirea trecutului poate fi benefică pentru că uneori generează speranță pentru viitor. Providența trecutului poate deveni providența viitorului. Confrunțați cu un râu care se revărsă ne putem aminti de traversarea Mării Roșii. Acela care a condus odată poate să ne conducă din nou. În Psalmul 42 David descrie cum sufletul său a fost descurajat. În timpul necazului el apelează la amintirea a ceea ce Dumnezeu a făcut. El spune: „Îmi amintesc din țara Iordanului, din Hermon și din muntele Mizear. Așa credința sa a fost susținută de amintirea trecutului.

Toate acestea sunt adevărate, dar în capitolul 3 al Epistolei către Filipeni, apostolul Pavel spune categoric chiar despre progres: „Dar una fac“ însemnând

să lase toate celelalte lucruri și să se concentreze pe singurul lucru care contează. „Uitând ce este în urma mea și aruncându-mă spre ce este înaintea” (versetul 13). Să ne oprim pentru un moment și să luăm încurajări de la marele apostol: un om care lupta din răsuputeri pentru progres. El ne spune că ce simțim noi a simțit și el. Căutarea, înaintarea, s-au oprit uneori dar întotdeauna cu speranță s-a aruncat spre înaintea către scop. Mesajul este că ce a fost adevărat pentru Pavel este adevărat și pentru noi și sfatul important este să uităm trecutul.

Credința prin foc

Să nu ne abatem de la subiect. Uitarea trecutului este o parte dar nu este totul. Partea pe care uitarea o ocupă în viețile noastre variază în funcție de circumstanțe. Poate nu este problema ta dar poate fi a alcuiva din altă parte. Gândește-te la situație. Sunt oameni care privesc în trecut și tânjesc după zilele inocenței, acele zile când noi nu știam nimic despre rău. Sunt unii care gândesc că zilele inocenței au fost cele mai sfinte și curate – dar este o iluzie.

Adevărata bunătațe trebuie căștigată în lupta cu acele forțe care, separat de Dumnezeu, ne-ar distruge. Soldașii nu sunt probași în colegiul militar ci pe câmpul de luptă. Credința devine mai puternică pe când trece prin foc. Uneori copiii sunt protejași excesiv, fiecare adversitate și încercare este ținută departe de ei; fiecare carte, ziar sau copil din anturajul lui este cenzurat. La urmă ei trebuie să înfrunte lumea, inocent într-o manieră rea: nepregătit ca să înfrunte lumea reală deoarece casa căldușă a grădinișei a fost prelungită artificial, ziua răului a fost amânată numai și experiența groaznică când vine este mai rea decât ar trebui să fie din cauza ignoranței omului care este încă un copil. Așa că uități vârsta inocenței. A fost valoroasă la timpul potrivit dar acum valorează puțin. „Când am fost copil am crezut că . . . Dar acum sunt bărbat și dau de-o parte lucrurile copilărești.”

Apoi gândește-te la aceasta: trecutul este ireparabil. Meditarea asupra lui nu schimbă nimic. Acel adevăr poate fi agonia vieții noastre dar este nesesizabilă. Să ne oprim puțin ca să spunem că dacă am făcut recent ceva neplăcut și prostesc, să reparăm fără întârziere, altfel acel lucru ne va bântui câte zile vom avea. Dacă am trântit ușa puternic să ne reparăm greșeala repede. Este un lucru groaznic am spus ultimul cuvânt cuiva pe care ar trebui să-l iubim și am spus-o cu înverșunare. Într-adevăr poate fi ultimul cuvânt.

Remușcare sau hotărâre

Aminteți-și că trecutul este ireparabil. Uneori oamenii se uită și continuă să gândească asupra trecutului cu dezamăgire: așa de mult am sperat, atât de puțin am realizat, timp irosit, ocazii pierdute. Ne-am împiedicat de propria noastră inocență sau de propria noastră încăpățănare. Dar ce-i făcut este făcut. Nu putem schimba trecutul. Remușcarea poate fi un blestem dacă inhibează voința să te străduiești plin de speranță și cu bărbăție. Trecutul este un obstacol care ne prădează hotărârea pentru azi sau mâine.

Cea mai bună cale să privești trecutul este să te întrebi dacă lucrurile care sunt în urmă vor afecta viitorul. Poate să pară cu susul în jos dar cuvintele nu întotdeauna spun ceea ce par să spună. Scriitorul își amintește o poveste spusă un timp în urmă de un vechi prieten despre un om care întotdeauna întârzia la oedinele de consiliu din compania sa. Preoedintele i-a scris reproându-i dar omul a răspuns a:a: „Recunosc că am întârziat înainte, dar în viitor totul va fi în trecut. Cred că veți fi de acord că am venit devreme în trecut.

Deci întrebarea este: sunt lucrurile din trecut încă înaintea ta? – lucruri care te-au detaat de viața ta la prima exaltare complexă de discipol. Lucrurile de care la început ai fost foarte precis mai sunt încă cu tine? Au fost ele restabilite? Stricteșea ta a dat loc toleranței? Lucrurile de care cândva erai bucuros să le pierzi, socotindu-le pierdute de-a binele, au fost restabilite în secret? Punșile pe care le-ai ars la început s-au strecurat înapoi pe furi și le-ai reconstruit? Nu lucruri rele, nu dăunătoare – dar lucruri care te-au făcut să întârzi, te-au oprit, ele însele nedefinite, dar care în contextul stării de discipol *contează*. Obiceiuri vechi, stări vechi, prieteni vechi, prestigii vechi, lucruri vechi în care tu cândva ai crezut. Noi trebuie să le înfruntăm pentru că Pavel a zis cândva: „Uitați lucrurile care sunt în urmă“ dar sunt situații în care trecutul nu poate fi uitat atâta vreme cât șinem de el și îl păstrăm în minte.

Trebuie să fim corecți – sunt unele lucruri care niciodată nu pot fi oterse din memorie. Noi nu putem să vrem să le uităm. Încearcă să uiți să te gândești la girafe. Nu – nu va merge, dar noi putem să vrem să nu ne gândim la lucruri cu mâhnire și morbid astfel ca să producă un calm jalnic de autoacuzare care să te oprească din programul evalviei. Să trăiești într-un spirit melancolic despre greșelile trecute este ca și cum ai face pe plac lucrurilor care ar trebui repudiate și uitate. Sunt oameni care străbat iar și iar calea păcatului și în acea călătorie găsesc satisfacție. O fantezie retrăită și plăcută. Să faci lumină din păcat este un lucru grozav dar să meditezi la el este un lucru rău.

Uită-te înainte! Continuă!

Dacă un om de bună credință se străduiește să uite păcatele trecute, el face ce Dumnezeu iertării a vrut ca el să facă. Dacă Dumnezeu uită păcatele care sunt iertate, de ce păcătoșul ar trebui să trăiască în remuocare? Amintește-ți că a fost o remuocare greșită care l-a stabilit pe Iuda în destinul groaznic pe care l-a avut. Uneori remuocarea paralizază strădania prezentă. Da, suntem vinivași, am vrut iertare, am căutat să ne schimbăm, am învățat lecția. Să lăsăm asta acolo cu Dumnezeu. Uitați trecutul păcătoș. Întoarce spatele anilor când lăcustele au mâncat. Întoarce fața spre scopurile stabilite.

În concluzie: amintește-ți că privitul în urmă cu tristeșe este o treabă anume pentru bărbatul și femeia fără speranță. Ei nu pot privi înainte pentru că nu au la ce să privească. Nu este nici o primăvară pentru cei fără de Dumnezeu fie ei chiar cizelași. Chemarea este să privești înainte și să continui a:a. Lasă-l pe Dumnezeu

să se ocupe de trecut. Să fii sigur că El s-a ocupat și se va ocupa. Poate că din trecutul tău este o anume pedeapsă pentru salvarea ta, dar dacă este, Dumnezeu se va ocupa de aceasta pentru binele nostru și niciodată pentru a ne face rău așa cum a făcut cu Iacob. Dacă este ceva din trecutul tău care te obsedează și nimic din aceste fraze nu te pot ajuta sau schimba, atunci lasă pe Dumnezeu să vină între tine și trecutul tău. Promisiunea Adevărului în Isus Hristos este că El este odihna pentru sufletele obosește și vindecarea pentru sufletele rănite. Într-un singur loc sunt adunate toate eșecurile, toate păcatele și toată rușinea și într-un act de ispășire ele sunt anulate și uitate. Să părăsim trecutul pentru că trecutul uitat este tăria realizată și progresul făcut.

Este adevărat că uitând trecutul este în mare măsură un lucru negativ. În capitolul următor ne vom uita la un lucru mai pozitiv în cauza progresului – învingerea obstacolelor.

PRINCIPIILE PROGRESULUI „SĂ DĂM LA O PARTE ORICE NE ÎNGREUNEAZĂ“

Uită-te din nou la cuvintele apostolului Pavel despre progres „Fraților, eu nu cred că l-am apucat încă; dar una fac: uitând ce este în urma mea,^oi aruncându-mă spre ce este înaintea, alerg spre țintă, pentru premiul chemării cere^oti a lui Dumnezeu, în Hristos Isus (Filipeni 3:13,14). În ultimul capitol noi am tratat problema uitării lucrurilor care au fost în trecut. Acum trebuie să medităm asupra problemei de a merge înainte ^oi de a continua să mergem înainte. Paradoxal, că un pas în acea direcție părăse^ote ideea alergatului în cursă ^oi ajunge într-o altă direcție – cre^oterea seminței.

Fiindu-i date condițiile propice, cre^oterea este un lucru natural ^oi divin. Noi nu putem să facem lucrurile să crescă prin decizie sau afirmare. Isus a spus: „Care dintre voi, chiar îngrijorându-se poate să adauge un cot la statura lui?“ Stabilizează condițiile cre^oterii ^oi cre^oterea se va produce din interior. Acum este un lucru de înțeles: una din condițiile importante pentru ca să avanseze cre^oterea este înlăturarea obstacolelor.

Învingerea obstacolelor

Gânde^ote-te la propria grădină: când nu are dăunători, buruieni ^oi boli, dându-i-se o alimentație corectă, cre^oterea este înfloritoare. Când cre^oterea stagnează ^oi plantele devin obosite ^oi se ve^otejesc este din totdeauna din cauze horticoale – fluturi, filoxeră ^oi volbură. Predica lui Isus confirmă acest lucru. În pilda semănătorului sâmbânța stearpă a fost a^oa din cauza unor probleme în cre^otere – sol stâncos, buruieni, păsări înfometate. Sâmbânța roditoare a crescut în sol bun fără obstacole. De aici rezultă un principiu important al progresului – învingerea obstacolelor. Dacă ne întoarcem la figura de stil cu care am început, alergarea în cursă, principiul este încă adevărat. „Să dăm la o parte orice piedică, ^oi păcatul care ne înfă^ooară a^oa de lesne, ^oi să alergăm cu stăruință în alergarea care ne stă înaintea“ (Evrei 12:1). Greutățile sunt piedici ^oi învâpătura scriitorului către evrei este că ei trebuie să fie învingători în cauza victoriei. Cât de des alergătorul a spus că el a avut un start bun ^oi a fost în poziție bună *dar* apoi a urmat ceva care l-a împiedicat să continue să fie înaintea până la final. Nimeni cu mintea clară nu ar alerga în bocanci cu pinte ^oi în palton, dar unele obstacole sunt pe departe mai puțin

evidente și subtile. Orice ar fi, pentru ca progresul să fie realizat ei trebuie să fie învingători. Odată cu mult timp în urmă ecleziile din Galatia s-au clătinnat și apostolul Pavel a diagnosticat necazul lor „Voi ați alergat bine; cine v-a tăiat calea ca să nu ascultați de adevăr?”

Dimensionează problema

Aminte-te-ți din nou Evrei 12:1: „Să dăm la o parte orice piedică.” Care sunt greutățile? Destul de ciudat, o greutate nu este o povară. O povară este o adversitate pe care noi trebuie s-o purtăm și nu putem să scăpăm de ea – pentru noi sau pentru altcineva. O greutate este o piedică care stânjenește progresul nostru spiritual de care noi putem să scăpăm, dacă vrem, dar dintr-o rațiune sau alta noi nu vrem. Nu ar fi corect să gândim că greutățile sunt întotdeauna forme ale adversității care într-o cursă lungă s-au dovedit a fi binecuvântări pentru că ele au efect purificator asupra sufletului.

Uneori greutățile nu pot fi recunoscute ca adversități pentru că ele sunt plăcute. Purificarea este trimisă de Dumnezeu, dar Dumnezeu nu trimite greutăți. Dumnezeu nu împiedică oamenii care vor să progreseze în pelerinajul lor către Regatul Său. O greutate este un impediment. El încetinește progresul, pune frâne, face ca drumul să meargă la deal, când de fapt el nu merge așa. Greutățile sunt rele când sunt în calea progresului. O încărcătură inutilă, bună de aruncat la gunoi, dar adesea reținută pentru că noi vrem ce-i mai bun din ambele lumi.

O examinare atentă a vieții unui discipol ar demasca lucrurile care trebuie să fie cunoscute și greutățile vin din ascunzătoarea gata să fie recunoscută și repudiată. Uneori obstacolele sunt făcute de noi înșine – o indulgență care ne dă o anume plăcere dar care are ca efect coborârea standardului nostru; anumite asocieri care ne răpesc entuziasmul pentru Adevăr, anumite deprinderi care ne fac să ne rușinăm dacă Adevărul ar fi cunoscut. Aceste forțe sunt alese de noi înșine, nu putem blama lucruri sau persoane pentru propria noastră încăpățănare. Pe de altă parte anumite obstacole sunt pe deplin circumstanțiale. Lucrarea unor discipoli: ei au fost impulsionați în ea când au fost tineri și nu au putut să scape de ea. Căsătoria unui discipol: a pornit bine dar s-a degradat în timp. Educația unui discipol: a fost greșită și a dezvoltat tendințe care îl împiedică sau îl trag în jos în căutarea căii drepte.

Uneori piedicile în sine sunt lucruri bune dar din cauză că sunt folosite greșit ele devin greutăți. Investite cu prea multă putere sau cu prea multă autoritate ele te opresc și buimăcesc. Banii nu sunt dăunători. Plăcerea nu este rea. Afacerea nu este păcătoasă. Prietenia nu este dăunătoare. Educația nu este o capcană. Totuși, toate acestea sunt motive pentru care eșuezi și se clatină pe drumul către împărăția lui Dumnezeu. Uneori binele este adversarul lui cel mai bine. Când omul a găsit perla de mare preț a trebuit să vândă celelalte perle *bune* ale sale ca s-o obțină pe cea mai bună. Într-un fel un lucru bun devine rău când ne reține de la ceva mai bun. Într-adevăr poate fi doar un singur lucru. Pare nedrept: o viață bună oprită de

un lucru. Necazul este că foarte adesea un singur lucru contează. Noi nu am tratat acest domeniu în această carte dar nu strică să ne amintim că o perspectivă bună poate fi distrusă printr-un impediment neînvinș.

Acționează conform concluziilor

Întrebarea este: Cum urmează să abordăm piedicile? Un lucru este sigur: amânarea poate fi o capcană. Amintiți-vă vorbele lui Pavel în Galateni: „Cine v-a tăiat calea să nu ascultați de adevăr?” (Galateni 5:7). Piedicile neînvinșe și dezvoltate pot conduce la o stare mai proastă. Sincer, să nu faci nimic înseamnă să faci cel mai rău. Pavel spune că este un lucru de făcut: după ce uiți trecutul să înșiți asupra viitorului. Mergi înainte. Cu alte cuvinte nu lăsa nimic să te tragă înapoi. Cu această hotărâre impedimentele trebuie să cedeze. Simplu spus, este necesar să acționăm ferm. Cârpeala sfârșește prin răsucire. Flirtul duce la frustrare. Nimic nu este ca o schimbare bine făcută. Oricât ar costa, evitați tentațiile. Mergi acasă pe calea cea lungă dacă este necesar. Spune nu, nu mai. Renunță la indulgență Pune capăt asocierilor. Abandonați aventura. „Fac acest lucru.” Păi fă-l. În genunchi să înaintați rugându-vă. În picioare să înaintați acționând, numai adevărații discipoli îți a crede și a încerca nu sunt contradictorii: ele sunt complementare.

Acționează imediat

Trebuie să recunoaștem că piedicile circumstanțiale sunt mult mai dificile. Ele apar dar nimic nu poate fi făcut – ce nu poate fi tratat trebuie îndurat. Dar sunt discipoli care vor mărturisi că atunci când totul părea fără speranță, speranța a reînnoit. Când viitorul a fost fără perspectivă o ușă s-a deschis. Când sufletul a fost descurajat, alinarea a venit. și obstacolul a fost înlăturat. Chiar dacă circumstanțele par că nu pot fi modificate este un lucru bun ca să nu accepți inevitabilitatea. Acționează oricât de improbabil îți se pare.

Gândește-te la Zacheu din Luca 19. A fost un om copleșit de obstacole. El a fost într-o profesie unde era ușor de păcătuț. El avea o reputație proastă, deci nu era nimic care să-i facă cinste. Era bogat. În plus era scund de statură. Într-o zi Regele a venit la Ierihon care era un obstacol. El a vrut să-l vadă pe rabin și nu a putut. Unii oameni l-ar fi putut sfătui să renunțe la dorința sa și să consulte un specialist care să-i facă pe oamenii scuzi înalți. Dar nevoia lui Zacheu era stringentă. Probabil că el auzise că acest bărbat din Nazaret era capabil să așternă pacea pe spiritele neliniștite, să dea o nouă speranță celor părăsiți. El trebuia să acționeze acolo și atunci.

Bietul Zacheu era în zelul în care tu trebuie să fii atunci când ești învins de greutăți. Un lucru a făcut – s-a suit în copac. A fost un act de credință. Să nu greșim – aceasta a fost partea lui Zacheu pe calea progresului. Observați partea lui Dumnezeu: „Zachee, dă-te jos degrabă, căci astăzi trebuie să rămân în casa ta.” În progresul spiritual există o parte a omului și o parte a lui Dumnezeu.

Dumnezeu, pentru că El este Tatăl nostru, nu ne va părăsi. Dar a^oa cum partea lui Dumnezeu este vitală, a^oa este ^oi cea a omului. ^aovăiala este moarte curată. Fă ceea ce trebuie făcut în credință. Probabil mai mulți oameni ratează ce este mai bun ^oi coboară spre ce este mai prost prin amânarea a ceea ce este de făcut decât prin alte mijloace. O mică frază în povestea lui Zacheu spune a^oa: „De aceea a alergat.“ Când înregistrarea cu viețile discipolilor va fi dezvăluită ^oi acei notați acolo care au făcut progrese pe calea vieții, ea va arăta că la acel moment crucial când marea era la faza de flux, ei *au alergat* ^oi au făcut ceea ce trebuia făcut. Ei au înaintat dând la o parte obstacolele. Ei au alergat în cursă lăsând la o parte greutatea.

Omul care prima dată a spus „Să dăm la o parte orice ne îngreunează“ a spus ^oi „Astăzi dacă auziți glasul Lui, nu vă împietriți inimile.“ Aminte^ote-ți acesta – nu este numai o atenționare, este ^oi a veste minunată pentru posibilitatea imediată. Dacă auzi vocea Lui ^oi Îl ascuți, progresul va veni.

ÎNCHINAREA „UN SPIRIT DREPT“

Cât de u^or este să faci o gre^oeală chiar ^oi într-o frază. Când frazele de deschidere ale acestui capitol erau gândite ele aveau să stabilească mai departe ideia că închinarea este realizată pe două niveluri: extern ^oi spiritual. S-ar putea presupune că ceva extern nu este spiritual. Aceasta ar fi fost o gre^oeală. Formele exterioare de închinare sunt importante, valide ^oi spirituale, dar numai dacă sunt contrapartide ale spiritului interior de închinare la care vom ajunge curând.

Când discipolii sunt smeriți în exterior, ei trebuie să fie pentru că în primul rând ei sunt smeriți în interior. Când discipolii apleacă capul într-o vizibilă închinare este pentru că în primul rând ei s-au supus lui Dumnezeu în momentele lini^otite ale vieții lor. Închinarea externă este spirituală când este rezultatul stării spirituale interne. Este rezultatul celeilalte. Trebuie să recunoa^otem că procesul funcționează pe altă cale. Uneori forma externă a închinării va induce în participanți un spirit smerit. Uneori chiar natura adunării va provoca în inimile acelora care au venit o atitudine demnă de onoare. Cât de des s-a întâmplat că noi am venit cu spiritele tulburate ^oi cu inimile impulsionate gre^oit ^oi am plecat calmi ^oi mulțumiți? Ne-am aplecat capetele noastre într-o teamă smerită ^oi filială, ne-am confesat nevoile noastre ^oi am mulțumit lui Dumnezeu ^oi ne-am nchinat lui în spirit ^oi adevăr? S-a întâmplat că spiritul adunării ne-a atins ^oi ne-a adus odihna ^oi vindecarea.

Observați cât de important este să ne străduim pentru calitatea cea mai înaltă din faptele noastre interne ^oi externe care țin de închinare. Poate fi un lucru umilitor să trebuiască să mărturise^oti dar este adevărat că lucrurile exterioare pot afecta spiritul interior a^oa de mult. Uneori suntem la mila infinezimalului. Lucrurile triviale ne deranjează. Ce pare să ajute pe unul, împiedică pe altul. Anumite forme de muzică evocă sentimente de onoare în unul ^oi în altul întârzie să apară.

Evident, este o problemă pur subiectivă. Noi toți avem imnuri favorite ^oi uneori gândim că imnurile trebuie să fie aprobate în cer pentru că ni se potrivesc nouă bine. Într-o oarecare măsură preferințele noastre sunt condiționate de educația noastră. Din nou copilul este tatăl altui om. Lucrurile cu care am fost nvățați să ne placă când am fost tineri rămân pentru restul vieții. De aceea noi trebuie să fim răbdători cu alegerile celorlalți oameni. Trebuie să fim toleranți cu aceia care nu

au avut avantajul de a fi crescut în atmosfera Adevărului.

Experiența religioasă și formele externe

Sentimentele despre închinare, în expresia externă, variază în funcție de experiența religioasă anterioară a persoanei. De exemplu noi nu ne uităm la camerele de adunare ca la temple pentru că ne amintim că Dumnezeu nu mai este venerat în temple construite cu mâinile. Dar unii discipoli nu pot scăpa de sentimentul că locul unde Dumnezeu este venerat trebuie să fie într-o oarecare măsură un loc sfânt. Lor le place să simtă atmosfera de venerație. Ei gândesc că dacă spiritul urmează să fie liniștit, liniștea va ajuta. Este adevărat că Dumnezeu poate fi venerat în piețe, dar este un alt stil de închinare într-un sanctuar. Acolo credințorii vin să arate respectul lor în prezența celui mai înalt Dumnezeu, se așteaptă ca piața să fie exclusivă. Așa că noi trebuie să fim toleranți cu sentimentele celorlalți despre respect. Noi nu putem să formulăm legea asupra detaliilor pentru că nu este nici o lege. Toate lucrurile urmează să fie făcute decent și în ordine și să ne străduim. Din timp în timp noi aprobăm hotărâri chemând la un respect mai mare. Noi spunem: mai puțină vorbă, mai multă liniște. Nu este nimic nou. În adunarea scriitorului ele erau luate în 1910.

Incorect, poate scriitorul îndrăznește să obțină avantaje de la cititorii săi și le spune despre propriile preferințe. El dorește ca în serviciile noastre religioase să cântăm psalmuri cu regularitate. Nu numai parafrazări. Ci psalmurile așa cum sunt pe pergamentele Vechiului Testament. El vrea ca cineva să pună cuvintele pe un fel de muzică corespunzător și să ne învețe și apoi să cântăm psalmii în gloria lui Dumnezeu. Dar el este înclinat să recunoască că această dorință are poate de a face cu educația sa.

Anumiți comentatori accentuează că înțelesul esențial al ideii de venerare în Biblie este acela de prostăpie. Gândul fundamental că aplicându-te până la pământ și ieșind afară cu spatele, este o recunoaștere umilă a supremației absolute a lui Dumnezeu. Este facerea de plecăciuni în prezența tronului. Ideia silentei oamenilor la o atitudine de respect în înțelegerea superiorității totale a lui Dumnezeu: o atitudine ce recunoaște că Dumnezeu este foarte suficient pentru nevoile omului; acel om, separat de Dumnezeu, este cu totul incomplet, neîmplinit și risipit; nevoile omului urmează să fie găsite în leacul și mărinișia marelui Dumnezeu din ceruri; oamenii depind de Dumnezeu. Omul este supusul, Dumnezeu este Regele.

Această înțelegere produce o atitudine de închinare. În sensul cel mai adevărat prin acest mod cântecul devine sacru. Rugăciunea este în cel mai adevărat înțeles ridicarea inimii și minții la cer. Din cauza conștienței rugăciunii credințorii pot arunca poverile lor pe Domnul. Ei cred în puterea care să împlinească fiecare nevoie. Atenția lor către cuvântul lui Dumnezeu, datorată spiritului închinării este respectuoasă, înfocată și supusă. Respectul este un lucru sfânt. Dumnezeu spune că El va fi sanctificat de cei care trag lângă El. Deși pare fără sens, fără spiritul venerării născut în inimă și îndemnând mintea la o stare de frică respectuoasă.

Fără aceasta cântecul nu va vedea prin acoperi°. Trebuie să °tim că este posibil să cântăm un cântec umil °i în interior să fim a°a de mândri ca un fazan. A°adar, cu ce venerație trebuie să ținem aproape ca să ne închinăm! °i noi trebuie să fim plini de venerație dacă o neglijăm.

Motivul este foarte important

Gânde°te-te la Leviți 10 °i la cei doi bărbați care au oferit un foc străin Domnului. Regulile vechii economii au dispărut. Dar principiile rămân. Motivul este întotdeauna încercarea mijloacelor. Noi putem să cântăm cântecul °i să spunem rugăciunea dar Dumnezeu se uită la inima noastră. Cei ce trag aproape °i stau în prezența sa trebuie să se închine în spirit °i adevăr. În spirit – adică să nu fie numai externă, trebuie să fie însoțită de un spirit interior supus °i respectuos. În adevăr –trebuie să fie bazată pe o recunoa°tere umilă a ceea ce Dumnezeu a revelat, nu pe ce omul a inventat. Aceia care vin în spirit °i în adevăr ar trebui să fie aceia care l-au întronat pe Dumnezeu ca Regele lor °i sunt gata să se intereseze cu respect despre dorința Lui, astfel ca ea să devină dorința lor. Doi bărbați, fie din neglijență sau din comoditate au ignorat asta °i focul fals a devenit un foc devastator.

Aceasta arată că motivul este vital °i este un element care face închinarea adevărată sau falsă. Este un lucru solemn să fii aproape de Dumnezeu într-un loc cu serviciu smerit °i care trebuie să ne umple de venerație, dar noi nu avem nici un drept să spunem că din cauză că responsabilitatea este a°a de solemnă noi nu vom veni. Aceasta este cea mai mare prostie dintre toate.

Amin!

În Apocalipsă capitolul 19 este o viziune a faptului măreț de a te închina. Cuvintele sunt inspirate °i inspiratoare. O profeție a laudei. Marea mulțime strigă „Aleluia“ °i apoi este un măreț „Amin.“ Amin la voința Lui °i laudă numelui său. În acest caz lauda s-a auzit °i a°a a fost °i Amin. Am putea noi să facem un model pentru venerarea noastră? Să spunem „Amin“ cu vocea °i cu inima care pune pecetea pe adevărata închinare. Rugăciunile sunt adevărata venerare dacă am învățat să spunem Amin în viețile noastre °i modul nostru de trai este un armonios Aleluia cu lauda Domnului.

În lumina celor anterioare scriitorul trebuie să-°i recunoască o îngrijorare. El se întreabă despre permisiunea pe care cerul ne-o oferă privind diferența dintre ceea ce spunem °i cântăm în rugăciunea noastră °i ceea ce facem în practică. Se poate argumenta că noi cântăm aspirațiile dar întotdeauna este o diferență între aspirație °i realizare. Este adevărat, dar uneori diferența dintre ce cântăm °i spunem °i ce facem este îngrijorătoare. Gânde°te-te la aceasta:

„O, fie ca aceste pagini cere°ti să fie
Încântarea mea dragă pentru totdeauna
°i noi frumuseți pot încă să văd
°i o lumină crescândă.“

Dacă noi cântăm a^oa, adevărata închinare cere ca noi să căutăm să o facem adevărată în viața noastră de zi cu zi reflectând la cuvântul lui Dumnezeu cu regularitate.

„O, folose^ote-mă Doamne, folose^ote-mă chiar pe mine
A^oa cum tu ofile^oti, ^oi unde ^oi când
Până ce fața ta binecuvântată eu o văd
Odihna ta, bucuria ta, slava ta împarte-o.“

Dacă noi cântăm aceasta, adevărata închinare cere ca noi să ne străduim, să dăm prioritate maximă slujirii Adevărului. Aceasta este disciplina închinării. Respectul ne sile^ote să facem ce spunem.

Scriitorul nu judecă pe nimeni. El este prea con^otient de propriile slăbiciuni ca să facă acest lucru. El ^oi aminte^ote că de multe ori de-a lungul anilor el s-a rugat cu o rugăciune într-o formă sau alta care spunea lui Dumnezeu că lumea este un loc blestemat, plin de corupție, asediat din toate părțile ^oi asaltat; că noi suntem în pericol ^oi fără bucurie până la venirea regatului ^oi după aceea a mers într-o casă confortabilă, într-o ma^oină spațioasă ^oi confortabilă ca să-^oi exercite profesia care judecată după anumite standarde era profitabilă ^oi izbutea să trăiască destul de fericit în această lume blestemată ^oi în care descoperă o fărâșă de bucurie din ea într-un mod sau altul.

Aceasta ne învață, sau ar trebui să ne învețe, că rugăciunea sinceră este cu adevărat un fel de disciplină ^oi chiar încercarea de a fi sinceri ne face să ne străduim să trăim conform cu lucrurile pe care le cântăm ^oi le spunem în locurile sfinte. Pe de altă parte ne învață să nu spunem lucruri extravagante dacă nu intenționăm să le facem. Important este că niciodată să nu depreciem spiritul închinării prin cuvinte goale ^oi ritualuri găunoase.

În capitolul următor vom încerca să ne uităm mai îndeaproape la închinarea din viața zilnică a discipolului.

ÎNCHINAREA „ÎN SLAVA LUI DUMNEZEU TATĂL“

Acest capitol este interesat de închinarea din experiența zilnică a discipolului. Să începem nivelul cel mai înalt pornind de la bază. Presupunem că se pune întrebarea: care este scopul real al închinării? Un răspuns corect ar fi să te rogi, să-l cinstești pe Dumnezeu. Aceasta definiție ridică o altă întrebare și anume: cum este realizată în viața de zi cu zi a discipolului? Gândește-te la Psalmul 96:8,9: „Dați Domnului sloava cuvenită numelui Său . . . închinați-vă înaintea Domnului în splendoarea sfântă.“ Sau la Apocalipsa 14:7: „Temeți-vă de ceasul judecării Lui și dați-I slavă, căci a venit ceasul judecării Lui; și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor.“ În ambele citate este o echivalență între a ridica în slavă pe Dumnezeu și a te ruga la El.

Ca să înțelegem acest aspect al închinării noi trebuie să urmărim ideia să-I dăm slavă lui Dumnezeu. Noi trebuie să găsim aceasta extrem de fundamental. În Isaia 43 profetul spune că omul a fost făcut ca să-l slavească pe Dumnezeu: „pe toți cei chemați cu Numele Meu și pe care I-am creat spre slava mea; pe care I-am întocmit și I-am alcătuit“ (versetul 7). Este adevărat căci cuvintele au fost spuse în primul rând poporului lui Israel, dar amintește-ți că într-un anume sens Israelul este reprezentativ. Dumnezeu arată printr-o națiune ceea ce în cele din urmă va face pentru toate națiunile. „Prin tine toate familiile pământului sunt binecuvântate“ a fost promisiunea către Avraam. Poporul ales din Vechiul Testament, în principal evreu, devine poporul ales care înglobează toate națiunile din Noul Testament. Astfel este un început bun – *omul a fost creat ca să-L slăvească pe Dumnezeu.*

Pe oricare cale pleci din Isaia 43 mai devreme sau mai târziu te vei confrunta cu un principiu important, că omul a fost creat ca să-l slăvească pe Dumnezeu. Gândește-te la Daniel 5 și Belșarțar chefuind cu bărbății și femeile. Profetul dă judecata lui Dumnezeu asupra regelui și el ar fi putut să-l acuze de tot felul de păcate, dar el a mers la miezul problemei, la lucrul fundamental: „N-ai slăvit pe Dumnezeul în mâna căruia este suflarea ta și care are toate căile tale“ (versetul 23). Gândește-te la Fapte 12 și regele Irod. Când el se ridică în slăvi judecata divină a căzut pe el rapid. „Îndată l-a lovit un înger al Domnului pentru că nu dăduse slavă lui Dumnezeu.“ Să părăsim regii și să venim la oamenii obișnuiți. Ei sunt adunați laolaltă în Romani 3. La o concluzie de portret în mărime naturală a

omului păcătos Pavel spune: „Pentru cei ce au păcătuțit și n-au ajuns la slava lui Dumnezeu.“

Exemplele de succes sunt apreciate în același mod. În Romani 4 este relevat despre Avraam că el „nu s-a îndoit de făgăduința lui Dumnezeu prin necredință, ci întărit prin credință a dat slavă lui Dumnezeu.“ Chiar însuși Isus Hristos cel fără de păcat printre cei păcătoși este apreciat prin această măsurătoare. În Filipeni 2 Pavel descriind slăvirea lui Isus spune: „orice limbă să mărturisească spre slava lui Dumnezeu Tatăl că Isus Hristos este Domn (versetul 11). Apoi, revenind la Apocalipsa 14 și la ziua umilimbei, îngerul merge mai departe cu ultima oansă a omului: Evanghelia cea veșnică. El spune cu voce tare: „Temeși-vă de Dumnezeu și dați slavă, căci a venit ceasul judecării Lui“ (versetul 7). Acest principiu mareș continuă să reiasă într-o formă sau alta din întreaga Biblie: omul a fost creat să-L slavească pe Dumnezeu. Întrebarea este, ce înseamnă aceasta în practică?

Creștia glorifică pe Dumnezeu

Biblia vorbește despre lucrurile create care slăvesc pe Dumnezeu. „Cerurile spun slava lui Dumnezeu și întinderea lor vestește lucrarea mâinilor Lui“ (Psalm 19). „Lăudași pe Domnul de jos de pe pământ, balauri de mare și adâncuri toate; foc și grindină, zăpadă și ceață, vânturi năpraznice, cari împliniși poruncile ui, munși și dealuri toate, pomi roditori și cedri toși, fiare și vite toate, târătoare și păsari înaripate . . . să laude numele Domnului . . . mareșia Lui este mai presus de pământ și de ceruri (Psalmul 148). Așa cântăm noi uneori:

„Unde noi ne întoarcem gloria ta strălucește
și toate lucrurile luminoase și drepte sunt ale Tale.“

Când Isus, uitându-se la flori, s-a referit la gloria lui Solomon, el compara gloria regelui cu gloria lui Dumnezeu. Cum declară lucrurile create gloria lui Dumnezeu? Când ele răspund legilor pe care Dumnezeu le-a pus pe ele și în interiorul lor. Când ele sunt ascultătoare la proiectul Lui; adică, atunci când ele sunt ceea ce Dumnezeu a intenționat ca ele să fie ele slăvesc pe Creatorul Lor. Fiecare lălea are o lege a lălelei și când ea înflorește în toată frumuseșea sa, ea împlinește legea lălelei – fiind ceea ce Dumnezeu a intenționat să fie, ea glorifică pe Dumnezeu. Așa cu fiecare vultur este o lege a vulturului și când el planează în ceruri cu aripile sale, el face ceea ce Dumnezeu a intenționat ca el să facă și se comportă cum Dumnezeu a intenționat – în propria sa lege, el slăvește pe Dumnezeu. Prin aceste exemple noi am ajuns la om.

Legea omului

Omul nu este un animal. Într-o privință el nu are preeminență asupra animalelor prin faptul că este muritor, dar el nu este animal. Conștiința ta își va spune: uită-te la un cal legat la plug și ești înveselit. Calul face ceea ce Dumnezeu a avut de gând ca el să facă și tu simți că este bine. Uită-te la un om legat la un plug și tu vei

fi imediat rușinat. Omul nu a fost făcut ca să fie așa și tu simți că nu este bine. Uită-te la un porc bălăcindu-se în noroi. Nu ești tulburat. Poate nu-ți place mirosul dar spiritul nu este supărat. Dar vezi un om așa și tu îți imediat că el este decăzut. Tu îți în inima ta că nu este bine. Oamenii nu sunt animale și când ei sunt animalici noi spunem că este anormal.

Gândul Creatorului pentru om este cuvântul Lui. El spune că omul a fost făcut după chipul lui Dumnezeu. Puterile care fac omul ca să fie unic au fost date lui ca să fie capabil să-l slăvească pe Dumnezeu. Aceste puteri, capacitatea de a iubi, de a crede, de a evalua și de răspunde, care îl plasează pe om în vârful creștii, îi permit să fie fidel propriei sale legi. Asupra lalelei, legea lalelei. Asupra vulturului, legea vulturului. Asupra omului, legea omului. Când oamenii răspund la legea omului ei fac ceea ce este firesc din ceruri și devin asemănători lui Dumnezeu. Aceasta a fost problema la început – omul a fost confruntat cu două posibilități: fie să devină ca zeii cunoscând binele și răul, sau să-l asculte pe Dumnezeu și să devină ca Dumnezeu.

Acum omenirea a fost văzută în perfecțiunea sa numai o singură dată – în Omul din Nazaret. El a fost împlinirea a ceea ce Dumnezeu a vrut să spună prin: „Să facem omul în propria noastră imagine.“ Când noi ne uităm la omul cu cămașa fără cusături noi ne uităm la omul prototip. Când Pilat a spus: „Uitați-vă la Om“ el nu știa cât adevăr spunea. Acesta era omul supus în întregime voinei lui Dumnezeu care și-a dedicat viața oamenilor pentru salvarea lor; un om care a întins măsura cerurilor peste lucrurile pământești. El a pipăit și s-a bucurat de lucrurile de fiecare zi și s-a uitat prin ele către cele spirituale. Păsările: el a spus că Dumnezeu le hrănește. Florile: el a spus că Dumnezeu le-a creat. Pâinea: el a spus că există o pâine care dă viață întotdeauna. Apa: beți această apă, el a spus, și nu veți mai avea sete vreodată. Păstorul pe coasta de deal: el a spus că Dumnezeu este marele păstor și el nu va avea odihnă până când turma nu va fi adunată. El a făcut aceste lucruri și noi vedem în el legea omului împlinită și realizată. Astfel el a slăvit pe Dumnezeu și făcând ce el a venerat în lucrarea zilnică a vieții.

În lucrurile obișnuite ale vieții

Un lucru solemn este chemarea ca să te închini infinit ezimalelor de fiecare zi. Fie că noi folosim aceste puteri unice ca să-l slăvim pe Dumnezeu sau puterile nu sunt folosite la adevărata valoare (sunt prostituate). Prostituația este când puterile extraordinare ale omului sunt folosite în scopuri josnice. Aici este întrebarea solemnă – cum a fost ieri? A fost o zi a scopurilor mărețe când chiar lucrurile obișnuite ale vieții: minte, inima, sufletul, au fost într-o recunoaștere bucurătoare a puterii și scopului lui Dumnezeu? Nu a fost nici o oră din zi când să te gândești la prezența Sa și să-ți producă un sentiment de rușine? Puterile naturii umane folosite cu credință ca să-L slăvească pe Dumnezeu. Apoi a fost o zi de închinare.

Psalmul 96 ne spune aceleși lucruri într-un mod diferit. Este un psalm despre glorificarea lui Dumnezeu și apoi în versetul 9 sunt cuvintele: „Închinați-vă înaintea

Domnului în splendoarea sfântă“ mai multă dovadă, dacă ar mai fi fost necesară, că gloriificarea și închinarea reprezintă acealal lucru.

Închinarea și sfinșenia le-am tratat cu atenșie deja în acesta carte, astfel că noi trebuie să acordăm atenșia noastră acum acestui cuvânt neobișnuit frumuseșea. Noi am văzut că frumuseșea lumii create și minunea nenumăratelor ei forme este un act de elogiul și închinare Lui, cel care a făcut toate acestea și le-a conceput. Un poet a descris odată acestea: frumuseșea delicată a unui trandafir, frumuseșea parfumată a caprifoiului, frumuseșea robustă a calului, frumuseșea strălucitoare a păstrăvului, frumuseșea sclipitoare a stelelor și planetelor, toate acestea îl glorifică pe Dumnezeu care le-a făcut și le-a conceput.

Psalmistul spune că există o altă frumuseșe care dă glorie lui Dumnezeu și îi dă închinare – frumuseșea sfinșeniei. Intenșia esenșială a cuvântului folosit aici este că frumuseșea este interioară. Isaia folosește cuvântul frumuseșe când în capitolul 61 al profeșiei sale el spune că Dumnezeu va da celor întristași frumuseșe în loc de cenușă. Această frumuseșe este exterioară, pe care să o porși ca pe o coroană sau ghirlandă.

Frumuseșea sfinșeniei

Numai această frumuseșe, frumuseșea sfinșeniei, expresia închinării, este ceva care vine din interior. Este în centrul inimii plină de teamă respectuoasă, căutând să descopere voia lui Dumnezeu și să patrundă cu o bucurie umilă, o viașă care tremură la cuvântul Lui și răspunde la porunca Sa; mersul pe calea întâlnirii lui Dumnezeu, oricere ar fi ea, precum oile mulșumite de pășunea pe care păstorul a ales-o; o viașă în sfinșenie care dezvăluie frumuseșea ce îl glorifică pe Dumnezeu.

Fraza din Psalmul 29:2 este o altă probă că închinarea este realizată prin slăvirea lui Dumnezeu: „Dași Domnului slava Numelui Său, adorași-L pe Domnul în slendoarea sfântă.“ Dacă noi căutăm să dăm Domnului slavă în exercișii zilnic al vieșii în credinșă, noi ne vom închina astfel Dumnezeului cel mareș în experienșă zilnică a vieșii de discipol.

Psalmul 115 relevă un principiu important – că oamenii devin precum Dumnezeul la care ei se închină – fals sau adevărat. Sfârșitul adevăratei închinări este asemănarea cu Dumnezeu. Principiul este la baza cuvântului important din Noul Testament. „Noi vom fi ca El.“ Un singur lucru este esenșial: ca închinarea să fie fidelă.

FACEREA BINELUI

Toți discipolii recunosc că facerea binelui este o parte esențială a disciplinei lui Hristos. Pasajul care vine în minte cel mai ușor este Galateni 6:9: „Să nu obosim în facerea binelui; căci la vremea potrivită vom secera, dacă nu vom cădea de oboseală.“ Contextul este unul agricol, subliniind că ceea ce omul recoltează este ce a semănat multiplicat de mai multe ori. Seamănă păcatul cărnii și vei culege stricăciune, seamănă spirit și vei culege viața veșnică.

În pasajul din Galateni valoarea recoltatului este măsura calității semănăturii. Pentru ca recolta să fie bună facerea binelui nu este un lucru de nimic. Viața eternă nu până nește din forțe temporare, cu jumătate de inimă caldure și încete. Perspectiva de viață lungă a discipolului este reglată într-o anumită măsură de participarea la lucrare. În ziua secerii fiecărui lucrător îi va trebui mila lui Dumnezeu, dar cu toate acestea semănătorii sunt așteptați să fie insistenți, credincioși și harnici. Semănatul este un act de credință. Este făcut cu speranță, cu încrederea că Dumnezeu își va face partea Sa dând sporul și făcând recolta.

Un seceriș imbelugat

Iacov spune că soțul a așteptat pentru roadele bogate ale pământului și este răbdător. Noi nu trebuie să dăm o interpretare prea îngustă asupra acestui aspect. Deși străduința nu este personală noi nu trebuie să privim secerișul ca o ocazie de a câștiga o mare răsplătă pentru noi înșine. Sfinții vor fi răsplătiți cu viața eternă – un dar binecuvântat de la Dumnezeu, dar secerișul este mai amplu decât destinul fiecărui ins.

Să sperăm că secerișul nu este egoist. Este o binecuvântare multiplicată pentru toți. Este majorată cu dragostea lui Dumnezeu pentru oamenii în nevoi. Este realizarea scopului Divin, să facă omul și să se manifeste printre ei și prin ei – bărbați și femei care să coopereze și să-l dezvăluie pe Dumnezeu, harul lui Dumnezeu care să depășească în splendoare lumea. Acesta este secerișul. De subliniat este faptul că deoarece secerișul este plin de dragoste și înpelegere, așa este și facerea binelui sau ar trebui să fie.

Cuvintele traduse „facerea binelui“ în Galateni 6:9 sunt interesante. W.E. Vine spune că denotă ceva intrisec, bun, cinstit, frumos. Înseamnă să faci lucruri onorabile și nobile, lucruri corecte din punct de vedere etic. Are în ea ideia de

bine adaptat circumstanțelor sau scopurilor.

Natura facerii binelui

Ea reiește bine din Tit 2:14: „El s-a dat pe sine însuși pentru noi ca să ne răscumpere din orice fărădelege și să-și curățească un popor care să fie al Lui, plin de râvnă pentru *lucrări bune*.” Noi am început capitolul zicând că va fi o unanimitate asupra naturii binefacerii.

Este de înțeles. Cuvântul este exprimat dar nu este definit și astfel discipolii sunt îndreptățiți să-și folosească judecata. Scriitorului i se pare evident că cea mai bună lucrare pe care orice discipol poate s-a facă este să aducă Evanghelia sufletelor pierdute. Aceasta depășește orice altă binefacere. Pavel a spus că el era dator grecilor. Înseamnă că el se considera ca fiind dator oricărui om care era fără salvare. Binefacerea este să faci ce este onorabil și nu este nimic mai bun ca onorabil să te achiți de datorii. Să ai acea oportunitate și s-a neglijezi sau s-o respingi cu dispreț înseamnă să fii dator într-un mod dezonorabil.

Să revenim la aspectul din Galateni, sămânța pusă într-un pământ ce pare mort într-o zi întunecoasă fără nici un semn de viață, trudind și așteptând cu răbdare o splendoare de smarald. Peisajul este lipsit de vegetație, vântul bate, cerul este apăsător și trândavul este acasă. Acesta este o comportare bună în cea mai bună definiție a cuvântului. Este bună în mod intrinsec, corectă și frumoasă. „Cât de frumoase sunt picioarele acelor care aduc vești bune.” Este bine adaptată circumstanțelor. Unde este o nevoie urgentă trebuie să fie și un remediu urgent. El poate fi chiar cu jertfă. Ei care seamănă în lacrimi vor secera în bucurie. Amintiți-vă cerul plumburiu, pământul sterp, aratul neatrăgător, sămânța inertă – aceste sunt chiar elementele secerii. Fără ele nu ar fi roade de aur.

Facerea binelui și lucrările de îndurare

Este consemnat despre Stăpânul discipolului că el a umblat pe calea binefacerii și că mulți care caută să trăiască viața în credință sunt convinși că se cuvine ca ei să urmeze exemplul lui. Înseamnă că pe lângă predicarea Evangheliei, ei se simt obligați să se angajeze în lucrări de binefacere, să-și ajute pe cei nevoiași și să arate compasiune celor năpăstuiți.

Această concepție de facere a binelui nu este fără fundament. Odată Regele a fost interogat de un judecător despre câștigarea vieții eterne (chiar același seceriș la care se referă scrisoarea către Galateni) și discuția dezvoltată în relatarea unui om care a acționat către celălalt cu compasiune iubitoare din cauza nevoii sale. Isus a concluzionat spunând judecătorului „Du-te și fă-ți tu la fel.” Această însemnare este în Luca 10, povestea bunului Samatitean. El ne învață în mare măsură despre binefacere, în mod special dacă nu ne aduce nici un beneficiu, dar poate costa bani, necazuri și inconveniente. Apoi urmează – aproapele meu este omul care arată îndurare în nevoia mea. Dar și că aproapele meu este următorul pe care îl întâlnesc și care este în nevoie și de a cărui nevoie sunt miocat cu

compasiune. Pe deasupra, el nu încetează să fie aproapele meu numai pentru că el este un străin sau nu împărtășește convingerile mele sau credința mea. Într-adevăr el trebuie să fie de două ori mai mult aproapele meu dacă nevoia lui este neluată în seamă de alții.

Detaliile povestirii lui Isus spusă ca să sublinieze că facerea binelui înseamnă să mergi mai departe decât standardele convenționale ale utilității. O întrebare politicoasă urmată de o plecare rapidă nu înseamnă ce Isus a spus prin „Fă la fel.“ Astfel, încercând să dăm o definiție perfect corectă, aproapele meu este cineva într-o nevoie adevărată și specială dacă, în nevoie fiind, el este neajutorat. Datorită naturii anchetei judecătorului despre câștigarea vieții veșnice, problema nu poate fi privită ca periferică. Nu este ceva peste care să treci neglijent, nici ceva care să fie judecat rațional, precum este uneori. Trebuie continuat, nu amânat. Următoarea întrebare practică este – în ce mod și cu ce metode?

Un pasaj din versetele de la începutul capitolului 6 din Matei ne dă instrucțiuni clare despre cum ar trebui să facem faptele bune. Pot fi rezumate prin cuvintele: „Să nu ție mâna stângă ce face dreapta.“ Înseamnă că noi când facem faptele bune nu trebuie să le facem ostentativ ci pe cât posibil ele trebuie făcute în liniște și în secret. Eficient cu orice preț, cu iubire prin toate mijloacele posibile dar pe cât posibil nesupărător. Înseamnă că faptele bune sunt făcute de unul singur sau cu altcineva dar nu în gloată.

Motivul este totul

Experiența scriitorului tinde să-l convingă că lucrul în doi este cel mai bun. Sunt anumite circumstanțe când faptele bune trebuie făcute de unul singur dar în general două suflete adunate în același fapt de servire iubitoare de obicei aduce binecuvântare. În acesta problemă motivul este totul. Isus a spus: „Când faci milostenie, nu suna cu trâmbița înaintea ta.“ Se referea la modul cum fariseii o făceau. Isus a spus că acesta nu-I place lui Dumnezeu. Nu se armonizează cu scopul Său. El are de a face cu lucruri facute discret.

Lucrurile care îl încântă pe Dumnezeu sunt lucrurile făcute în secret pentru oameni, dându-i, rugându-te și plin de abnegație. Nevoia de discreție nu trebuie să ne oprească de la fapte bune sau de la a fi benevoitori, ci să ne arate nouă cum să le facem corect. Ar fi o falsă valoare a cuvintelor Domnului să spunem că deoarece noi nu putem să facem lucrurile bune în discreție absolută noi nu le vom face deloc. Bunul Samaritean nu poate să respecte discreția absolută în ceea ce el face, dar ce schimbare de situație ar fi fost dacă pentru acea rabiune el ar fi părăsit omul în anș.

Deci oricare ar fi motivul de a nu face fapte, fă-le fără ca cineva să afle de ele. Este mai bine să-și asumi riscul și să acționezi cu dragoste. Să nu ție mâna pentru că cel în nevoie este un străin. Niciodată în Noul Testament acest lucru nu este oferit ca motiv pentru a ne reține de la bunătate. Este într-adevăr o sugestie că cei în nevoi pot fi mișcați de compasiunea noastră.

Învăpătura despre faptele bune la acest stadiu este că, date fiind măsurile de pază bună i adevăratul motiv, este în mod cert o parte o parte a viep̄ii de discipol adevărat angajarea în lucrări de milostenie către cei în nevoie. Nu cu invidie ci cu bucurie, nu în teorie ci în fapt, nu pentru supraaprecierea propriei persoane, ci din iubire. De altfel, nu prin neglijarea altor lucruri importante din Adevăr – ci prin acordarea de mai mult timp din cel pe care noi îl folosim pentru propriile activităp̄i.

Pericolul în facerea binelui

Observă pericolul subliniat în scrisoarea către Galateni. Nu este contaminare, nici distrugere, nici diminuarea resurselor. Este plictiseală i oboseală. Plictiseala nu este oboseală. Nu este apărare împotriva oboselii dar plictiselii trebuie să-i rezistăm. Oboseala ne face să ne odihnim i să fim din nou în formă. Plictiseala este să-i pierzi inima i speranța. Înseamnă să oftezi în loc să câni, să încetezi să crezi în strălucirea de smarald, să te relaxezi prin pesimism.

Prin plictiseală lama ascuită devine tocită. Fep̄ele luminoase sunt umbrite. Fiecare discipol să ină luminoasă viziunea seceriului i să fie dinainte înarmat împotriva asaltului plictiselii i scăderii în credină. Deci, noi vom secera dacă nu slabim în credină.

UNITATEA

Una din cele mai interesante exprimări despre unitate este în Efeseni 4:3: „^{și} căutând să păstrați unirea Duhului în legătura păcii.” Se întâlnește într-un pasaj care are de a face cu viața practică de discipol. Lucruri ca mersul în demnitate, comportamentul blajin și răbdător, să fim cu răbdare unul față de altul în dragoste și dându-ne silința să păstrăm unirea Duhului în legătura păcii. Într-o carte despre viața discipolului omisia ei poate fi vrednică de dispreț. Evident, nu este ceva întâmplător sau accidental. Nici că ar fi obiectivul celor pușini care pot avea o dispoziție specială către liniștirea minții. După versetele 7 și 13 este o treabă a tuturor. Fiecare din noi este implicat „până vom atinge unitatea credinței”.

Unitatea duhului

Primul lucru este să fim siguri de ce apostolul Pavel a vrut să spună prin unitatea Duhului în legătura păcii. Poate fi argumentat că unitatea Duhului înseamnă simplu unitatea spirituală. Unitatea spirituală este foarte valoroasă, înțeleasă corect, dar în acest caz cuvintele par să dezvăluie ceva foarte precis despre natura unității. Ce s-a intenționat prin cuvântul Duh în versetul 3? Observați că urmează apte manifestări ale unității – un trup, un spirit, o speranță, un Domn, o credință, un botez, un Dumnezeu și un Tată. Pare clar căci cuvântul Spirit aici înseamnă Sfântul Duh și nu doar o dispoziție spirituală. Pare rațional să concluzionăm că înțelesul din versetul 4 înseamnă și înțelesul din versetul 3 și că Pavel spune că apostolii trebuie să-și dea silința să țină unitatea Duhului Sfânt în legătura păcii.

Ce a vrut el să spună prin unitatea Duhului Sfânt? Aproape cert, el s-a referit la unitatea creată din supunerea la revelația Duhului Sfânt. În timp ce și când discipolii acceptă fără rezervă învâpătura lui Mesia, profeți și apostoli, ei sunt făcuți una în credință și în practică. Observați că discipolii nu sunt rugați să creeze unitatea, ei sunt rugați să o păstreze. Este deja creată prin supunerea la învâpătura Duhului Sfânt. Unitatea nu poate fi creată prin aranjamente sau prin construirea unei organizații. Pentru discipoli aranjamentele și organizațiile sunt importante ca mijloace să se supună și să-și mărturisească acordul, dar unitatea nu este creată printr-o organizație., este creată prin revelarea Adevărului, prin Duhul Sfânt.

Membrii împreună

Dacă ar fi trebuit o proba, cuvintele de la sfârșitul de la Efeseni 12 sunt puternice. Oamenii pe care Pavel îi roagă să mențină unitatea credinței sunt cetățenii care au devenit în părtașie împreună cu sfinții și membrii în casa lui Dumnezeu, fiind construită pe temelii apostolicilor și profetilor, Isus Hristos fiind principala piatră de temelie. Pe scurt, toți cei ce sunt întru Hristos sunt uniți în unitate spirituală.

Pentru că acei Efeseni crezuseră în Adevăr ei au fost parte dintr-un singur trup și în unitate cu toți ceilalți care au crezut același mesaj al salvării. Din această cauză ei au fost îndemnați să păstreze unitatea și ei aveau să o facă cu sârguință. Nu era o sarcină de nimic. Ei erau gârziile care să protejeze unica credință; santinelele peste unitatea credințioșilor. Pavel a folosit către Romani niște cuvinte tari ca să întărească solemnitatea lucrării. „Fiți cu luare aminte asupra celor ce fac diviziuni . . . și îndepărtați-va căci astfel de lucruri nu slujesc lui Hristos, Domnul nostru, ci pântecelei lui și prin vorbiri dulci și amăgitoare ei înșeală inimile celor lesne încrezători“ (16:18). Incisive aceste cuvinte tăioase așază o mare valoare pe unitatea spirituală și întăresc rugămintea din Efeseni 4 să-și dea silința să o păstreze.

Scriitorului i se pare că sunt două feluri de unitate. Prima ar putea fi numită unitatea identității absolute: situația unde fiecare parte este exact ca cealaltă; o cuprindere născută din uniformitatea precisă. Pietricelele pe plajă ar putea fi un exemplu din această categorie, ori firele de nisip din găletușă a copilului de pe plajă, o monotonie a asemănării perfecte, un amalgam de monotonie.

Unii s-ar putea să vrea să argumenteze că a o uniformitate nu este reală, că nu se poate crea identitate dintr-o repetare neschimbătoare. Poate fi ceva în această argumentare: poate este o diferență între unitate și simpla agregare. Dar trebuie să lăsam purității să argumenteze acesta și să trecem la al doilea fel de unitate.

Noi o numim unitatea originalității – cuplarea într-un tot a lucrurilor diferite și separate, o armonizare a forțelor care la început sunt dispartate, o unitate care este varită. Aceasta este unitatea trupului lui Hristos, unitatea Spiritului. Gâdește-te la figura de stil pe care apostolul Pavel o folosește să ne învețe acest adevăr – membrele și membrii organismului uman: separate și totuși având o cauză, diferiți și totuși existând pentru un scop, distincți și totuși cu un interes identic. Piciorul nu este ochi, mâna nu este ureche. Pavel spune că sunt multe membre dar un singur corp, și el insistă că Dumnezeu ar dori să-l conduci în acest mod.

Să înșelegem corect. Unitatea spiritului nu este o uniformitate absolută dar este o armonizare de forțe separate aduse împreună pentru un scop comun și în realizarea acestui scop s-au facut una.

Afinitatea tatălui și fiului

Ioan 17 și marele om care s-a rugat în camera de sus poate să ne învețe despre unitatea care trebuie să existe între discipoli. Versetul 11 arată că Isus s-a rugat la

Tatăl Său pentru discipoli spunând: „Ca ei să fie una cum și noi suntem una“ și din nou în versetul 22, „Ca ei să fie una așa cum noi suntem una.“ Dacă noi putem să înțelegem unitatea care există între Tatăl și Fiul, noi știm ceva despre unitatea care trebuie să existe între discipoli.

A respecta cu smerenie lucrarea Fiului și viața sa condusă de Dumnezeu, este evident că cei doi erau uniți la cel mai înalt nivel, ei au avut aceeași dorință și au vrut aceleași lucruri. Eforturile Tatălui și Fiului au fost unite în scop și direcție și în obiectivul final și fundamental. Voința Tatălui a fost voința Fiului; dorința Tatălui a fost dorința Fiului; destinația Tatălui a fost destinația Fiului. Acesta nu este unitatea uniformității exacte. Tatăl este tată și Fiul este fiu – persoanele sunt una dar distincte. Afinitatea nu deteriorează identitatea. Numai unitatea este perfectă – una în scop, direcție și destinație.

Observă cuvintele cruciale în acest capitol care fixează bazele fundamentale ale unității dintre aceia pentru care el se roagă: „și mă rog nu numai pentru ei, ci și pentru cei care vor crede în Mine prin cuvântul lor, ca toți să fie una“ (versetele 20,21). Unitatea este creată pentru că ei cred în Fiul prin mărturia apostolilor. Cuvântul Sfântului Duh este esențial în învățătura apostolică. Deci unitatea care rezultă este unitatea Spiritului.

Observă că apostolul Pavel în pasajul către Efeseni îndeamnă discipolii să țină unitatea spiritului în *legătura păcii*. Acest cuvânt „legătura” înseamnă acel ce leagă împreună și autorizează părțile distincte să lucreze pentru binele comun. Este pacea înțelegerii, pacea stagnării. Este pacea apatiei sau pacea care vine dintr-un apetit satisfăcut.

Dar aceasta nu este pacea care vine din unitate. Ea este armonia forțelor opuse sau controlul lucrurilor care până în prezent au fost fără concordanță. Adevărata pace se ridică din condițiile unde cele foarte opuse au fost cândva posibile. Așa că Pavel spune: „Pacea lui Hristos, la care ați fost chemați într-un singur trup să stăpânească în inimile voastre; și să fiți recunoscători.“ (Coloseni 3:15). Pacea să stăpânească – acesta este, ea aduce la supunere toate lucrurile turbulente și divergente și face armonie. Pavel spune că unde această pace domină și controlează, unitatea este păzită și păstrată.

O responsabilitate solemnă

Nici un adevărat discipol nu poate să neglijeze porunca de a păzi unitatea în credință. Trupul lui Hristos nu este să fie tratat ca un cadavru – bun pentru abator. Capul corpului este Domnul cel viu, primul născut din morți, bogat într-o glorie strălucitoare. Nu este lucru ușor să desparți ce este unificat în el. El este un cap dar niciodată un indiciu în Noul Testament că este mai mult decât un corp. Toți acei care în acel trup au unitatea spirituală – barierele naționale nu o pot interzice și distanța nu îi poate dăuna. Este construită pe o fundație ridicată de Dumnezeu, nu de om, lucruri care sunt chiar în centrul credinței noastre.

Să ne amintim recunoscători ce ele sunt: lucrarea cu credință a cuvântului,

astfel că noi nu vom conduce și vom predica prin propria noastră inteligență și înțelepciune, ci prin puterea și înțelepciunea cuvântului lui Dumnezeu – prima și ultima sursă de autoritate; proclamarea cu credință a adevărului despre Regatul lui Dumnezeu și valorile aceluia Regat despre care noi suntem îndemnați să le manifestăm aceluia din jurul nostru; legile vieții spirituale și convingerilor care ne învață cum să trăim evlavios într-o lume neevlavioasă, preoția miloasă a lui Hristos și dreptul de acces la marele Dumnezeu din ceruri prin rugăciune și comuniune prin calea unui mediator; puterile și forțele fraților și surorilor, ajutorul, vindecarea și încurajarea tuturor aceluia în nevoi. Datorită slăvirii lui Hristos noi nu avem nevoie de un alt cap: popă, vicar sau sinod. Rămânerea cu fermitate pe lucrurile fundamentale și exersarea lucrurilor principale, este ceea ce leagă credința în unitatea spiritului.

În Efeseni 4:4 apostolul Pavel face o declarație categorică – scurtă și fără greșeală. „Este un trup.“ Hristos este capul la acel trup. Dacă ar fi două trupuri unul din ele ar fi fără cap. Capul nu poate fi împărțit. Existau dezbinări în Corint și aceasta a fost cauza supărării apostolului Pavel. Nu este sigur că ce a cauzat durerea apostolului ar fi cauzat durere și Domnului apostolului.

Cu riscul de a-l plictisi pe cititor este necesar să accentuăm încă o dată un lucru: discipolul trebuie să se străduiască cu seriozitate să păstreze unitatea spiritului. Apostolul a spus-o categoric. Nu e lucru ușor să aprobi dezbinarea. Un cap care nu este împărțit la un corp care este împărțit, apare să fie o contradicție groaznică. Noul Testament nu face nici o prevedere pentru o asemenea posibilitate. Ce lucru splendid ar fi dacă fără profanarea nici unei părți a adevărului și fără diminuarea nici unui aspect al lucrurilor importante, barierele pot fi înlăturate și rănii vindecați, astfel când capul vine corpul său dezbinat să fie întreg.

EXERCIPIUL ZILNIC

Dacă exercițiu este cuvântul corect, cititorul trebuie să judece. Noi ne-am jucat cu acțiunea, practica și experiența dar în cele din urmă ne-am stabilit la exercițiu. În orice caz intenția este să transmit ideea de săvârșire a vieții de discipol în treburile de rutină ale vieții zilnice. Ocazional sunt lucruri vulcanice și strălucitoare, dar acestea sunt în mod excepțional. În general viața de discipol este practică în lucrurile obișnuite ale existenței zilnice. Valoarea vieții de discipol poate fi superlativă dar este realizată cel mai mult pe tărâmul banalului. A fost deja accentuat în această lucrare că dacă discipolii așteaptă pentru lucruri excepționale ca să dovedească valoarea lor, ei ar putea să descopere că oportunitatea vine prea târziu pentru ei ca să obțină lucrul cel mai bun. Esența vieții în credință este ca să faci lucrul următor bucurându-te și cu credință nepăsându-ți de cât de obișnuit el pare. Așadar aceasta este ceea ce noi vrem să spunem prin exercițiu: practica obișnuită și normală a principiilor Domnului în lucrurile obișnuite ale vieții de zi cu zi.

Este destul de obișnuit pentru oameni să-și măsoare traiul lor în săptămâni. Ei spun că a fost o săptămână bună sau o săptămână proastă. Există un precedent Biblic pentru aceasta. Dumnezeu a petrecut o săptămână creind lumea și apoi s-a odihnit. Când discipolii s-au întâlnit în ziua Domnului ei s-au rugat pentru ajutor și binecuvântare pe drumurile lor de până la următoarea zi a Domnului. Regularitatea serviciului eclezial este măsurată săptămânal în majoritatea cazurilor. Slujba de duminică, școala Biblică, întâlnirile tinerilor se produc săptămânal. Toate acestea sunt scrise ca să subliniem că adesea este folositor să măsurăm valoarea vieții noastre de discipol prin evaluări săptămânale asupra felului cum au mers lucrurile. Din cele 168 de ore ale săptămânii, unele sunt petrecute în exercitarea profesiei sau a slujbei; unele acasă; unele în serviciul ecleziei și unele în timpul liber. Câte ore îți petreci în fiecare domeniu de activitate este reglementat de circumstanțele vieții fiecăruia. Chestiunea este să remarcăm că fiecare aspect al vieții săptămânale este și un test al vieții noastre de discipol.

Casă, dulce casă?

Cum să ne comportăm acasă, cum să acționăm la serviciu, cum să servim eclezia și cum să ne relaxăm în timpul liber, toate sunt în legătură cu principiile de credință ale Domnului. Nici o activitate nu ne permite să trăim incognito. Oricât

de diverse sunt activitățile, noi suntem aceiași indivizi. Omul care se închină Duminică poate fi în circumstanțe diferite luni, dar în fond el este același. El descoperă că ce este uor la eclezie nu este uor în piață. Cititorul trebuie să fie răbdător cu această declarație a evidentului dar el este prezentat ca să accentuăm că uneori oamenii sunt tentați să schimbe modul lor de viață când schimbă locul și haina. S-a întâmplat că cei sfinți în eclezie să fie mai degrabă nesfinți acasă. În casă oamenii nu au nici o nevoie să afișeze performanța. Nu este nici un apel la mistificare. Precum sunt, așa se comportă. Este o veche zicală că tu trebuie să trăiești cu oamenii ca să-i cunoști. Acolo unde oamenii trăiesc, constrângerea este slăbită. Aparența exterioară este relaxată. Adevărul solemn este că atunci când noi nu suntem la prezentare realitatea despre noi este arătată mai sigur. Aceasta este baza vechii zicale.

Este greu de recunoscut, dar dacă viața de discipol euează acasă este improbabil să fie la superlativ în altă parte. Dintre toate testele poate că cel de acasă este cel mai dur. Dar el lucrează în ambele moduri: poate fi sever dar are posibilități minunate într-o dezvoltare corectă. Scriitorul își amintește cazul unui tânăr care a venit la Adevăr dintr-o familie de necredințioși. Într-o zi mama sa i-a spus: „Eu nu știu multe despre religia ta cea nouă, dar știu că trăiești mult mai liniștit acum.

Casa este o creșă pentru serviciul divin din eclezie. „Să se deprindă să fie evlavioși întâi față de cei din casa lor“ este instrucțiunea dată de marele apostol (1 Timotei 5:4). Astfel exercițiul din casă a adevăratei vieți de discipol va căuta bunele maniere, răbdare iubitoare, avertizare fără provocare și tărie, fără causticitate. Casa este un loc de protecție și siguranță, de bucurie și părtășie. Prea curând vechea casă va dispărea și oamenii care au făcut-o vor dispărea. Păstrează o bine acum ca amintirea ei să fie plăcută.

Discipolul la lucru

Două din cele mai remarcabile rațiuni de a lucra la slujbă și la profesie sunt religioase: „Să faci în totul cinste învățurii lui Dumnezeu, Mântuitorul nostru“ (Tit 2:10), și „să aibă să dea celui lipsit“ (Efeseni 4:28). Deci este o rațiune pentru care lucrul la serviciu face parte din viața spirituală. Toți discipolii vor ști că chemarea lor religioasă trebuie să aibă o influență puternică asupra calității competenței profesionale și a serviciului. Înainte de toate munca pe care ei o fac este făcută de slujitori ai lui Hristos nu numai ca să-i facem pe plac efului și pentru a avansa în funcție: „Slujiți-le nu numai când sunteți sub ochii lor, ca și cum ați vrea să plăceți oamenilor, ci ca niște robi ai lui Hristos, care fac din inimă voia lui Dumnezeu“ (Efeseni 6:6). Acesta ar trebui să nu respecte legea în mod grosolan, meschin lucru. Un discipol trebuie să fie capabil să-și facă treaba în lumina cercetării atente a lui Dumnezeu și să simtă că a făcut cel mai bun lucru pe care abilitățile sale îl permit. Aceasta aproape că merge fără ca să spui că principiile vieții de discipol nu vor permite slujitorilor lui Hristos să urce scara fără să le pese

de efectul asupra altora. Pentru că ambiția bărbatului sau femeii lui Hristos niciodată nu poate fi neîndurătoare. Înseamnă că ei pierd spiritual prin acesta nici dacă ei pot câștiga. În toate lucrurile care au de a face cu munca pentru existență principiul susținerii adevărului trebuie să fie suprem. Dacă cititorul se întreabă ce poate acesta să însemne să se gândească la relația dintre lucrători și angajatori. Prea adesea apare că metodele acceptate în negociere sunt să răsucești adevărul sau să îl deformezi sau chiar să suprimi părți din el astfel ca avantajul să fie câștigat ori partea opusă să fie înfrântă. Adevărul este invizibil. Nu poți să-l susții într-un loc și să scapi de el în altul. Uneori un bărbat sau femeie prin influența bună a lor pot opri corupția; prin judecata sănătoasă purificată pot opri alunecarea; prin curajul lor pot opri răul. Forțe excepționale lucrând în folosul binelui în condiții obișnuite – discipolul la lucru.

În mod ideal cauza lui Hristos are prioritatea cea mai înaltă în viața discipolului și cauza lui Hristos este realizată în lucrarea ecleziei. Dar în practică serviciul în eclezie trebuie să se înghesuie pentru timp cu alte activități care cer atenția discipolului ocupat în lumea agitată. Ca să fim corecți sunt anumite circumstanțe unde cerințele de acasă sau de servicii trebuie să preceadă cerințelor ecleziei. De fapt o parte din spiritul vieții de discipol este să ai înțelepciunea de a evalua corect unde adevăratele priorități trebuie să stea. Trebuie să avem o grijă deosebită să asigurăm ca cerințele de acasă, de la serviciu și din timpul liber să nu răpească ecleziei sprijinul și serviciul de care eclezia are nevoie și fiind eclezia lui Hristos le merită. Spiritul care l-a îndemnat pe Isus să se cruțe pe sine la Cezareea (Matei 16:22) este în oricare dintre noi să ne îndemne să facem același lucru când circumstanțele sunt nefavorabile și altele par mult mai atractive.

Vocea spune, lasă pe altul să facă lucrarea, să poarte povara și să-și ia responsabilitatea. Mult mai des decât nu, este o oaptă, dar ea uneori are efect și prioritățile se încurcă. Lucrul de care să ne aducem aminte este că se întâmplă nu în probleme de principii importante unde oamenii trebuie să stea în picioare și să fie numărați – atunci Adevărul este primul. Se întâmplă în lucrurile de zi cu zi ale vieții ecleziale unde principiile nu par să fie implicate și unde nici un pericol pentru Adevăr nu se distinge.

Cerințe conflictuale

Toate aceste paragrafe expuse sunt să îndemne discipolii să fie atenți la lista de priorități și la valoarea pe care ei trebuie s-o dea fiecărie cauze. Printre cei patruzeci și cinci de ani de experiență scriitorul a ajuns la o concluzie, corectă sau greșită, că sunt trei factori importanți care afectează sprijinul și serviciul în eclezie: 1) serviciul și profesia; 2) casele și familiile; 3) izolarea geografică. Propunerea asupra acestui lucru poate fi făcută simplu: să examinăm cu atenție motivele și rațiunile când ca discipolii ai lui Hristos decidem asupra priorității celei mai mari într-o anumite circumstanță la un timp dat. Deoarece circumstanțele diferă, poate fi un exercițiu zilnic sau săptămânal.

Timpul liber este o parte din viața discipolului. Să negăm aceasta înseamnă să nu aduci cauzei un serviciu real. Truda fără încetare, fără odihnă și recuperare, în cele din urmă aduce lucrurile care dăunează cauzei cel mai mult: plictiseala și inutilitatea. Natura umană cere o dezvoltare echilibrată. Să dezvoltăm prea mult o parte din ea în detrimentul celeilalte poate produce în cele din urmă o deteriorare a personalității. Ca să o spunem deschis, omului îi trebuie refacere ca să se păstreze bine și întreg. Este un dar divin că omul trebuie să se odihnească și să aibă timp liber. Sabatul a fost făcut pentru om. Doctorul știe că uneori exercițiul și jocul sunt mai bune decât pastilele lui roz. Să ai capricii adesea este mai bine decât să te necăjești. Râsul este mai bun decât irosirea timpului.

Viața de discipol este preocupată de dezvoltarea cea mai înaltă a acelor care sunt chemați și pentru acest obiectiv lor le trebuie relaxare. Nu sunt reguli asupra timpului liber dar sunt principii care ne învață să alegem binele de rău, cel mai bun dintre cel mai rău. Nici o relaxare care caută să ajute o parte din natura noastră în timp ce dăunează altei părți nu poate fi înțeleaptă. Nici un timp liber care făcându-ne nouă plăcere dăunează altcuiva nu poate fi corect. Nici o distracție care, presupunând că ne satisface, degradează pe acei care o realizează nu poate fi acceptată. Jocul nu trebuie să fie distructiv, unde este posibil el trebuie să fie întotdeauna recreativ.

Distracția și respectul

Să nu ne așteptăm că orice formă de plăcere ne face spiritual mai buni dar nu trebuie să ne facă mai răi. Nu se poate spune că orice fel de joc ne va aprofunda respectul nostru pentru cuvântul lui Dumnezeu dar se poate spune că nici nu trebuie să-l diminueze. Biblia nu ne spune despre crichet și crachet, despre Bach sau Britten, despre muzică pop, despre pictură sau olărit ca forme de distracție. Dar ne poate spune despre puritate, fidelitate și integritate și de aceste lucruri viața de discipol este preocupată în fiecare zi. Deci nici un timp liber nu este corect dacă ne oprește de la a fi acolo unde Dumnezeu vrea ca noi să fim sau dacă ne conduce unde Dumnezeu nu vrea ca să mergem. Scriitorul își aduce aminte că a auzit de la un om în Hristos despre o situație când el a fost într-un loc anume și cineva i-a spus: „Sunt surprins să te văd aici. Am crezut că tu ești Cristadelfian.“ Discipolul i-a spus scriitorului că acesta a fost ca un cântat de cocoș.

Nici o zi nu trece ca să fie ferită de principiile stăpânului chemării înalte. Viața de discipol nu este un lucru mic. Ea afectează orice din aria sa. Nu sunt vacanțe, refugii sau zile de scutire. Neglijența noastră nu ușurează responsabilitatea; ea ar putea s-o intensifice.

De aceea să ai grijă mare asupra îndeplinirii. Fă-ți o autointerogare săptămânală. De la ultima Duminică principiile de chemare ale stăpânului au dat formă, au ghidat, au reglat exercițiul existenței? Sau în lumea ocupată și agitată ele s-au scufundat sau poate chiar au fost uitate? A fost timp de rugăciune, citit, adunare cu sfinții? În ziua Domnului, ziua de odihnă, ar trebui să fie timp să faci o evaluare.

DOBÂNDIREA ÎNPELEPCIUNII

În această carte de la început s-a presupus că discipolul este elev iar Domnul întotdeauna este învățător. Manualul este Biblia și metoda de instruire este variată și diversificată. Ea furnizează ore de clasă sau studiu individual. Pentru un elev este o onoare să-și urmeze discipolul. Nu este nici o constrângere cu excepția constrângerii iubirii și loialității. În această învățătură principiul progresului este simplu. Succesul vine la cei ce lucrează asiduu și cu sârguință. Sărăcia spirituală este rezultatul neglijenței și târăgării.

Când apare o răcire a entuziasmului, foarte adesea este precedată de o foame în ascultarea cuvântului lui Dumnezeu. Când este o lipsă de bucurie, adesea ea apare din neglijența în citirea zilnică a Bibliei. Când focul arde mai puțin este pentru că discipolul nu a aplicat el însuși cuvântul vieții. Fiecare discipol credincios este că învățătura din cuvântul lui Dumnezeu este o parte vitală a progresului și dezvoltării. Aminteți-și cuvântul marelui împuțnic: „Duceți-vă să faceți ucenici din toate neamurile, botezându-i . . . și învățați-i să păzească tot ce v-am poruncit“ (Matei 28:19-20). Unde este învățătura trebuie să fie și cei gata să învețe. Această parte sună ca o vagă generalitate. Numai în spiritul vieții de discipol poate suna ca ceva foarte central. Numai ascultând zilnic vocea împărătească a Stăpânului, discipolii vor învăța cu adevărat.

Scopul studiului Biblic poate fi bine definit ca să dezvolte și să crească cunoașterea și înțelegerea Cuvântului lui Dumnezeu. Cunoașterea este un lucru vital. După apostolul Petru eșecul liderilor evrei a fost atribuit faptului că ei erau vinovați de ignoranță. (Fapte 3:17). Acuzația lui Isus către judecători a fost că ei luaseră cheia cunoașterii. Apostolul Pavel a mărturisit că el a avut încredere în discipoli la Roma pentru că ei erau „plini de bunătate, plini de orice fel de cunoștință“ (Romani 15:14) ca și cum unul putea fi urmat de un altul. Isaia spune de Mesia că spiritul lui Dumnezeu „îl va face pe el din înțelegerea rapidă în frica Domnului“ (Isaia 11:3). Ce este adevărat la stăpân trebuie educat la discipoli. Sfatul înțeleptului din Proverbe 4 este bun: „Dobândește înțelepciunea și cu tot ce ai dobândește priceerea.“

Adevăratul capăt al cunoașterii

Apostolul Pavel are niște lucruri interesante de spus despre cunoaștere în 1

Corinteni. Discursul în această parte a scrisorii este despre lucrurile oferite idolilor – ceva despre care noi am putea simți că putem să adoptăm un aer de detașare. Dar lucru de remarcat este că ei aveau cunoaștință în eclezia din Corint. Pavel spune „Noi toți avem cunoaștință.” La unii a fost parțială la alții a fost avansată. Amintește-ți despre ce a fost cunoașterea: realizarea inutilității idolilor pe de o parte și unicitatea și supremația lui Dumnezeu pe de altă parte. Apostolul spune în versetul 7: „Dar nu toți au cunoaștința aceasta.”

În această investigație noi trebuie să ne interesăm de aceia ale căror cunoaștințe sunt avansate, nu de cei slabi ale căror cunoaștințe sunt parțiale. Observați cum aceeași cunoaștere printre cei avansați a avut efecte diferite. Pe unii cunoașterea i-a făcut superiori și fiind superiori ei au fost nepăsători și indiferenți dacă libertatea lor ar putea deveni un obstacol pentru frații mai slabi. La alții, și a fost printre ei, a avut un efect de provocare a compasiunii pentru frații mai slabi și dând creștere unei bunăvoințe iubitoare care să limiteze libertatea lor de teamă că aceasta ar putea răni fratele care era slab.

Cele două efecte diferite în a avea această cunoaștință sunt descrise de Pavel așa: în una eclezia este îngâmfată și în alta eclezia este construită. El spune: cunoaștința îngâmfă pe când dragostea zidește. Lucrul de observat este că nu natura învățurii este cea care dă diferitele rezultate; cunoașterea a fost aceeași, ea a îngâmfat sau a zidit. A fost spiritul, motivul și scopul celor care au învățat și care a condiționat dacă a fost cu folos sau cu pagubă.

Aceasta ne învață ceva ce noi deja știm: căci cunoașterea aduce responsabilități peste responsabilități, fără răspuns, nedreptăți – nouă și fraților noștri. Ne arată că în definiția finală adevărata cunoaștere a lui Dumnezeu este mai mult decât un exercițiu intelectual. Este cert că, dar mai mult, pentru că este posibil pentru învățură să fie asimilată de un om care din punct de vedere intelectual nu a ajuns încă la el în mod voluntar. Așa cum un vorbitor ar spune-o din punct de vedere clinic: impactul este cerebral dat nu cardiac. El a mers mai departe să explice că sunt oameni ale căror minți sunt precum conductorii electrici atâta timp cât învățura este implicată – aceasta însemnând că ei sunt gata să se încarce electric să ducă încărcătura de la fază la nul cât mai repede posibil dar nimic în interior nu este atins sau afectat. Un scriitor a descris-o ca pe o rază de soare care trece printr-un bloc de gheață și nu îl topește.

Adevărul este căci cunoașterea lui Dumnezeu trebuie să fie asimilată de întreaga ființă a omului. Ea trebuie să locuiască în centrul spiritual locul unde mintea, emoția și voința se întâlnesc. Mintea este luminată, emoția este stărnită iar voința este energizată. Cu unii din Corint aceasta s-a întâmplat, cu alții nu. Este atunci când cunoașterea lui Dumnezeu atinge spiritul omului și comunică viață și creștere. În nișele sufletului adevărul poate fi dinamic sau ruinos. Adevărata înțelegere intenționează să conducă la motive curate și cel mai curat motiv nu este să impresionezi oamenii cu superioritatea intelectuală în cunoașterea scripturilor ci ca să fie plăcut lui Dumnezeu. Astfel discipolii trebuie să aibă grijă să învețe

înþelesul acestei declaraþii „cuno^otinþa îngâmfă, dragostea zide^ote.

Discipolii cu arsură la inimă

Relatarea întâlnirii pe drumul spre Emaus este o revelaþie a^oa cum Luca spune în capitoul 24. Doi discipoli mergând acasă, mergând agale spre casă pentru că nu aveau motiv să se grăbească. Vieþile lor sunt deodată triste, speranþele sunt vagi, credinþa lor este la timpul trecut. Ei au spus „El *a fost* atotputernic în fapte ^oî în cuvânt înaintea lui Dumnezeu ^oî a oamenilor.“ Isus care călătorea incognito a diagnosticat necazul lor. Le-a spus că sufereau de inimi zăbavnice. Unii oameni au avut necazuri cu palpităþiile, dar acestea erau în alt sens. În viaþa în credinþă o inimă înceată este o inimă care niciodată nu este surprinsă, niciodată uluită, niciodată agitată la Cuvântul Dumnezeului cel viu. Ace^oti doi discipoli credeau că totul era terminat ^oî că nimic nu mai merita. Asta pentru că înþelegerea lor era deficientă minþile lor erau încete ^oî spiritele lor erau la pământ.

Observaþi ce Isus a făcut. El nu le-a adus nici o nouă revelaþie. El a luat lucrurile familiare le-a făcut vii cu un nou înþeles. Deodată inimile lor s-au aprins în interiorul lor ^oî motivul a fost că el le-a descris Scripturile. Lucrurile referitoare la Hristos în învâþătura lui Moise ^oî a profetilor au avut puterea să aprindă în inimile zăbavnice flacăra care vine de la Dumnezeu. ^aî observaþi că nu s-a întâmplat când ei ^îî spuneau îndoielile lor ^oî ^îî puneau întrebări. Totul s-a întâmplat când ei au încetat să se plângă cu tristeþe ^oî au ascultat la predica sa.

Ce exegeză minunată a trebuit să fie – o dezvăluire a lui Mesia în profeþii evrei prin însu^oî învâþătorul Domn. Detectaþi emoþia din vieþile lor când descriau aceasta. „nu ne ardea inimile în noi când ne vorbea pe drum ^oî *ne deschidea Scripturile?*“ Ce realizare! Ei au luat cina cu Emanuel Ramura cel Dreþþi, o celebritate, piatra tăiată fără mâini, copilul cu umărul de oþel, conducere greu de purtat, omul cu picioare minunate pe muntele păcii, focul cuptorului de rafinare, săpunul piuarului, Soarele Dreptăþii. O nouă viziune a lucrurilor vechi: Nu te întreba de ce inimile lor au ars.

Noua cunoa^otere nu a fost intelectuală, a fost de voinþă. Ei plecau agale din Ierusalim, dar ei s-au întors repede umpluþi de foc ^oî fervoare. Imaginează-þi cât de emoþionaþi erau pe calea de întoarcere: întristarea s-a transformat în bucurie într-o seară; crucea cea brutală văzută într-o nouă lumină. Prin Cuvântul Domnului obloanele au fost deschise din nou.

Căutarea de comoară

În Matei 13:52 Regele explică ceva despre natura vieþii de discipol. El spune: „De aceea orice cărturar care a fost făcut un ucenic pentru Împărăþia Cerurilor se aseamănă cu un gospodar care scoate din comoara lui lucruri noi ^oî lucruri vechi.“ Partea discipolului atunci este căutarea comorii în locul unde Dumnezeu a ascuns bogăþiile Sale. Fraza poate fi bine interpretată în lumina celor doi discipoli pe drumul către Emaus. Când Isus a spus lucruri vechi ^oî noi El nu a specificat că

anumite lucruri sunt vechi și altele sunt lucruri noi. – două seturi de lucruri. vechi și moderne. Măsurate prin Luca 24 el a spus că lucrurile vechi și noi sunt aceleași: lucrurile vechi privite într-o nouă viziune; lucrurile noi reevaluate în lumina vechilor viziuni; lucrurile vechi în dezvăluirea unei noi experiențe. O nouă descoperire într-o veche comoară; vechea istorie deschide noi căi; vechile ritualuri provoacă o nouă venerație; vechile legi confirmă noi porunci.

Acesta este lucrul cel minunat despre Biblie. Este vechi și totuși este întotdeauna proaspăt. Suntem familiarizați cu fiecare capitol și încă ne surprinde în mod constant. Călătorim printr-o țară veche și de fiecare dată găsim noi puncte de reper. De nenumărate ori noi descoperim revelații strălucitoare a scopului minunat a lui Dumnezeu. Nici un om, fie el bun sau deosebit n-a descoperit perfect comoara întregă care a fost scufundată în Cuvântul viu. Aceasta înseamnă căci comoara nu este niciodată oboseală și întotdeauna scoate la iveală ceva nou și totuși vechi.

Reînnoirea minții

Când spiritul devine pesimist cel mai bun loc pentru renaștere este optimismul, cuvântul de credință a lui Dumnezeu. Când războiul par că înaintează greu este făcută o promisiune și sunt luate măsuri de precauție pentru o victorie perfectă. Nici un om nu poate fi sigur de Hristos până nu este sigur de cuvântul Lui. El nu trebuie să se ridice la ceruri sau să coboare în adâncuri ca să-l găsească. El este pergamentul cărții. Nu scris pe piatră, dar scris de inspirația perpetuă a Duhului Sfânt într-o formă în care orice om obișnuit îl poate atinge cu mâna și folosind fiecare zi pentru sufletul lui. Este conștiința noastră care controlează comportamentul nostru și comportamentul nostru formează caracterul nostru. Influența zilnică a Cuvântului lui Dumnezeu schimbă conștiința și dacă procesul nu este împiedicat consecințele corespunzătoare vor urma. În cuvântul lui Pavel există o transformare prin înnoirea minții

Isus a spus că este posibil ca mintea unui om să-l facă păcătos și la fel de adevărat este posibil ca mintea unui om să-l facă un sfânt dar voința este energizată. În Evrei el a spus-o în capitolul 9:14: „Cu cât mai mult sângele lui Hristos . . . vă curățește conștiința de faptele moarte ca să slujiți Dumnezeului Celui Viu.“ În acest verset cuvântul conștiință înseamnă întregul conținut al minții, adică tocmai conștiința noastră. Prin sârăcia lui Hristos mulți s-au făcut bogăți, dar comoara nu cade din ceruri într-o cutie de aur, cu etichetă și livrată la ușa din fața casei. Ca orice comoară bună ea trebuie să fie căutată cu grijă și seriozitate.

Aminteți-ți din Evrei 11:6 „El răsplătește pe cei care îl caută.“ Discipolii îl caută pe Dumnezeu pe diferite căi dar calea sigură este prin atașamentul permanent de cuvântul Său cel sfânt. Cântărit, corect împărțit respectat și executat: aceasta este comoara.

Înțelepciunea de sus

Cunoașterea nu este înțelepciune. Un om poate avea cunoștințe dar poate să

nu fie înțelept. El poate fi în întregime convențional, să nu aibă nici o erezie, dar până acum să-i lipsească înțelepciunea. Într-un sens înțelepciune este să acționezi cu înțelepciune. Văzută dintr-o direcție înțelepciunea este întotdeauna prudentă – opusul înțelepciunii este prostia. În contextul vieții de discipol definiția este simplă – înseamnă să lași adevărul să treacă la acțiune. Un om care face speculații despre adevăr dar nu acționează este un aiurit.

Aceasta este măsurătoarea lui Isus. În pilda celor doi constructori, amândoi au primit și au înțeles vorbele lui Hristos: cel înțelept le-a urmat, cel neînțelept nu le-a urmat. În ziua testului o casă a stat ferm, cealaltă a fost o grămadă de moloz. Concluzia este simplă. Adevărata înțelepciune aduce spiritul uman după spiritul lui Hristos, care este înțelepciunea lui Dumnezeu. Înțelepciunea lui Dumnezeu este realizată în dreptate, sanctificare și izbăvire, fiecare revelate perfect în Rege și Salvator. Temelia este dreptatea, metoda este sanctificarea, rezultatul este izbăvirea. Înțelepciunea lui Dumnezeu se fixează pe cei distruși striviți și răpuși și îi reface pentru scopul Său.

Înțelepciunea este manifestată și în modul în care discipolii se comportă în situații obișnuite sau în crizele vieții. Dacă el a stat aproape de Cuvântul lui Dumnezeu și a realizat învățăturile lui în experiența vieții de discipol, va putea să țină cum să trăiască și cum să reacționeze la problemele și posibilitățile cu care se confruntă adesea. Uneori experiența poate să ne învețe multe dar ne poate învăța și mai multe dacă mintea este pregătită de o solidă cunoaștere a voinei lui Dumnezeu.

Când Regele a fost ispitit în pustie și a fost confruntat de adversar, El s-a repliat în apărarea sa pe Cuvântul lui Dumnezeu. Așa cum este Stăpânul, așa ar trebui să fie și discipolul. Lecția ar trebui să fie clară. Omul este afectat în întregime de învățătura Stăpânului. El nu spune numai „Să iubesc pe Domnul cu toată gândirea ta“ și nu rămâne aici, continuă: „Cu toată inima ta, cu tot sufletul tău și cu toată tăria.“ El ne îndeamnă că un om trebuie să răspundă lui Dumnezeu cu tot instrumentul complex al personalității. Când se întâmplă, aceasta este adevărata înțelepciune.

Aplicarea practică

Că discipolii trebuie să trateze Cuvântul lui Dumnezeu cu regularitate și insistență este dincolo de dispută. Toți credincioșii încuviințează acest lucru. Dar una este să aprobi teoria și altceva să o aplici în practică. Mulți discipoli sunt presați de sarcinile de acasă, familie și serviciu. Dorința este prezentă dar oportunitățile sunt greu de găsit. Pleoapele grele, mințile adormite nu sunt cele mai bune aptitudini pentru căutarea comorii. O „toceală“ ocazională nu este așa de bună ca o căutare cu atenție făcută cu regularitate.

Imagineză-ți că Biblia ține propriul ei jurnal într-un loc sau altul. Cât de des trebuie să consemnez „Am ținut-o în geantă toată săptămâna trecută. Am scos-o afară sâmbătă pentru o oră și marș pentru o scurtă referire. Acum este pusă sub

ziare.“ Scriitorul nu este lipsit de înþelegere – el cunoaşte dificultăþile şi problemele. viaþa poate fi atât de complexă, numai ocazional problemele actuale sunt simple.

Aşa este aici. Deoarece suntem discipolii lui Hristos ar trebui să aranjăm viaþa noastră astfel ca să fie timp pentru învăþătura şi înþelegerea lui.

TESTUL SUPREM

Acest capitol final propune că testul suprem al vieții de discipol urmează să fie descoperit în anumite cuvinte ale apostolului Pavel în Romani 8:9 „Dacă nu are cineva Duhul lui Hristos. Nu este al Lui.“ Fraza este surprinzătoare pentru că este atât de emfatică și categorică. Natura absolută a declarației trebuie să ne facă să ne oprim și să reflectăm asupra solemnității acestor cuvinte. Înseamnă că dacă spiritul lui Hristos este cu totul absent, atunci exercițiul este gol și inutil având o formă exterioară dar interiorul este irosit și pierdut.

Ce înseamnă aici „Spiritul lui Hristos“?. John Carter în cartea sa *Scrisoarea lui Petru către Romani* pagina 78 propune că spiritul lui Hristos este spiritul asemănător lui Hristos care să fie pus în ecuație cu noua creatură creată după Dumnezeu în dreptate și sfințenie. O stare a caracterului identificată cu expresia din Romani 8:10: „și dacă Hristos este în voi.“ Pavel odată a spus: „Hristos a trăit în mine.“ Aceasta înseamnă că viața lui Hristos a fost repetată în apostolul Său. În mod progresiv el s-a comportat credincios credinței lui Hristos, sperând cu speranța lui Hristos, iubind cu iubirea lui Hristos, văzând viața prin ochii lui Hristos, slujind cu compasiunea lui Hristos, stând fidel cu hotărârea lui Hristos. „Hristos a trăit în mine.“ Astfel testul suprem este înțeles aici.

Scriitorul realizează că alte minți pot avea alte înțelegeri și alte intuiții. Dar pentru aceasta înțelegere el este întărit prin ceva din Evanghelia lui Luca 9:51-56. Isus și discipolii săi erau pe drumul spre Ierusalim. Într-un sat samaritean ei au fost respinși. Iacov și Ioan au vrut să coboare focul din cer și să-i distrugă pe săteni. Isus a spus: „Nu uitați de ce duh sunteți însufleșiți. Căci Fiul Omului a venit nu ca să piardă sufletele oamenilor ci ca să le mântuiască.“ În acel moment nu era armonie între Spiritul lui Hristos și spiritul apostolilor.

Acest pasaj dezvăluie Spiritul lui Hristos ca pe o condiție internă, dezvoltată și hrănită de învățătura Stăpânului; o dispoziție spirituală și condusă de spirit, prin Cuvântul lui Dumnezeu, tonul, stăpânirea de sine, forța dinamică a vieții.

Noi am sugerat deja că un cuvânt obișnuit pentru starea excepțională este *caracterul*. După toate, caracterul unei persoane este exprimat prin spiritul și dispoziția persoanei. Caracterul este dezvăluirea a ceea ce omul este. – adică spiritul său. Aici înainte de toate este ceva de remarcat din declarația emfatică a lui Pavel. Testul esențial și incisiv a ceea ce noi urmează să descoperim în interiorul nostru.

Spiritul nostru este realitatea, bună sau rea. Un om este precum el gândește în inima sa. Gândurile exterioare pe care noi le avem ocazional nu sunt adevărata măsură a spiritului nostru, nimic mai mult decât gândurile premeditate cu grijă pe care noi le spunem. Ocazional oamenii duri sunt blânzi și oamenii meschini sunt generoși. Dumnezeu nu apreciază oamenii prin gânduri ocazionale ci prin spirit.

În Biblie sunt dovezi că uneori oamenii acționează din caracter. Ei fac lucruri care sunt din armonia cu spiritul lor. Avraam, un remarcabil exemplu de credință, a ovrăit și a recurs la un subterfugiu când el a gândit că ar putea fi un pericol din cauza Sarei. Moise recunoscut pentru umilința sa, într-o situație dificilă și-a pierdut cumpătul. Ilie profetul curajos și neînfricat fuge de teroare când se confruntă cu mânia Izabelei. Petru un om cu curaj de piatră se clatină și tânjește în prezența unei slujitoare micuțe. Ioan Zebedeu, apostolul dragostei, cheamă focul din cer asupra celor care l-au respins pe Rege. Pare adevărat – numai ocazional oamenii nu izbutesc în ceva care este în contradicție cu caracterul lor.

Adevăratul test

Nu adesea lucrurile făcute ocazional dezvăluie adevăratul spirit al omului. Numai ocazional o persoană a cărei cuvântare este curată și bună va decădea într-un limbaj vulgar, sau uneori contrariul – un om care înjură va folosi cuvinte sfinte., dar nici unul nu dezvăluie adevăratul spirit. Regele a spus odată că pentru fiecare cuvânt rău pe care oamenii îl rostesc vor da socoteala în ziua judecării. Majoritatea discipolilor cred că o traducere mai bună este *fiecare cuvânt inutil*, pentru că cuvântul inutil nepreparat care vine din noi direct arată mai mult adevăratul spirit intern. Se spune că dacă vrei să afli adevărul despre cineva întreabă pe cei cu care ei trăiesc. Este mult mai de încredere decât o mărturisire oficială, pentru că ea ajunge la omul real. Toate acestea accentuează nevoia de a te uita cu atenție la spiritul interior dacă suntem preocupați de testul suprem al vieții de discipol. ^atim noi ce fel de spirit suntem în cuvintele Regelui?

O măsură utilă este să observăm cum ne comportăm în circumstanțe neașteptate, pentru că de obicei în astfel de circumstanțe nu avem ocazia să ne aranjăm reacția sau să ne aranjăm comportamentul. Pe deasupra foarte des pe linia banalului adevărul despre interiorul nostru iese la iveală. Un scriitor a spus că Adevărul este asemănător teascului și regele zdrobește strugurii. Prin învățătura și efectele sale în viețile discipolilor el dezvăluie natura lor interioară și destăinuie adevăratul lor caracter. Astfel spiritul este dezvăluit în toate felurile de condiții de dezvoltare. – uneori în adversitate, alteori în prosperitate, uneori în obscuritate și uneori în popularitate. În timpuri bune și rele, printre lucrurile obișnuite ale vieții foarte ocupate discipolii descoperă ce fel de spirit au.

Spiritul lui Hristos în dezvoltare

Deoarece spiritul lui Hristos în starea internă nu poate fi realizat printr-o simplă ajustare a lucrurilor exterioare, dregerea la rezeala a lucrurilor periferice nu

schimbă lucrurile la centru. Forțele superficiale nu vor realiza schimbări radicale. După toate, este dispoziția care contează și aceasta nu este posibil să fie influențată de admirația caracterului Regelui. Lumea religioasă este plină de oameni care îl admiră pe omul din Nazaret. Să admiri și să discuți dar să nu te supui înseamnă în cele din urmă doar să frecventezi. Nici nu va fi realizat printr-o imitație spirituală. Un om ar putea să facă de formă lucruri pe care Hristos le-a făcut. El poate să spele picioarele oamenilor, folosind numai cuvinte din Biblie, vorbind sub cerul liber și neavând o casă stabilă – și totuși să nu fie un adevărat discipol pentru toate acestea. Pentru că în final testul real este un test al spiritului. Inima este cea pe care judecata finală este făcută.

Gânde-te-te la spiritul vieții de discipol, puterea care transformă, pe care primul capitol a căutat s-o descrie – locul său de operare este în primul rând mintea: „Să fiți transformați prin înnoirea minții voastre.“ La acest nivel două fraze importante vin în minte: „Să aveți în voi gândul acesta care era și în Hristos Isus“ (Filipeni 2:5). și „Ați fost înnoiți în duhul minții voastre“ (Efeseni 4:23). Poate sună ca fiind de modă veche dar este indiscutabil. Așa cum noi lăsăm vorbele lui să pătrundă în mințile noastre, așa lăsăm faptele lui să devină exemplul în experiența vieții noastre zilnice; după cum recunoaștem din ce în ce mai mult valoarea spirituală a învățăturii sale și după cum înțelegem calitatea de sacrificiu a dragostei sale pentru noi, astfel noi putem acumula din ce în ce mai mult din spiritul lui.

Dacă cineva se îndoiește că acesta este metoda, să se gândească la apostolul Pavel. El vrea să îndemne să se lepede de condiția lor umilă, să fie generos, să dea, chiar cu sacrificiu, pentru confracții în credință care sunt săraci. Observați metoda sa: „să creșteți și în har . . . căci cunoașteți harul Domnului nostru Isus Hristos. El, măcar că era bogat, S-a făcut sărac pentru voi, pentru ca, prin sărăcia Lui, voi să vă îmbogățiți“ (2 Corinteni 8:7-9). O conștiință schimbată duce la schimbarea comportamentului, care duce la un caracter schimbat – schimbat în favoarea lui Hristos, învățăturii Lui și spiritului Lui. Adevărații discipoli căutau mereu ca să evalueze elementele estepiale ale exemplului Stăpânului. Isus reiese din Evanghelie ca un om al clarității mai curând decât al complexității. El este deschis, simplu, onest. Nu este nici o viață secretă care trebuie să fie tănuțită. Spiritul lui Hristos a fost unul de o simplitate transparentă. El nu era un om să trebuiască să-și aranjeze cuvintele prin grija pentru imaginea sa. El nu s-a uitat în lături ca să vadă ce impresie a făcut. El a vorbit deschis, sincer și a fost pregătit să-și primejduiască viața pentru onestitatea învățăturii sale. Este ca și cum te-ai uita la un cer albastru și curat într-o zi de vară, fără ceață și fără nori.

Apoi calmul său. El strălucește din narația Evangheliei de fiecare dată când o citești. Rar este constrâns de circumstanțe, mai curând el silește circumstanțele. Când alți oameni sunt emoționali, când alte spirite sunt clătinate de furtună, acest om este senin. Ultima oră este cel mai bun exemplu. Pilat pășește pe pavaj și bate cuiele, oamenii sunt neliniștiți și gălăgioși; preoții sunt combativi și cârcotași. În toate acestea cineva era calm, un spirit senin. Era omul cu cămașa fără cusătură,

profetul din Galileia. Apoi compasiunea sa. Era o revelație remarcabilă a spiritului său. El răspunde cu o naturalețe divină la părerile de rău și la bucuriile celorlalți. El râde la Cana și plânge la Betania. Pe când mergea pe străzile și pe dealurile Galileii sensibilitatea lui Dumnezeu a venit cu pasiune peste oamenii Israelului. În chinul lor el a fost chinuit. El a știut că a-a de des că ei au fost ca oile fără păstor și a fost mișcat de compasiune. Aceasta este o apreciere a spiritului lui Hristos – idealul. Nu este singura dar ar trebui să fie luată în considerare deoarece în măsura în care forțele clarității, calmului și compasiunii se dezvoltă în caracterul nostru tot a-a Hristos este în noi. Aceste lucruri sunt extrem de cruciale în exercițiul zilnic al vieții de discipol.

Ce problemă poate fi complexitatea vieții! Este spirituală și seculară și noi avem câte un picior în ambele domenii. Prea des spiritualul se îngroapă sub complexitatea existenței zilnice. Problemele uneori ascuțite, altele tocite. Lucrurile care cândva erau clare acum sunt complicate. Credința, odată luminoasă acum este obscură. A-a că aici este o chemare – scapă de lucrurile care încurajează ipocrizia și străduiește-te pentru lucrurile care promovează simplitatea. Să fie făcută cu zona de mister. Mergi în lumină în claritate și să fii văzut.

Spiritul de neliniște

Gândește-te la călău. O caracteristică remarcabilă a acestei ere este neliniștea. Este o parte a auzirii Cuvântului lui Dumnezeu. Este o frază care a venit să caracterizeze spiritul acestei ere: „Trebuie izbitură.” Înseamnă că nu este timp pentru lucruri inoportune și nu este timp pentru pledoariile și problemele sfinților. Ești neliniștit asupra a prea multor lucruri? În fluxul și refluxul vieții zilnice ești în pace? Ca să o spunem simplu – în măsura în care un discipol are spiritul lui Hristos inima sa va fi cu Domnul: nu va fi stăpânit de panică numai calmat de pace; nederanjant când este deranjat.

Gândește-te la compasiune. Este dragostea ce dorește binele oamenilor în durerea lor și în încurcăturile lor. Este dragostea ce izvorăște și se revărsă pentru cei cărora le trebuie salvarea și viața. Este sensibilitatea mișcată, activă și triumfătoare. „Lasă această minte să fie în tine.” Duritatea este proscrisă și mediocritatea este exilată. Compasiunea lui Hristos față de discipolii lui va permite ca nimic să nu intervină radical în slujirea iubitoare a celor distruși și nevoiași. Nici o preferință personală, nici o mândrie umană, nici o înțelepciune superioară, nici o dragoste de confort nu va împiedica sensibilitatea dragostei. Au fost făcute cu calcule prudente, cu încredere în carne; abandonează-te pe tine însuși pentru exemplul plin de har al Mântuitorului. Să ai acest spirit și tu vei fi al Lui, acum și pururea. Acesta este spiritul vieții de ucenic.

